Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 27 ΜΑΪΟΥ 2016 Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, Ἑλλαδίου Ἱερομάρτυρος, Θεράποντος Ἱερομάρτυρος, Ἀλυπίου Μάρτυρος, Ἰουλίου Μάρτυρος τοῦ στρατηλάτου | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2118

Οἱ πραγματικοὶ λόγοι τῆς συγκλήσεως τῆς Μ. Συνόδου

Πρῶτος ὁ Ο.Τ. ἀπεκάλυψε πρὸ μηνῶν ὅτι σκοπὸς τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως ἦτο καὶ παραμένει ἡ σύγκλησις σειρᾶς Μεγάλων Συνόδων Οἰκουμενικοῦ κύρους, εἰς κάποιαν ἀντιστοιχίαν μὲ τὰς πολλὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους τοῦ Παπισμοῦ. Διὰ ποῖον λόγον; Τὸ Φανάρι ὑποστηρίζει ὅτι τοιουτοτρόπως θὰ διατρανωθῇ ἡ ἑνότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ αὐτὴ ἔχει διασαλευθῆ ἀπὸ τὸν ἐθνικισμόν. Ὡστόσο, ὁ ἰσχυρισμὸς δὲν εὐσταθεῖ, διότι κανεὶς ἐχέφρων ἄνθρωπος δὲν πιστεύει ὅτι μετὰ τὴν Μ. Σύνοδον, διαρκείας μόλις μιᾶς ἑβδομάδος, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ τῶν ἀντιπροσωπιῶν ὡς διὰ θαύματος θὰ ἀπαλειφθῇ κάθε «ἐθνικισμός»! Ἄλλωστε, ἡ ἐθνικὴ ταυτότης δὲν εἶναι ἕνα συμβάν, ἀλλὰ εὑρίσκεται συνυφασμένη μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἱστορίαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ τὴν σύγχρονον αὐτοσυνειδησίαν. Ποῖοι εἶναι οἱ πραγματικοὶ λόγοι πού ὑποκρύπτονται εἰς τὸν εὔσχημον αὐτὸν ἰσχυρισμόν;

Α) Ἀλλαγὴ τῶν Ἱ. Κανόνων

Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὡς ἀρχιμανδρίτης ἤδη εἰς τὴν μελέτην του «Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ» τὸ 1970, ἰσχυρίζεται ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κανόνες πρέπει νὰ καταργηθοῦν:

«Δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καί πρέπει νά τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τάς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρός τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους. Δέν δύναται ἡ Ἐκκλησία νά ἔχῃ διατάξεις ἀπαγορευούσας τήν εἴσοδον εἰς τούς ναούς τῶν ἑτεροδόξων καί τήν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν, καθ' ἥν στιγμήν αὕτη διά τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπό κοινοῦ μετ' αὐτῶν διά τήν τελικήν ἕνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. Περισσοτέρα ἀγάπη πρέπει νά "ἀρδεύση" πολλάς κανονικάς διατάξεις πρός "ζωογονίαν". Ἐπιβάλλεται τροποποίησις ὁρισμένων διατάξεων ἐπί τό φιλανθρωπότερον καί ρεαλιστικώτερον. Ἡ Ἐκκλησία δέν δύναται καί δέν πρέπει νά ζῇ ἐκτός τόπου καί χρόνου».

Θὰ ἀπορήσῃ κανείς: Μά, εἰς τὴν Μ. Σύνοδον δὲν ἐτέθη ζήτημα περὶ τῶν Ἱ. Κανόνων. Κι ὅμως, ἐτέθη μὲ δύο τρόπους. Πρῶτον, μὲ τὸ κείμενον διὰ τὰς διαχριστιανικάς σχέσεις ἀναγνωρίζονται αἱ αἱρέσεις ὡς Ἐκκλησία! Ἑπομένως, καταργοῦνται ὅλοι οἱ Κανόνες περὶ τῶν αἱρέσεων, συμπροσευχῶν καὶ καταδίκης τῶν παπικῶν καινοτομιῶν. Δεύτερον, μὲ τὸν κανονισμὸν συγκλήσεως τῆς Μ. Συνόδου προάγεται ἕνα ἀντικανονικὸν πρότυπον Συνόδου, τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται ἀκρίτως αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι! Εἰσάγει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὡς δηλητήριον διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀποδοχὴν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Ο.Τ. ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπον - κλειδί, ποὺ θὰ διαδραματίση καταλυτικὸν ρόλον εἰς τὴν Πανορθόδοξον

Η CIA ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ;

Νέα «Σούδα» θὰ καταστῆ τὸ Κολυμβάρι καθὼς ἐκεῖ θὰ «ἀγκυροβολήση» πρόσωπον τοῦ «βαθέος» κράτους τῶν Η.Π.Α. Ἡ προεδρία τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης θὰ ἀσκῆται «ἐπιτροπικῶς» κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ «μεγάλου ἀδελφοῦ»;

*Γράφει ὁ **Μοναχὸς Ἐπιφάνιος Καψαλιώτης-Ἅγιον Ὄρος***

Εἰσαγωγή

Στὰ μέσα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀνακοίνωσε τὰ ὀνόματα δύο γυναικῶν ποὺ θὰ στελεχώσουν τὴν πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπία στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο (ΑκΜΣ)· τὸ πρῶτο εἶναι μιᾶς ἡγουμένης ἑλληνικῆς ἱ. μονῆς, τῆς ὁποίας οἱ μοναχὲς διακονοῦν στὸ Φανάρι, καὶ εἶναι «τιμῆς ἕνεκεν», τὸ ἄλλο ὅμως εἶναι ἐξαιρετικὰ σημαντικό, καθότι ἀνήκει σὲ μία ἑλληνοαμερικανίδα καθηγήτρια γνωστοῦ πανεπιστημίου τῶν ΗΠΑ, μὲ εἰδίκευση τὴ διαχείριση κρίσεων καὶ τὶς διεθνεῖς σχέσεις.

Συγκεκριμένα τὸ ὄνομα τῆς Δρ. Ἐλισάβετ Προδρόμου (Δρ. Πρ.) οὔτε εἶναι ἄγνωστο, οὔτε βεβαίως ἀσήμαντο. Ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὰ πλούσιο ἐπιστημονικὸ βιογραφικό της ξεχωρίζουν: ἐπίκουρος καθηγητὴς στὸ τμῆμα Διεθνῶν Σχέσεων τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης καὶ ἐπισκέπτης καθηγητὴς στὴν ἕδρα Ἐπίλυσης Κρίσεων στὴ σχολὴ νομικῶν καὶ διπλωματικῶν σπουδῶν Flecher τοῦ πανεπιστημίου Tufts, συνεργάζεται ἐπίσης μὲ τὸ Κέντρο Εὐρωπαϊκῶν Σπουδῶν (CES) τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ (Harvard), ὅπου προεδρεύει στὴν ὁμάδα μελέτης Ἀνατολικῆς Μεσογείου καὶ Εὐρώπης. Οἱ ἀκαδημαϊκοί της τίτλοι τῆς ἐπιτρέπουν νὰ συμμετέχει, καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, σὲ ἁρμόδιες κυβερνητικὲς ἐπιτροπὲς χάραξης πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ : ἀπὸ τὸ 2004-2012 ἀντιπρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Διεθνῶν Θρησκευτικῶν Ἐλευθεριῶν τῆς ἀμερικανικῆς Βουλῆς καὶ ἀπὸ τὸ 2011 ἀναβαθμίστηκε σὲ μέλος τῆς ἁρμόδιας ὁμάδας ἐργασίας τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν μὲ ἀντικείμενο «Θρησκεία καὶ Ἐξωτερικὴ Πολιτική». Θεωρεῖται εἰδήμων σὲ θέματα ἀνατολικῆς Μεσογείου καὶ νότιο-ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἔχει συνεργασθεῖ ὡς σύμβουλος στὸ **Ἐθνικὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας** τῶν ΗΠΑ , τὸ ὑπουργεῖο Ἄμυνας, τὴν Ἀμυντικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν (**DIA**), τὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν (**CIA**), τὸ **NATO**, τὸν ΟΗΕ, ὑπουργεῖα καὶ **Μ.Κ.Ο.** διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν[1]. Χαρακτηρίζεται τέλος ὡς ἀνώτερη διπλωμάτης (Senior Diplomat).

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ status τῆς Δρ. Πρ. ἐντὸς τοῦ πλέγματος ἰσχύος τῶν ΗΠΑ· ἡ ἀκαδημαϊκή της ἰδιότητα συνυπάρχει μὲ αὐτὸ ποὺ κυρίως τὴν χαρακτηρίζει: τοῦ συνεργάτη -ἰδιαιτέρως μὲ τὶς ὑπηρεσίες ἀσφαλείας τῶν ΗΠΑ- αὐτοῦ ποὺ ἀποκαλοῦμε ὡς «βαθὺ κράτος».

Ἔχοντας λοιπὸν σκιαγραφήσει τὸ εὖρος δραστηριοτήτων τῆς Δρ. Πρ. στρέφουμε μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὴ προσοχή μας στὴν εἰσήγησή της στὸ 20ο Συνέδριο τοῦ Orthodox Christian Laity (OCL), τὸ Νοέμβριο τοῦ 2007 στὸ Illinois τῶν ΗΠΑ μὲ θέμα: «Ἡ Ὀρθόδοξη Χριστιανοσύνη μπροστὰ σὲ σταυροδρόμι: Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας - Πότε καὶ Γιατί». Ἡ Ἔκδοση τῶν πρακτικῶν ἔγινε τὸ 2009[2] (εἶναι στὰ ἀγγλικά, ἀπ' ὅπου καὶ μεταφράζουμε, ἀπὸ τὴν ἠλεκτρονικὴ ἔκδοση τοῦ βιβλίου). Τὸ θέμα τῆς εἰσήγησής της ἦταν: «Ἡ ἀνάγκη γιὰ μία Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος: Γιατί; Γιατί Ὄχι Ἀκόμη, καὶ Πότε;».

Αἱ θέσεις τῆς Δρ. Ἐλισάβετ Προδρόμου

Πρὶν τὴν ἀνάπτυξη τῶν θέσεών της, ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς θέλησε νὰ γνωρίσει στοὺς συμμετέχοντες ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἐπιστημονική της εἰδίκευση ἀφ' ἑτέρου δὲ, νὰ δώσει τὸ στίγμα τῆς παρουσίας της ἐν γένει στὸ συνέδριο, εἶπε λοιπόν:

"Ὁμιλῶ ὡς κοινωνικὴ ἐπιστήμων -εἰδικότερα ὡς πολιτικὴ ἐπιστήμων καὶ καθηγήτρια ἐπὶ τῶν διεθνῶν σχέσεων- τῆς ὁποίας ἡ ἀκαδημαϊκὴ ἔρευνα καὶ διδασκαλία ἑστιάζεται στὸ ρόλο τῆς θρησκείας στὶς διεθνεῖς ὑποθέσεις (world affairs). Ἡ σημασία ποὺ ἀποδίδω στὴν ἀναγκαιότητα ἀλλὰ καὶ στὶς συνέπειες μιᾶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Συνοδικότης εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν

*Τοῦ **Σεβ. Κυθήρων Σεραφείμ***

Τό Συνοδικό σύστημα εἶναι ὁ τρόπος διοικήσεως καί λειτουργίας τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, τό χαρακτηριστικό καί διακριτικό της γνώρισμα ἀπό τίς κοινότητες τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν. Ἡ Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Προκαθημένου της, διοικεῖ μέ τό Συνοδικό σύστημα τήν Αὐτοκέφαλη, Αὐτόνομη ἤ Ἡμιαυτόνομη Ἐκκλησία, κατά τό ἀρχέγονο Μητροπολιτικό καί ἐν συνεχείᾳ τό Ἀρχιεπισκοπικό ἤ Πατριαρχικό σύστημα.

Μετά τήν Ἀποστολική Σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων (48μ.Χ.), καί ἀφοῦ σέ διάφορες πόλεις καί περιοχές τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας (Ἱεροσόλυμα, Ἀλεξάνδρεια, Ἀντιόχεια, Κύπρο, Μικρά Ἀσία, Φιλίππους, Θεσσαλονίκη, Βέροια, Ἀθήνα, Κόρινθο, Πάτρα, Κρήτη, Ρώμη κ.ἄ.), ἱδρύθησαν Ἀποστολικές Ἐκκλησίες, μέ τήν χειροτονία Ἐπισκόπων, Πρεσβυτέρων καί Διακόνων, σύν τῷ χρόνῳ, ἐνῶ ἐπλήθαιναν οἱ Ἐπισκοπές, συγκροτήθηκαν Ἐπαρχιακές καί Τοπικές Σύνοδοι μέ τήν εὐθύνη καί πρωτοβουλία τοῦ ἑκασταχοῦ Μητροπολίτου.

Ἀπό τόν 4ο καί μέχρι τόν 8ο αἰώνα, μέ βασιλικές διαταγές Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, συνεκλήθησαν ἑπτά (7) Ἅγιες Οἰκουμενικές Σύνοδοι σέ διάφορα κέντρα τῆς Αὐτοκρατορίας (Νίκαια, Κωνσταντινούπολι, Ἔφεσο, Χαλκηδόνα) μέ τήν παρουσία ἤ τήν ἐκπροσώπησι τῶν πέντε (5) Πατριαρχῶν (Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων) καί τήν συμμετοχή «*τῆς ὁλότητος τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων*»[1].

Σ' αὐτές ἡ γρηγοροῦσα Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιαστική συνείδησις συγκαταριθμεῖ καί δυό ἄλλες Συνόδους, τίς ὁποῖες καί ἀποδέχεται ὡς Οἰκουμενικές, παρ΄ὅτι δέν ἔχουν μέχρι σήμερα ἀναγνωρισθῆ μέ τήν καθιερωμένη κανονική ἐκκλησιαστική διαδικασία. Πρόκειται γιά τίς Συνόδους τῶν ἐτῶν 879-880 μ.Χ. ἐπί Μεγάλου Φωτίου καί τοῦ 1351 μ.Χ. ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ.

Μέ τίς διάφορες αὐτές μορφές ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων, πού ἐλειτούργησαν διαχρονικά καί λειτουργοῦν στόν Ὀρθόδοξο χῶρο, καλλιεργήθηκε καί ἀναπτύχθηκε τό πνεῦμα τῆς Συνοδικότητας, τό ὁποῖο, ὅταν κυριαρχῆ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μία βόμβα μᾶς ἀπειλεῖ

*Τοῦ **π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη, Ἱερέως Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς***

Μία βόμβα μᾶς ἀπειλεῖ, καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχομε ἰδέα. Αἰσθάνομαι σὰν χρέος νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸ τὸν ἐπικείμενο μεγάλο κίνδυνο ποὺ διατρέχομε, γιὰ νὰ λάβωμε τὰ κατάλληλα μέτρα. Ὄχι, δὲν πρόκειται γιὰ πυρηνικὴ ἀπειλὴ ἢ μεγάλο τρομοκρατικὸ κτύπημα, ἀλλὰ κάτι πολὺ χειρότερο. Γιατί αὐτὰ μπορεῖ νὰ δώσουν τέλος στὴν πρόσκαιρη ζωή μας, ἐνῷ ὁ κίνδυνος γιὰ τὸν ὁποῖο θέλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ἀπειλεῖ τὴν αἰώνιά μας ζωή.

Προειδοποίησις/Προκήρυξις εἰς τοὺς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξους Χριστιανούς

Εὐλογημένε λαὲ τοῦ Θεοῦ, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ Ἱεράρχες ποὺ τὸν περιστοιχίζουν ἑτοιμάζουν μία μεγάλη προδοσία ἐναντι τῆς Ὀρθόδοξης πίστεως καὶ τῆς ἁγίας μας παραδόσεως. Στὴν καλούμενη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐπιβάλουν τὸν αἱρετικὸ οἰκουμενισμό, ἀναγνωρίζοντας ἐπίσημα σὰν ἐκκλησίες τὶς αἱρετικὲς ὁμολογίες ποὺ εἶναι ἐκτός τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου, μοναδικῆς καὶ μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ πίστη μας εἶναι ὅτι ὁ Κύριός μας ἵδρυσε μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν πολλαπλὲς Ἐκκλησίες. Δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχόμαστε σὰν Ἐκκλησίες ὁμάδες Χριστιανῶν ποὺ δὲν εἶναι μέλη τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία καὶ μόνη ἀποτελεῖ τὸ Ἅγιο Σῶμα Του.

Ὅπως ἔχουν ἐπισημάνει ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ καθηγητὲς θεολογίας, ἡ φράση τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, "Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὕπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς" (ἄρθρο 6), ὑποδηλώνει τὴν ὕπαρξη καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαράδεκτο. Ὁ Μητροπ. Ναυπά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἅγιος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

Β΄

Ἕνας Μασόνος γράφει: «Εἰς τὰ γόνατα ὦ οὐτιδανοὶ καὶ βρωμεροὶ κληρικοί»!

Ὁ μεταξὺ τῆς Μασονίας καὶ τοῦ Παπισμοῦ πόλεμος κατὰ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες ἦταν σκληρότατος. Ὁ Παπισμὸς ἐμάχετο μὲ ποντιφικὲς βοῦλες καὶ ἡ Μασονία μὲ τὰ δικά της μέσα. Ἡ ἐπιθετικὴ γλώσσα τῶν Τεκτόνων ἦταν φοβερή. Θὰ παραθέσουμε τώρα, ὡς ἕνα τέτοιο παράδειγμα, τί κατὰ τῶν Παπικῶν ἔγραφε ὁ διαβόητος Μασόνος **Leo Taxil,** ΠΡΙΝ ἐγκαταλείψει ὡς ἀποστάτης τὸν Τεκτονισμό, ὅταν ἦταν δηλαδὴ Μασόνος ἐν ἐνεργείᾳ. Διαβάζουμε σχετικῶς (σὲ αὐθεντικὸ μασονικὸ ἔντυπο) τὰ ἑξῆς φοβερὰ εἰς βάρος τῶν Παπικῶν:

«Ἐν συγγράμματί του ἐκδοθέντι τὸ 1879 (…) ὁ διαβόητος οὗτος συγγραφέας Leo Taxil ἀναφέρει ἐν τῷ προλόγῳ μεταξὺ ἄλλων καὶ τάδε:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Βασανισμένοι διὰ τὸν Χριστόν. Τοῦ κ. Βασιλείου Χ. Στεργιούλη, Θεολόγου. Σελ. 4**
- **Κραυγὴ ἀπογνώσεως ἀπὸ ἕνα ὀρθόδοξον πιστὸν τῆς Γερμανίας. Τοῦ κ. Ἀδαμαντίου Τσακίρογλου. Σελ. 4**
- **Ἡ Ἅλωσις τῆς Πόλεως! Ἡ Κερκόπορτα γίνεται μοιραία! Τοῦ κ. Δημητρίου Γ. Μπράνη, Σ.Σ. – Δημοσιογράφου – Νομικοῦ. Σελ. 5**
- **Ἔκκλησις ἐνισχύσεως τῆς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος. Τοῦ κ. Παναγιώτου Τσιγαρίδη. Σελ. 6**

Προσοχὴ εἰς τὰς συμβουλάς

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΟΛΟΙ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τή γνώμη καί τή συμβουλή κάποιου ἄλλου. Ὅμως δέν ἱκανοποιοῦνται εὔκολα, γιατί ἄλλοτε ἀπευθύνονται σέ ἄσχετους μέ αὐτό πού τούς ἀπασχολεῖ καί ἄλλοτε ἀπευθύνονται σέ πρόσωπα πού ἔχουν διαφορετικά κριτήρια καί ἀντίθετη μέ τή δική τους ἰδεολογία. Γι' αὐτό χρειάζεται προσοχή. Ἰδιαίτερα γιά πνευματικά θέματα, πρέπει νά ἀπευθύνονται σέ ἔμπειρους ἀγωνιστές τῆς πίστης, οἱ ὁποῖοι ἐνδεχομένως νά μή ἔχουν γνώσεις καί πτυχία κοσμικῆς σοφίας, ἔχουν ὅμως τό κατά Θεόν βίωμα καί ὁ λόγος τους εἶναι αὐθεντικός καί ἀξιόπιστος.

Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος ἔδινε τήν ἀκόλουθη συμβουλή: «Μή ζητήσεις νά πάρεις γνώμη ἀπό κάποιον πού δέν εἶναι στόν ἴδιο δρόμο μέ σένα, ἀκόμα καί ἄν εἶναι πολύ σοφός». Τό ἐρώτημα πρέπει νά τό ὑποβάλλουν σέ ἄνθρωπο πού μπορεῖ νά τούς καταλάβει, πού βαδίζει τόν ἴδιο δρόμο. Αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό. Ἡ ἐμπειρία μπορεῖ νά βοηθήσει καί νά ἀνοίξει ὁρίζοντες, νά φωτίσει τή ζωή τους καί νά τούς παρηγορήσει. Ἐάν δείξουν ἐμπιστοσύνη σέ ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν σχέση μέ τήν πίστη καί ἡ κοσμοθεωρία τους εἶναι ἀντίθετη μέ τό Εὐαγγέλιο, τό λιγότερο πού μπορεῖ νά συμβεῖ εἶναι ἡ μείωση τοῦ πνευματικοῦ τους ἐνδιαφέροντος καί ἡ στροφή τοῦ νοῦ τους σέ ἄσχετα μέ τή σωτηρία θέματα.

Τά παραπάνω δέν ἰσχύουν ὅταν οἱ ἄνθρωποι θέλουν συμβουλές γιά πρακτικά θέματα τῆς καθημερινότητάς τους. Σέ αὐτές τίς περιπτώσεις ἐπιβάλλεται νά ἀπευθύνονται στούς εἰδικούς ἀνθρώπους. Ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα. Θέλει κάποιος νά χτίσει ἕνα σπίτι. Ὁπωσδήποτε θά ἀπευθυνθεῖ στόν πολιτικό μηχανικό γιά τό σχέδιο, στόν ἐργολάβο γιά τίς σχετικές ὁδηγίες καί στούς τεχνίτες γιά τήν κατασκευή. Χωρίς αὐτούς δέν θά μπορέσει νά πετύχει κάτι σπουδαῖο. Οὔτε θά τούς θεωρήσει ἀκατάλληλους, γιατί εἶναι διαφορετικοί ἀπό αὐτόν, δηλαδή ἔχουν ἄλλες ἰδέες καί ἄλλο ἦθος. Ἀντίθετα, ἐπιβάλλεται νά τούς εὐχαριστήσει καί νά τούς ἐπαινέσει. Δέν πρέπει νά ἐπιμένει στή γνώμη του, γιατί εἶναι σίγουρο ὅτι θά βρεθεῖ σέ πολλές δυσκολίες.

Πολλοί χριστιανοί ζητοῦν ἀπό τούς πνευματικούς τους συμβουλές γιά θέματα πού δέν εἶναι πνευματικά, γιατί ἔχουν τήν ἐσφαλμένη ἄποψη ὅτι εἶναι σέ θέση νά τούς βοηθήσουν. Ξεχνοῦν ὅτι οἱ πνευματικοί δέν εἶναι δυνατόν νά τά γνωρίζουν ὅλα, οὔτε καί ἔχουν ὑποχρέωση νά ἀσχολοῦνται μέ τίς καθημερινές ὑποθέσεις τῶν ἐξομολογουμένων. Δέν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις ὅπου πνευματικοί ἔχουν δώσει ὁδηγίες καί συμβουλές γιά διάφορα προβλήματα, χωρίς τήν ἀναγκαία γνώση καί ἐμπειρία, καί δημιούργησαν καταστάσεις ἐνοχλητικές καί δυσάρεστες.

Ὑποψήφιοι νέοι Βησσαρίωνες

*Γράφει **ὁ μοναχὸς Νικόλαος Ἁγιορείτης***

Ἡ προκηρυχθεῖσα καὶ ὀνομασθεῖσα Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔφερε ἐπάξια τὸ μεγάλο ὄνομα αὐτῆς, ἂν ἀσχολοῦταν μὲ τὰ οὐσιώδη ζητήματα καὶ προβλήματα τῆς ἁγίας ὀρθοδοξίας μας. Δυστυχῶς θὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὰ ἐπουσιώδη καὶ ἀνούσια καὶ πενιχρὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅποιος τολμήσει νὰ ἀφαιρέση ἀπὸ τὴ Σύνοδο αὐτὴ τὸ θέμα: «σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» τότε αὐτομάτως θὰ διαλυθῆ αὐτὴ ἡ Σύνοδος εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Δῆλὸν ἐστι ὅτι **τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι ὁ Πυλώνας τῆς Συνόδου** καὶ ὁ διακαὴς πόθος τῶν οἰκουμενιστῶν. Ἐὰν τώρα τὸ παραπάνω θέμα αὐτὸ τῆς συνόδου, περάση ἀπὸ ἀκτινογραφίες καὶ ὑπέρηχο βλέπουμε καθαρὰ ὅτι νοσεῖ πολὺ βαρειὰ τὴν νόσο τῆς ὑποκρισίας καὶ τὴν νόσο τῆς πονηρίας. Ὅταν μέχρι σήμερα οἱ οἰκουμενιστὲς ποιμένες ἀναγνωρίζουν καὶ παραδέχονται τὸ βάπτισμα καὶ τὴν ἱερωσύνη τῶν αἱρετικῶν παπικῶν, ὅταν ὁ αἱρεσιάρχης Πάπας χοροστατῆ σὲ ὀρθόδοξη πατριαρχικὴ θεία Λειτουργία μὲ μνημόνευση τοῦ ὀνό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Τὴν Ε΄ Κυριακὴν ἀπό τοῦ Πάσχα τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Εἰκὼν ἐκ τοῦ ἁγιογραφείου τῆς Ἱ. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Μακρυνοῦ.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα δαψιλῶς, Βασιλείαν τὴν ἄνωθεν ἐκληρώσατο, αἰωνίως ἡ ἀοίδιμος.

Ἡ Ἀπολυτότης τῆς Ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας

*Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου π. Αὐγουστίνου Μύρου,** Δρ. Θ.*

Μὲ ἀφορμὴ τὴν προγραμματισμένη νὰ συγκληθῆ προσεχῶς Ἁγία καὶ Μεγάλη Πανορθόδοξη Σύνοδο καὶ τὰ ὅσα σχετικὰ μὲ αὐτὴν γράφονται καὶ συζητοῦνται, θὰ ἤθελα, συμμετέχοντας ταπεινὰ στὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ διαδικασία, νὰ ὑπενθυμίσω καὶ νὰ ὑπογραμμίσω κάποια βασικὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, τὰ ὁποῖα πιστεύω πως εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ὀρθὴ προσέγγιση τῶν πρὸς συζήτηση θεμάτων καὶ καθοριστικὰ γιὰ τὴν διαμόρφωση ὀρθοδόξων θέσεων καὶ συμπερασμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ στοιχοῦνται στὴν μία, σταθερὴ καὶ ἀταλάντευτη γραμμὴ ὅλων τῶν ἁγίων ὅλων τῶν αἰώνων.

Τέτοια βασικὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ μελέτη τῆς προφορικῆς, τῆς γραπτῆς καὶ τῆς βιωματικῆς λατρευτικῆς ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ ἀπολυτότητα τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας, ἡ ἀποκλειστικότητα τῆς λατρευτικῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ ἡ μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Στὸ παρὸν ἄρθρον μου θὰ ἐπιχειρήσω νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν ἀπολυτότητα τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας.

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ τ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

«Ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει»

Η ΠΕΜΠΤΗ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη σὲ μία σημαντικὴ γυναίκα τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὴν ἁγία Φωτεινὴ τὴν Σαμαρείτιδα. Αὐτή, ἂν καὶ ἁμαρτωλὴ καὶ «αἱρετικὴ» (κατὰ τοὺς Ἰουδαίους), ἀξιώθηκε νὰ γίνει συζητητὴς τοῦ Κυρίου, ὁ Ὁποῖος τῆς ἀποκάλυψε ὕψιστες ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες δὲν εἶχε ἀποκαλύψει, εἰσέτι, οὔτε στοὺς μαθητές Του. Ἐπίσης εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος πληροφορήθηκε εὐθέως ἀπὸ τὸ Χριστό, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ἦταν ἁμαρτωλὴ γυναίκα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸν Κύριο νὰ μιλήσει μαζί της καὶ νὰ τῆς ἀποκαλύψει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. «Ὡς καρδιογνώστης κατάλαβε ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας ἦταν παρθένα καὶ γόνιμη νὰ δεχτεῖ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἔμελλε νὰ γίνει ἡ ἀπόστολός Του στὴ χώρα τῆς Σαμάρειας καὶ γι' αὐτὸ ἔκαμε αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις. Τῆς ἀποκάλυψε τὴν πνευματικὴ φύση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς πνευματικῆς Του λατρείας, ἡ ὁποία δὲν ἀπαιτεῖ συγκεκριμένο τόπο, ποὺ ὁριζόταν ὡς τότε. Τῆς ἀποκάλυψε ὅτι εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας τῶν προφητῶν. Γιὰ νὰ πεισθεῖ μάλιστα γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων Του, «τῆς ἀποκάλυψε τὸν βίο της», τονίζει σύγχρονος θεολόγος. Ἐδῶ βλέπουμε τὸ ὑπέρτατο μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἡ ὁποία δὲν «χωρᾶ» στὰ ὑπερφίαλα μυαλὰ τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ στὶς ταπεινὲς καρδιές. Στὸ πρόσωπο τῆς ἁγίας Φωτεινῆς καταξιώθηκε ἡ γυναικεία φύση, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ ἀπόλυτο περιθώριο στὸν προχριστιανικὸ κόσμο καὶ συνεχίζει νὰ βρίσκεται, στὸν σύγχρονο ἐξωχριστιανικό. Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ἅγιο ὄνομά Του!

Ὁ Φ. Ντοστογιέφσκι διὰ τὴν ὑφὴν τοῦ Παπισμοῦ

Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ δυστυχῶς δὲν ἀλλάζει, εἰς καταισχύνη καὶ ὄνειδος ὅσων πιστεύουν τὸ ἀντίθετο, ὅτι δῆθεν ὁ παπισμὸς «ἄλλαξε» καὶ «δὲν εἶναι ὁ παλιός»! Ἂν πιστεύουν κάτι τέτοιο, εἶναι οἰκτρὰ πλανεμένοι. Ἂν θέλουν νὰ τοῦ «φορέσουν τὸ προσωπεῖο τοῦ νέου» γιὰ τὶς γνωστὲς σκοπιμότητες: εἶναι ἀξιοκατάκριτοι! Παραθέτουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα γιὰ τὸν παπισμὸ τοῦ μεγάλου Ντοστογιέφσκι: «Ὁ ρωμαιοκαθολικισμὸς εἶναι πίστη μὴ χριστιανικὴ πίστη. Ὁ καθολικισμὸς τῆς Ρώμης εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀθεϊσμό. Ὁ ἀθεϊσμὸς κηρύττει μονάχα τὸ μηδέν, ὁ καθολικισμός, ὅμως, προχωρεῖ πιὸ πέρα ἀκόμα, κηρύττει ἕνα διαστρεβλωμένο Χριστό, ἕνα Χριστὸ ἀντίθετο τοῦ Χριστοῦ. Κηρύττει τὸν Ἀντίχριστο. Ἡ Ρώμη ἀνακήρυξε ἕνα Χριστὸ ποὺ ὑπέκυψε στὸν τρίτο πειρασμὸ τοῦ σατανᾶ. Διακήρυξε σὲ ὅλο τὸν κόσμο πὼς ὁ Χριστὸς δὲν μπορεῖ νὰ βασιλέψει χωρὶς τὴν ἐπίγεια βασιλεία. Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἀνακήρυξε ὁ καθολικισμὸς τὸν Ἀντίχριστο, κι αὐτὸ ἦταν ποὺ κατέστρεψε τὴν Δύση. Ὁ πάπας ἄρπαξε γῆ, ἔκατσε σὲ γήινο θρόνο καὶ ἐπῆρε ξίφος στὰ χέρια του. Ἀπὸ τότε δὲν ἔχει ἀλλάξει τίποτε, μονάχα ποὺ στὸ ξίφος πρόσθεσαν καὶ τὸ ψεῦδος, τὴν ρᾳδιουργία, τὴν ἀπάτη, τὸν φανατισμό, τὴν πρόληψη, τὸ ἔγκλημα. Παίξανε (οἱ παπικοὶ) μὲ τὰ πιὸ ἅγια, τὰ πιὸ δίκαια, τὰ πιὸ ἁγνά, τὰ πιὸ φλογερὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ. Ὅλα, ὅλα τὰ προδώσανε, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἀνάξια γήινη ἐξουσία. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ὅλα αὐτὰ διδασκαλία τοῦ Ἀντιχρίστου;» (Ἱστολ. Τρελογάννης)! Αὐτὸς ἦταν καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι ὁ παπισμὸς καὶ ὄχι αὐτὸς ποὺ μᾶς «πλασάρουν» οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές!

Ὁ «Πάπας» προλογίζει βιβλίον διὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖον!

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος φαίνεται ὅτι διαφωνεῖ ριζικὰ μὲ τὸν Ντοστογιέφσκι, ὅσον ἀφορᾶ τὴν πραγματικὴ ὑφὴ τοῦ παπισμοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔγιναν μὲ τὸν «ἀλάθητο» τὰ «φιλαράκια τὰ καλά». Τόσο φιλαράκια, ὥστε ὁ «ἀλάθητος» προλογίζει βιβλίο γιὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο! Δεῖτε τὴν εἴδηση, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος: «Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐπιζητεῖ ὅλο καὶ στενότερες σχέσεις μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο. Κατὰ τὴν εἴδηση, ποὺ δημοσίευσε ἡ ἔγκυρη ἰταλικὴ ἐφημερίδα "Corriere della Sera" τὸ περασμένο Σάββατο, 16 Ἀπριλίου, ὁ Πατριάρχης τοῦ ζήτησε καὶ ὁ Πάπας δέχθηκε νὰ γράψει τὸν πρόλογο βιβλίου, ποὺ θὰ ἔχει τίτλο "Βαρθολομαῖος: ἀπόστολος καὶ ὁραματιστής". Τὸ βιβλίο ἀφορᾶ στὴ ζωή καὶ στὸ ἔργο τοῦ Πατριάρχη καὶ προβλέπεται νὰ ἐκδοθεῖ στὶς ΗΠΑ τὸν προσεχῆ Νοέμβριο, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης 25 ἐτῶν Πατριαρχείας του. Τὸ ἔχει γράψει ὁ γεννημένος στὴν Αὐστραλία τὸ 1958 ἀρχιδιάκονός του ὁρ Ἰωάννης Χρυσαύγης, ποὺ εἶναι καὶ σύμβουλός του σὲ θέματα οἰκολογικὰ καὶ ἄλλα. Η ἰταλικὴ ἐφημερίδα σημειώνει ὅτι ἐντυπωσιάζει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πάπας Φραγκίσκος δέχθηκε νὰ γράψει τὸν πρόλογο βιβλίου γιὰ τὸν Πατριάρχη καὶ προσθέτει ὅτι τὸ γεγονὸς ἔχει "μίαν ἀξία συμβολικὴ καὶ οἰκουμενικὴ πραγματικὰ ἐξαιρετική". Τονίζεται ἐπίσης ὅτι ὁ Πάπας προβαίνει στὴν ἀσυνήθη αὐτὴ ἐνέργεια, γιὰ νὰ ἐπιβραβεύσει τὸν κ. Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος "εἶχε τὸ θάρρος νὰ βάλει τέλος στὸ παρελθόν, μετὰ ἀπὸ αἰῶνες χωρισμοῦ καὶ μνησικακίας"». Φυσικά, τὸ «τέλος στὸ παρελθὸν» γιὰ τὸν «ἀλάθητο», σημαίνει ὑποταγὴ τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν ἀφεντιά του!

Ἰδοὺ ἡ «ταυτότης» τοῦ βιογράφου τοῦ κ. Βαρθολομαίου!

ΕΧΕΙ ἐνδιαφέρον νὰ μάθουμε ποιὸς εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου γιὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, τὸ ὁποῖο προλογίζει ὁ «ἀλάθητος», ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος: «Ὁ Ἰωάννης Χρυσαύγης ἔχει πραγματοποιήσει καλὲς σπουδὲς καὶ τὸ βιογραφικό του ἀναφέρει πὼς «"πέρασε μερικοὺς μῆνες ὡς ἀναχωρητὴς ἐν σιωπῇ (silent retreat) στὸ Ἅγιον Ὄρος". Σὲ βιβλιοπαρουσίαση ποὺ ἔκανε στὸ περιοδικὸ "Saint Vladimir's Theological Quarterly, Vol. 55, no 3, 2011" τοῦ βιβλίου τοῦ ὁμοφυλόφιλου πάστορα τῶν Ἐπισκοπολιανῶν Justin R. Cannon γιὰ "τὴν ὁμοφυλοφιλία στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία" (Homosexuality in the Orthodox Church, Self – published, Createspace: 2011, 116 p., $12 - paper) δὲν ἀποδέχεται μὲν τὴν ἐκ μέρους τοῦ ὁμοφυλόφιλου πάστορα προσπάθεια θεολογικῆς καὶ βιβλικῆς θεμελίωσης τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅμως φαίνεται νὰ εἶναι εὐνοϊκὸς στὴν "ὀρθοτῆς χώρας. Ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της, ἡ Ἐμινὲ Ἐρντογάν εἶναι πιστὴ μουσουλμάνα καὶ δὲν κρύβει τὸν θαυμασμό της γιὰ τὴν ἰσχὺ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ θέση ποὺ διατύπωσε γιὰ τὰ χαρέμια πυροδότησε ἐπικριτικὰ σχόλια στοὺς ἱστότοπους κοινωνικῆς δικτύωσης. "Τὴν ἐποχὴ τοῦ Μουρὰτ Γ΄ (σουλτάνος τοῦ 16ου αἰώνα) τὰ μοναδικὰ ἀντικείμενα ποὺ δὲν εἰσέρχονταν στὸ χαρέμι ἦταν τὰ βιβλία» ἐπισήμανε στὸν ἱστότοπο κοινωνικῆς δικτύωσης Twitter ἡ Ἐζλὲμ Κουρουμλάρ, μία πανεπιστημιακός" » (Ἱστολ. ΤΑ ΝΕΑ)! Πέρα ἀπὸ τὴν κωμικὴ καὶ γελοία πλευρὰ τῆς εἴδησης, κρύβεται μία τραγικὴ ἀλήθεια, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσει ὅλους. Ἡ ἀπίστευτη δήλωση τῆς νεοσουλτάνας Ἐμινὲ δὲν εἶναι καθόλου ἄσχετη μὲ τὸ ἤδη ἐφαρμοζόμενο σχέδιο ἐξισλαμισμοῦ τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν εἶπε τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὴν θρησκευτική της ἰσλαμικὴ πίστη, ἡ ὁποία θέλει τὴ γυναίκα «ἐργαλεῖο» τοῦ ἀχαλίνωτου σέξ, τοῦ ἰσλαμιστῆ μαχαραγιά! Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση τῆς θρησκεία της γιὰ ἐκείνη, ἂς τὴ χαίρεται καί, ἂν ὄντως θεωρεῖ τὰ χαρέμια «σχολεῖα», δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἱδρύσει ἕνα καὶ νὰ κλειστεῖ σ' αὐτό, γιὰ νὰ «μορφωθεῖ»!

Ρωσικὴ Ἐκκλησία: «Ἀνεπούλωτος πληγὴ ἡ Οὐνία»!

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ θεολόγος κ. Β. Χαραλάμπους ἀποκάλυψε τὴν δυσφορία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῆς παπικῆς ἀπάτης καὶ δολιότητας, τῆς Οὐνίας, τὴν ὁποία χαρακτήρισε «ἀνεπούλωτη πληγή». «Στὴν πρόσφατη συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ποὺ συνῆλθε στὶς 26 Ἀπριλίου 2016 στὴν Ἁγία Πετρούπολη, οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς τόνισαν ὅτι ἡ Οὐνία ἀποτελεῖ "ἀνεπούλωτη πληγὴ στὶς σχέσεις Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν" (mospat.ru.gr). Ὄντως ἡ Οὐνία εἶναι πληγὴ ἀνεπούλωτη, ἂν καὶ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται ὅτι τὸ πρώτιστο πρόβλημα ποὺ καθορίζει τὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὸν Παπισμό, εἶναι οἱ κακοδοξίες του». Ἐπίσης «Γιὰ τὸν καταστροφικό της ρόλο στὴν κρίση στὴν Οὐκρανία, κατηγόρησε τὴ λεγόμενη ἑλληνο-καθολικὴ "ἐκκλησία", ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Μητροπολίτης Βολοκολὰμσκ Ἰλαρίων. "Ὡς εἰδικὸ σχέδιο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας", ἡ ὁποία "ἀποβλέπει στὴν μεταστροφὴ τῶν Ὀρθοδόξων στὸ Ρωμαιοκαθολικισμό", ἀνέφερε σὲ συνέντευξή του ποὺ παραχώρησε στὴν ἐφημερίδα National Catholic Register» (Ἱστολ. Ἀκτῖνες). Ἐμεῖς δὲν θὰ χαρακτηρίζαμε τὴν Οὐνία «ἀνεπούλωτη πληγή», ἀλλὰ «ἀγιάτρευτη», ἀφοῦ τὸ Βατικανό, μὲ προεξάρχοντα τὸν «ἀλάθητο», δὲν ἔχει (καὶ οὔτε θὰ ἔχει ποτὲ) διάθεση νὰ ἀναστείλει τὴν «θεοφιλῆ» της δράση!

Ὅλοι ἐναντίον ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων!

ΤΕΛΙΚΑ τὸ «μαῦρο πρόβατο» τῶν «προοδευτικῶν» εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Τίποτε ἄλλο δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ περισσότερο, ἀπὸ τὸν Χριστό, τὴν Ἐκκλησία Του καὶ τοὺς συνειδητοὺς πιστούς Του. Σταχυολογήσαμε τὸ ἀκόλουθο εὔστοχο σχετικὸ σχόλιο: «Ἀντιγράφω ἀπὸ Hariton Haritonidis. Οἱ "φιλελεύθεροι", "προοδευτικοὶ" "πολυπολιτισμικοὶ" εἶναι αὐτοί, γιὰ τοὺς ὁποίους ἕνας ὀρθόδοξος ἱερέας εἶναι ἕνας "τραγόπαπας σκοταδιστής", καὶ μία παρέα Ἑλλήνων ποὺ κάνει τὸ σταυρό της, ὀπισθοδρομικοί, δεισιδαίμονες, φασισταριά, "φαινόμενα" ποὺ πρέπει νὰ ἐκλείψουν "γιὰ νὰ πᾶμε μπροστά", ὅμως κάθε πορτοκαλὶ ράσο ποὺ ψέλνει Χάρε Κρίσνα, κάθε μάγος βουντοὺ ποὺ σφάζει κοκόρια, κάθε ἀγνώστου ταυτότητος δίποδο ὃν θαμμένο μέσα σὲ μία μπούρκα, κάθε Μορμόνος μὲ τὶς τέσσερις γυναῖκες του, κάθε Χασὶδ μὲ τὶς κοτσίδες του, εἶναι πολύτιμες ἐκφάνσεις τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ ποὺ πρέπει νὰ προστατευτοῦν μὲ κάθε τρόπο. Εἰδικὰ ἂν ζοῦν ὅλοι μαζὶ στὴν ἐνορία τοῦ παπᾶ. Νὰ τὸ συνοψίσω. Ὁ "πολυπολιτισμικός" θεωρεῖ πολύτιμες τὶς δεισιδαιμονίες, ὅταν εἶναι συγκεντρωμένες. Μόνες τους δὲν τὶς θέλει» (Ἱστ. Τρελογιάννης)! Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα, γιὰ τοὺς μόνους ποὺ δὲν ὑπάρχει χῶρος νὰ ὑπάρξουν, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί! Ὡς καὶ οἱ νεοπαγανιστὲς βρῆκαν τοὺς ὑπερασπιστές τους στὴν Ἕνωση Ἀθέων Ἑλλάδας!

Συναγερμὸς διὰ τὴν δημογραφικὴν «βόμβαν»!

ΝΕΑ στοιχεῖα ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ πατρίδα μας συρρικνώνεται πληθυσμιακὰ σὲ ἐπικίνδυνο βαθμό. Δεῖτε τὴν ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «Ἡ Ἑλλάδα ὀδεύει στὸν ἀφανισμό, καὶ τὸ Ἔθνος μας κινδυνεύει, ὅπως ἀποκαλύπτουν τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα. Ἡ Ἑλλάδα κατέχει τὴν τρίτη χαμηλότερη θέση στὸν εὐρωπαϊκὸ δείκτη γεννήσεων καὶ τὸν ὑψηλότερο ρυθμὸ γήρανσης τοῦ πληθυσμοῦ! Σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ στοιχείων ληξιαρχικῶν πράξεων τοῦ 2015, πέθαναν 117.829 ἄνθρωποι καὶ γεννήθηκαν μόλις 89.881 παιδιά! Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γεροντολογικῆς καὶ Γηριατρικῆς Ἑταιρείας γιὰ τὴν Χώρα μας δείχνουν ὅτι κατέχουμε τὸν χαμηλότερο δείκτη γεννήσεων μὲ μόλις (9%). Ἐκτιμᾶται ὅτι τὸ 2060 ὁ πληθυσμὸς τῆς Χώρας μας δὲν θὰ ξεπερνᾶ τὰ 8,6 ἑκατομμύρια καὶ ὅτι οἱ τέσσερις στοὺς δέκα πολίτες θὰ εἶναι ἡλικίας ἄνω τῶν 60 ἐτῶν!!!» (Τομέας ἐνημέρωσης prison-planet. gr)! Αὐτὲς εἶναι οἱ πολιτικὲς ἐπιλογές μας τὰ τελευταῖα σαράντα χρόνια, ἀπόλυτα ἀναρμονισμένες μὲ τὶς εὐδαιμονιστικές μας τάσεις. Ἐπιλέγαμε καὶ συνεχίζουμε νὰ ἐπιλέγουμε πολιτικὲς καὶ πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι θωπεύουν τὰ πάθη μας καὶ τὴν εὐδαιμονιστική μας διάθεση. Ἡ γέννηση παιδιῶν εἶναι ἀνασταλτικὸς παράγων τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καὶ τῆς τρυφηλῆς ζωῆς καὶ γι' αὐτό, εἴτε ἀποφεύγεται ἡ τεκνογονία, εἴτε, τὸ χειρότερο, κατακρεουργοῦνται περισσότερα ἀπὸ 300.000 ἀθῷα καὶ ἀνυπεράσπιστα ἔμβρυα στὰ χειρουργικὰ κρεβάτια, μὲ ἔξοδα τῶν ἄδειων ἀσφαλιστικῶν ταμείων! Ἡ Ἑλλάδα ἀφανίζεται καὶ ἐμεῖς προσποιούμαστε ὅτι δὲν μᾶς ἀγγίζει τὸ πρόβλημα. Θὰ τὸ καταλάβουμε, ὅταν θὰ δοῦμε ὅτι ἡ Ἑλλάδα θὰ εἶναι Χώρα γερόντων! Ὅταν τὴν νεολαία της θὰ ἀπαρτίζουν παιδιὰ ἀλλοθρήσκων (σημερινῶν) λαθρομεταναστῶν!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΘΕΡΑΠΩΝ

ΣΤΙΣ 27 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεράποντος. Ὁ ἅγιος Θεράπων ἦταν ἱερέας στὴν πόλη τῶν Σάρδεων, κοσμημένος μὲ τίς ἀρετές τοῦ Κυρίου. Ὅταν συνελήφθηκε ἀπό τόν ἄρχοντα Οὐαλλεριανό, ἐπειδή κήρυττε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὑποβλήθηκε σέ πολλές τιμωρίες. Κατόπιν δέσμιος ὁδηγήθηκε στήν Ἄγκυρα τῆς Γαλατίας. Κατά τήν διάρκεια τῆς διαδρομῆς ὁ ἅγιος Θεράποντας βασανίσθηκε ἀνελέητα, μάλιστα σέ κάποια στιγμή τόν ἅπλωσαν ἀνάσκελα κατά γῆς καί τόν κτύπησαν, ἦταν δέ τόση ἡ μανία τῶν ἀνθρώπων πού τόν κτυποῦσαν μέ τά ραβδιά, πού στό μέρος πού βασανίσθηκε καί τό ὁποῖο εἶχε ποτισθῆ ἀπό τό αἷμα τοῦ ἁγίου βλάστησε μία βαλανιδιά, ἡ ὁποία χάριτι Θεοῦ θεράπευε τίς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων. Ἔπειτα ὁ ἅγιος Θεράποντας ὁδηγήθηκε σέ μία τοποθεσία κοντά στόν ποταμό Ἕρμο τῆς μητρόπολης τῶν Σάρδεων, ὅπου ὑπέμεινε καί πάλι πολλά βάσανα καί τιμωρίες, στό τέλος δέ ἀποκεφαλίσθηκε καί ἔτσι ἔλαβε ἀπό τόν Θεό τόν ἀμάραντο στέφανο τοῦ μαρτυρίου καί ἀξιώθηκε καί τῆς οὐρανίας μακαριότητας.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Θεοῦ δέν περιορίζεται σέ ἕνα πρόσωπο, γιατί συμβαίνει καί τό ἕνα πρόσωπο νά ἐπαναστατῆ κατά τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλά ὁμιλοῦμε γιά μοναρχία, τήν ὁποία συνιστᾶ «φύσεως ὁμοτιμία», «καί γνώμης σύμπνοια καί ταυτότης κινήσεως, καί πρός τό ἓν τῶν ἐξ αὐτοῦ σύννευσις, ὅπερ ἀμήχανον ἐπί τῆς γενητῆς φύσεως, ὥστε κἂν ἀριθμῷ διαφέρῃ, τῇ γε οὐσίᾳ μή τέμνεσθαι»[46].

Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς διδασκαλίας του λέγει ὅτι εἶναι ἕνας Θεός, μία εἶναι ἡ θεότητα, «κἂν τρία πιστεύηται». Δέν εἶναι τό ἕνα πρόσωπο ὑπέρτερο καί τό ἄλλο κατώτερο, οὔτε τό ἕνα πρότερο καί τό ἄλλο ὕστερο, οὔτε τέμνεται κατά τήν βούληση, οὔτε μερίζεται κατά τήν δύναμη. Ἡ θεότητα εἶναι ἀδιαίρετη στά πρόσωπα. Ἔτσι, ὅταν ἀποβλέψουμε πρός τήν θεότητα, καί τήν πρώτη αἰτία καί τήν μοναρχία, εἶναι ἕνα τό «φανταζόμενον», ὅταν ὅμως ἀποβλέψουμε στά πρόσωπα, στά ὁποῖα ὑπάρχει ἡ θεότητα καί τά ὁποῖα ὑπάρχουν ἀπό τήν πρώτη αἰτία ἀχρόνως καί ὁμοδόξως, «τρία τά προσκυνούμενα»[47].

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος κάνει λόγο γιά «τήν μίαν θεότητά τε καί δύναμιν ἐν τοῖς τρισίν εὑρισκομένην ἑνικῶς καί τά τρία συλλαμβάνουσα μεριστῶς». Καί τῶν τριῶν προσώπων «ἀπείρων ἄπειρον συμφυΐαν», καθένα ἕνα Θεό, φυλασσομένης σέ καθένα τῆς ἰδιότητός του. «Θεόν τά τρία σύν ἀλλήλοις νοούμενα, ἐκεῖνο διά τήν ὁμοουσιότητα, τοῦτο διά τήν μοναρχίαν».

Δέν προφθάνει νά σκεφθῆ τό ἕνα καί φωταγωγεῖται ἀπό τά τρία, δέν προφθάνει νά σκεφθῆ τά τρία καί ἀναφέρεται στό ἕνα. Καί καταλήγει: «Ὅταν τά τρία συνέλω τῇ θεωρίᾳ, μίαν ὁρῶ λαμπάδα, οὐκ ἔχω διελεῖν ἢ μετρῆσαι τό φῶς ἐνιζόμενον»[48].

Ἀπό τά χωρία αὐτά τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου φαίνεται ὅτι ἡ ἑνότητα τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν στηρίζεται μόνον στό πρόσωπο τοῦ Πατρός πού γεννᾶ τόν Λόγο καί ἐκπορεύει τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλά καί στήν μοναρχία πού συνιστᾶ ἡ ὁμοτιμία τῆς φύσεως. Δέν εἶναι δυνατόν στόν Τριαδικό Θεό νά ὑπάρχῃ προτεραιότητα τῶν προσώπων ἔναντι τῆς οὐσίας οὔτε προτεραιότητα τῆς οὐσίας ἔναντι τῶν προσώπων. Ἴσως νά ὑπάρχῃ τέτοια προτεραιότητα στήν φαντασία μερικῶν στοχαζομένων θεολόγων ὄχι ὅμως στούς Πατέρες πού μετέχουν τῆς θεωρίας, δηλαδή τῆς ἐμπειρικῆς χαρισματικῆς θεολογίας, ὅπως θαυμάσια τό παρουσιάζει στά πιό πάνω χωρία ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία εἶναι θέμα ἐλλάμψεως, θεωρίας καί ὄχι στοχαζομένης καί φαντασιώδους διανοίας.

Τρίτον. Ὁ Π.Ι. φαίνεται ὅτι παρερμηνεύει τήν φράση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου «τῆς ἰδίας ὑποστάσεως θελητής», παρουσιάζοντας τόν Πατέρα ὡς «θελητή» «τῆς ὑποστάσεως τοῦ Υἱοῦ», ὅπως εἶναι «θελητής» καί τῆς δικῆς Του ὑποστάσεως. Ὅμως, ὅπως ἔχει ἑρμηνευθῆ προηγουμένως, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος σαφῶς συνδέει τήν θέληση μέ τήν φύση καί ὄχι μέ τό πρόσωπο, καί τό «θελήσας» τόν Υἱό συνδέεται ἀναπόσπαστα μέ τό «ἀγαπήσας» τόν Υἱό, γιά νά ἀπορρίψῃ τό μή κατ' ἀνάγκη καί τό «μή ἀβούλητον». Σαφῶς ἐδῶ πρόκειται γιά τήν κοινή φύση καί τήν κοινή ἐνέργεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Πατήρ θέλει τόν Υἱόν, καί ὁ Υἱός θέλει τόν Πατέρα καί αὐτό δέν δείχνει «βούλησιν προηγουμένην», «ἀλλά φύσεως γνησιότητα, καί οὐσίας ἰδιότητα».

Ὅπως προαναφέρθηκε ἡ διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου δέν μπορεῖ νά στηρίξῃ μιά ἑρμηνεία πού δίνει ὁ Π.Ι. "Ηδη ἀναλύσαμε προηγουμένως τήν σκέψη τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου γιά τό ὅτι ὁ Πατήρ γέννησε τόν Υἱό ἐκ τῆς φύσεώς Του καί ὄχι ἐκ τῆς βουλήσεως. Ἁπλῶς ἐδῶ, γιά νά φανῆ ἡ παρερμηνεία πού κάνει ὁ Π.Ι., θά γίνῃ μιά μικρή σύνοψη τῆς διδασκαλίας τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Κατ' ἀρχάς ὁ Μέγας Ἀθανάσιος συνδέει τήν θέληση μέ τήν βούληση καί διδάσκει ὅτι ἡ κτίση δημιουργήθηκε μέ τήν θέληση, βούληση τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι ἄλλο ἡ βούληση καί ἄλλο ἡ θέληση[49].

Ἔπειτα, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος διδάσκει ὅτι ἕνα εἶναι τό θέλημα τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, δηλαδή δέν εἶναι ἄλλο τό θέλημα τοῦ Πατρός καί ἄλλο τό θέλημα τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γράφει: «Ἕν ἐστι θέλημα ἐκ Πατρός ἐν Υἱῷ»[50]. Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ ἔχει καί ὁ Υἱός: «Οὐδέν ἐν τῷ Πατρί πρό τοῦ Λόγου· ἀλλ' ἐν τῷ Λόγῳ καί ἡ βούλησις»[51]. Ὅ,τι εἶναι ἡ μακαρία ὑπόσταση τοῦ Πατρός, τό ἴδιο εἶναι καί τό ἐξ αὐτοῦ γέννημα[52]. Ὁ Υἱός εἶναι «βουλή ζῶσα τοῦ Πατρός καί ἐν αὐτῷ τό θέλημα τοῦ Πατρός ἐστίν»[53]. Γι' αὐτό καί δέν πρέπει κανείς νά λέγῃ ὅτι ὁ Υἱός εἶναι δημιούργημα τοῦ θελήματος τοῦ Πατρός, ἀλλά εἶναι «βουλή ζῶσα καί ἀληθῶς φύσει γέννημα ὡς τοῦ φωτός τό ἀπαύγασμα»[54].

Ἀκόμη, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος διδάσκει ὅτι ὁ Πατήρ δέν βουλεύεται τήν γέννηση τοῦ Υἱοῦ οὔτε βουλεύεται καί γιά τόν ἑαυτό Του[55]. Εἶναι τρέλα («μένοιτο γάρ») τό νά πιστεύῃ κανείς ὅτι παρεμβάλλεται μεταξύ Πατρός καί Υἱοῦ «βούλησις καί σκέψις»[56].

Κατ' ἐπέκταση εἶναι παρερμηνεία τό νά ἀποδίδεται στήν φράση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου «τῆς ἰδίας ὑποστάσεως θελητής» ὅτι δῆθεν ὑπάρχει μιά αἰώνια καί ἀΐδια θέληση, μέ τήν ὁποία ὑπάρχει ὁ Υἱός, ἀλλά καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Πατήρ. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος εἶπε τήν φράση «τῆς ἰδίας ὑποστάσεως θελητής», γιά νά ἀπορρίψῃ τήν ἄποψη τῶν Ἀρειανῶν ὅτι ἡ γέννηση τοῦ Υἱοῦ κατά φύση σημαίνει καί τό κατ' ἀνάγκη, ὅτι ὁ Υἱός εἶναι ἀθέλητος.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν δέχονται ὅτι τό κατά φύση εἶναι κατ' ἀνάγκη, γιατί τότε ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός καί μή θέλων. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐρωτᾶ: «Καί τίς ὁ τήν ἀνάγκην ἐπιβαλών αὐτῷ;». Καί συνεχίζει: «Εἰ δέ ἀτοπόν ἐστιν λέγειν ἐπί Θεοῦ ἀνάγκην καί διά τοῦτο φύσει ἀγαθός ἐστιν»[57]. Τό κατά φύση δέν σημαίνει κατ' ἀνάγκη ὅπως τό ἀπαύγασμα (ἡ λάμψη) τοῦ φωτός δέν εἶναι κατ' ἀνάγκη, ἀλλά κατά φύση.

Ἔτσι, ἡ φράση «τῆς ἰδίας ὑποστάσεως θελητής», σημαίνει, κατά τόν Μέγα Ἀθανάσιο, ὅτι ὁ Υἱός δέν γεννήθηκε ἀπό τήν φύση κατ' ἀνάγκη καί ἀθελήτως, ἀλλά εἶναι θελητός στόν Πατέρα, εἶναι ἀγαπητός στόν Πατέρα, ὅπως καί ὁ

Η στηλη της «Πανελληνιου ενωσεως θεολογων»

Ποῖοι ἀπειλοῦν τὴν πίστιν καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν παιδιῶν μας;

Τοῦ ***κ .Εὐαγγέλου Στ. Πονηροῦ*** *Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικοῦ Συμ. Θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων*

1ον

Ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση μέχρι σήμερα τὸ περιεχόμενο τοῦ σχολικοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἶναι ὀρθόδοξο χριστιανικό. Πληροφοριακὰ μαθαίνουν οἱ μαθητές μας καὶ στοιχεῖα γιὰ τὶς θρησκεῖες τοῦ κόσμου στὴ δευτέρα λυκείου. Τοῦτο συμβαίνει γιὰ τέσσερεις λόγους. Πρῶτον, διότι ἡ πλειοψηφία τῶν μαθητῶν μας εἶναι ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Δεύτερον, διότι ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη ἀποτελεῖ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐδῶ καὶ εἴκοσι αἰῶνες καὶ εἶναι ἀδιάρρηκτα δεμένη μὲ τὴ ζωή αὐτοῦ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου. Τρίτον, διότι ἡ ἐπιβίωση τοῦ λαοῦ μας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας ἐξασφαλίσθηκε μόνον μέσῳ τῆς πίστεως αὐτῆς, ἀφοῦ ἀρκετοὶ Ἕλληνες μὴ ἀντέχοντας τὰ δεινά τῆς δουλείας ἐξισλαμίζονταν καὶ ὅποιος ἐξισλαμιζόταν ταυτοχρόνως ἐκτουρκιζόταν. Τέταρτον, διότι ἡ ὀρθόδοξη πίστη ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, διότι ὅπως εἶπε ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ ἀγῶνος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, «ὅταν ἐπιάσαμε τὰ ἄρματα εἴπαμε πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ πατρίδος»[1].

Πολλὰ θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε, τόσο γιὰ τὴ νομοθετική, ὅσο καὶ γιὰ τὴ δικαστικὴ κατοχύρωση τοῦ μαθήματος αὐτοῦ[2]. Ὅμως, γιὰ νὰ μὴ μακρυγορήσουμε, θὰ περιορισθοῦμε ἐδῶ στὴ συνταγματικὴ κατοχύρωσή του.

Τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ἄρθρο 16, παράγραφος 2, ὁρίζει: «Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους καὶ ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθική, πνευματική, ἐπαγγελματικὴ καὶ φυσικὴ ἀγωγὴ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης καὶ τὴ διάπλασή τους σὲ ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες». Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρο εἶναι σαφέστατο, ἀναφέρει «ἀνάπτυξη ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης», δὲν ἀναφέρει «δημιουργία», πολὺ δὲ περισσότερο δὲν ἀναφέρει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφέρει «παραποίηση», «στρέβλωση» ἢ «βιασμὸ» τῆς συνειδήσεως. Τόσο ἡ ἐθνική, ὅσο καὶ ἡ θρησκευτικὴ συνείδηση ὑπάρχουν ἤδη στὸ παιδί, εἶναι ἤδη Ἕλληνας καὶ τὸ γνωρίζει, εἶναι ἤδη χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ τὸ γνωρίζει καὶ ἡ βάσει τοῦ Συντάγματος κρατικὴ παιδεία, ἀποσκοπεῖ νὰ ἀναπτύξει τὴν συνείδησή του αὐτή, δὲν τὴν δημιουργεῖ. Ἑπομένως, δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ Ἕλληνας νὰ διαπαιδαγωγεῖται ἀπὸ τὸ κράτος, ὥστε νὰ ἀναπτύξει π.χ. βραζιλιανὴ ἢ κινεζικὴ ἐθνικὴ συνείδηση, τὴν ὁποία δὲν ἔχει. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ χριστιανὸς ὀρθόδοξος νὰ διαπαιδαγωγεῖται, ἔτσι ὥστε νὰ ἀναπτύξει βουδδιστικὴ ἢ ἰνδουιστικὴ θρησκευτικὴ συνείδηση, τὴν ὁποίαν ἐπίσης δὲν ἔχει, οὔτε νὰ ἐπιχειρεῖται νάρκωση, στρέβλωση ἢ πλήρης σύγχυση τῆς θρησκευτικῆς του συνειδήσεως μέσῳ ἀπαγορεύσεως, συρρικνώσεως ἢ νοθεύσεως τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ μαθήματος καὶ ἀντικαταστάσεώς του ἀπὸ πολυθρησκειακό, θρησκειολογικὸ ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἄσχετο μὲ τὴν θρησκευτική του συνείδηση.

Πρέπει ἐπίσης νὰ τονίσουμε, ὅτι τὸ ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος ὁρίζει, ὅτι «ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης εἶναι ἀπαραβίαστη». Ἑπομένως κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιβάλει σὲ χριστιανοὺς ὀρθοδόξους παιδεία ἀντίθετη πρὸς τὴ θρησκευτική τους συνείδηση[3], διότι κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο παραβιάζει τὴν ἐλευθερία της.

Σημειώσεις:

1. Ὅπως καὶ ὁ ναύαρχος Μιαούλης, ξεκινοῦσε πάντα τὶς ναυμαχίες του προτρέποντας τοὺς ναῦτες του μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: «μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σταυροῦ ἐπιτεθῆτε». Ὁ δὲ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, ὅταν ὁ Γάλλος ναύαρχος Ντὲ Ριγκνὺ τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀδύνατες οἱ θέσεις στοὺς Μύλους τῆς Λέρνης, τὶς ὁποῖες ἐτοιμαζόταν νὰ ὑπερασπισθεῖ ἔναντι τοῦ Ἰμπραήμ, ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε «εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι' ἐμεῖς, ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς ὅπου μᾶς προστατεύει». Ἀκόμη πρέπει νὰ τονίσουμε, ὅτι ὅλα τὰ λάβαρα τῆς ἐπαναστάσεως, τόσο τὸ κυανόλευκο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προῆλθε ἡ σημερινὴ σημαία τῆς Ἑλλάδος, ὅσο καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο, εἶχαν χριστιανικὸ χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος συνήθως δηλωνόταν μὲ τὸν σταυρὸ ἢ σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις μὲ τὴν εἰκόνα κάποιου ἁγίου.

2. Βλ. ἐκτενῆ ἀνάλυσή μας στὸ βιβλίο «Εὐάγγελος Στ. Πονηρός, Ὀρθόδοξη χριστιανικὴ παιδεία καὶ ἑλληνικὸ σχολεῖο, ἔκδ. Πελασγός, Ἰω. Γιαννάκενας, Ἀθήνα 2013».

3. Ἀποτέλεσε τὸ πλέον αἰσχρὸ τραγελαφικὸ ἱστορικὸ παράδοξο, τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπῆρξαν στὴ δημοκρατικὴ Ἑλλάδα ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἐπικαλούμενα τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐπιχείρησαν νὰ προκαλέσουν ἀπαγόρευση τοῦ ὀρθοδόξου μαθήματος θρησκευτικῶν! Δηλαδὴ ἐπικαλοῦνταν ἕνα ἄρθρο τοῦ Συντάγματος προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν τὴν πλήρη παραβίασή του! Ὅμως τὸ ἐγχείρημα ἔπεσε στὸ κενό, διότι προσέκρουσε τόσο στὴν ἀντίσταση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅσο καὶ στὴν ἀπόρριψη τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας καὶ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας.

Φύλαξε τὴν Κυριακήν

• «Ἓξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἑβδόμῃ Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου».

Κάποτε ἕνας ἱεροκήρυκας εἶπε στὸ ἀκροατήριό του τὸ ἑξῆς:

Ἕνας πλούσιος συνάντησε ἕνα πτωχὸ καὶ βάδιζαν μαζί. Λυπήθηκε τὸν πτωχὸ καὶ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ λίρες ποὺ εἶχε τοῦ ἔδωσε δύο.

Μετὰ ἀπὸ λίγο, ὅταν ἄκουσε τὰ βάσανά του τοῦ ἔδωσε καὶ ἄλλες δύο.

Σὲ μιὰ βρύση, ποὺ κάθησαν τοῦ ἔδωσε ἀπὸ τὸ φαγητό του καὶ συγχρόνως καὶ ἄλλες δύο λίρες. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν σύνολον ἕξι λίρες καὶ αὐτὸς κράτησε μία γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τόσο πολὺ σπλαγχνικὰ συμπεριφέρθηκε. Ξαφνικὰ ὅμως αὐτὸς ποὺ πῆρε τὶς ἕξι λίρες ἀντὶ εὐγνωμοσύνης σηκώνεται πάνω καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ μαχαίρας τοῦ ἁρπάζει καὶ τὴν ἑβδομη. Τὸν ἀχάριστο! Τί ἀξίζει σ᾽ αὐτόν; Ρώτησε ὁ Ἱεροκήρυκας;

Τὸ ἀκροατήριο ἀπάντησε: «θάνατος»!

Σὲ σᾶς λοιπὸν ἀξίζει ἡ αὐστηρὴ αὐτὴ τιμωρία, διότι εἶσθε οἱ ἀγνώμονες.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε ἕξι ἡμέρες καὶ κράτησε μία, τὴν Κυριακή. Ἀλλὰ τοῦ τὴν παίρνουν καὶ αὐτή. Μὲ διάφορες ἐργασίες ἀσχολούμενοι ἀφήνουν τὴν Κυριακή.

Ἄχ δυστυχεῖς: Ἂν ὑποτεθῇ ὅτι κάθε Κυριακὴ σὲ κάθε ἐκκλησιαζόμενο δὰ ἔδιναν 10 λίρες, τὶ λέτε δὰ ἀπουσίαζε κανένας;

• Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «Ἐκκλησίας οὐδὲν ἴσον· μὴ ἀπέχου Ἐκκλησίας· οὐδὲν γὰρ Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον. Ἡ ἐλπίς σου ἡ Ἐκκλησία· ἡ σωτηρία σου ἡ Ἐκκλησία· ἡ καταφυγή σου ἡ Ἐκκλησία». Καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς: «Κανὲς νὰ μὴ ἀπουσιάζῃ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἱερὲς καὶ θεοπαράδοτες συνάξεις, εἴτε ἀπὸ ραθυμία, εἴτε ἀπὸ τὴν συνεχῆ ἀσχολία μὲ τὰ γήινα, γιὰ νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῇ δικαίως ἀπὸ τὸν Θεὸ καί, ἐπειδὴ δὲν ἔρχεται στὶς τακτὲς συνάξεις, πάθει κάτι παρόμοιο μὲ τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀπὸ κάποια περίσταση ἀπουσιάση μία φορά, τὴν ἑπομένη ἂς ἐπανορθώση μὲ τὸ νὰ προσέλθη στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ».

Κυριακὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡμέρα τοῦ Κυρίου καὶ γι᾽ αὐτὸ λέγεται Κυριακή. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων ἡ Κυριακὴ ξεχωρίζει καὶ ἔχει ἰδιαίτερη θέση στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἅγιος μάρτυρας Ἰουστῖνος (150 μ.Χ.) σὲ μία μαρτυρία ποὺ δίδει, ὀνομάζει τὴν Κυριακὴ «ἡμέρα ἡλίου» (ἥλιος εἶναι ὁ Χριστὸς) καὶ γράφει ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ συγκεντρώνονταν καὶ διάβαζαν τὰ ἔργα τῶν Ἀποστόλων καὶ μετὰ ὁ προϊστάμενος τῆς συνάξεως ἔκανε κήρυγμα καὶ συμβούλευε τὸν κόσμο νὰ μιμηθῇ τὰ καλὰ ποὺ ἄκουσε. Οἱ χριστιανοὶ αὐτοκράτορες Κωνσταντῖνος καὶ Θεοδόσιος μὲ εἰδικὰ διατάγματα ἐξασφάλισαν τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς προτρέποντας τοὺς χριστιανοὺς «τὴν σωτήριον ἡμέραν νὰ μετέχουν τῆς ἐνδέου πίστεως ἀκωλύτως τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ» (Θεοδ. Κωδ. VIII 8,3 & XV 5,2).

Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα οἱ γενιὲς τῶν χριστιανῶν τήρησαν μὲ εὐλάβεια τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς. Στὴν Ἑλλάδα προστατεύεται μὲ διάφορα νομοδετήματα καὶ κατοχυρώνεται καὶ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, ὅπου στὸ ἄρθρο 13 ἀναφέρεται, ἡ λατρεία νὰ τελῆται ἀνεμπόδιστα.

Ὁ Ὁσιομάρτυς Δαμιανός
Ὁ Νέος Μάρτυρας τῆς Κυριακῆς ἀργίας

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1568, ἐνῶ δίδασκε στὴ Βουλγαρίνη (Ἔλαφο), συνελήφθη ἀπὸ Ὀθωμανούς, ποὺ τὸν ἔστειλαν στὸ Μουλὰ (Δικαστὴ) τῆς Λάρισας, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐμπόδιζε τοὺς Χριστανοὺς νὰ πουλᾶνε καὶ νὰ ἀγοράζουν τὶς Κυριακές (ποὺ δὲν ἦταν ἀργία γιὰ τὸ Ὀθωμανικὸ κράτος) καθὼς καὶ ὅτι τοὺς στερέωνε τὴν πίστη. Ποῦ νά ᾽ξερε ὅ Ὅσιος ὅτι σήμερα, χωρὶς Τουρκοκρατία, καταργήθηκε ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς, ὅμως δυστυχῶς, κι αὐτὸ εἶναι ἕνα μέτρο ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν ἀποδόμηση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, στὴν ἀποϊεροποίηση τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν κατάργηση τῆς Κυριακῆς ὡς ἡμέρας ἀφιερωμένης στὸ Θεό.

Στὴ Λάρισα ὁ Ὅσιος Δαμιανὸς ξυλοκοπήθηκε ἄγρια, τοῦ φόρεσαν βαριὲς ἁλυσίδες σὲ λαιμὸ καὶ πόδια, ἐνῶ ρίχτηκε στὴ σκοτεινὴ φυλακή μὲ βαριὲς ἁλυσίδες. Γιὰ 15 ἡμέρες ὑποβαλλόταν σὲ συνεχῆ βασανιστήρια, γιὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστη του. Τελικά, ὁ Δικαστὴς ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἁγίου, διέταξε νὰ τὸν κρεμάσουν στὴ «φούρκα» στὶς 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1568. Καθὼς ὅμως κάποιος βάρβαρος Ὀθωμανὸς τὸν χτύπησε μὲ τσεκούρι στὸ κεφάλι, τὸ σκοινί κόπηκε καὶ στὴ συνέχεια, ἡμιθανής, ρίχτηκε στὴν φωτιά. Τὴν στάχτη του τὴν ἔρριξαν στὸν Πηνειό, φοβούμενοι τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου, γιατὶ ἐγνώριζαν τὴν τιμὴ ποὺ ἀπονέμουν οἱ Χριστιανοὶ στὰ ἅγια Λείψανα. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ ἐξαλείψουν τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου." Ἔτσι ἔλαβε ὁ Ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου.

Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στὶς 14 Φεβρουαρίου.

• Ρώτησε κάποτε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς στὸ κήρυγμά του: «Ἐδῶ πῶς πηγαίνετε χριστιανοί μου; Τὴν φυλάττετε τὴν Κυριακήν; Ἂν εἶστε Χριστιανοί, νὰ τὴν φυλάττετε». Διὰ τῆς διδασκαλίας του ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ διὰ τῶν θαυμάτων του ἀφ᾽ ἑτέρου κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλη στοὺς χριστιανοὺς νὰ μὴ ἐργάζωνται τὴν Κυριακή, διότι καὶ ἀρκετὰ θαύματα ἐπηκολούθησαν τὴν περὶ Κυριακῆς ἀργίας διδασκαλία του.

Στὸ Ξηρόμερο μία γυναίκα, παρὰ τὴν διδασκαλία τοῦ π. Κοσμᾶ, ἐξύμωσε τὴν Κυριακή. Ὅταν ὅμως ἔβγαλε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, τὸ βρῆκε κατακόκκινο, σὰν νὰ τὸ εἶχε ζυμώσει μὲ αἷμα. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε αὐτὴν καὶ τοὺς ἄλλους. Τρέχει, πέφτει στὰ πόδια τοῦ διδασκάλου, ζητεῖ συγχώρηση «καὶ ἔλαβε τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν». Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκαμε τόση ἐντύπωση, ὥστε οἱ γυναῖκες μέχρι σήμερα στὴν Αἰτωλοακαρνανία δὲν ζυμώνουν τὴν Κυριακὴ ὁποιαδήποτε ἀνάγκη καὶ ἂν ὑπάρχη. Ὁ βιογράφος του σημειώνει: «Εἰς ἄλλα μέρη, διατὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυριακῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του, ἄλλου τὸ μουλάρι του, ἄλλος ἐδαιμονίσθη καὶ ἄλλος εὗρε τὸ παιδί του πεθαμένο».

Πόσα κατώρθωσε ἕνας αὐτός, χωρὶς καμμία ὑποστήριξη, μὲ μύρια ἐμπόδια, διὰ τὴν Κυριακὴ ἀργία!

• Κάθε Κυριακὴ ποὺ χτυπάει ἡ καμπάνα, νὰ τρέχουμε ὅλοι στὴν Ἐκκλησία. Θερμὸ προσκλητήριο μᾶς ἀπευθύνει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. «Ὅσες φορὲς ἀκούετε νὰ κτυπᾶ ἡ καμπάνα εὐθὺς νὰ χαίρετε καὶ νὰ σκιρτᾶτε μὲ τὴν καρδίαν σας καὶ νὰ λέγετε ἰδοὺ ἡ πνευματικὴ μήτηρ μας Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ νὰ ὑπάγωμεν εἰς την ἀγκάλην της, διὰ νὰ μᾶς φιλοδωρήση μὲ τὰ οὐράνια ἀγαθά της».

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ στοργικότατη μάννα καὶ μᾶς προστατεύει ἀπὸ κάθε κακό. Ἄρχοντες καὶ λαὸς νὰ εἴμαστε παρόντες στὴν ἐκκλησία. Νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ Καποδίστρια. Ὁ πρῶτος κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος ἦταν καὶ πρῶτος στὸν τακτικὸ ἐκκλησιασμὸ καὶ μᾶς ἄφησε παράδειγμα πολιτικοῦ, ποὺ σέβεται τὴν Ἐκκλησία καὶ ἀκολουθεῖ τὴ διδασκαλία της.

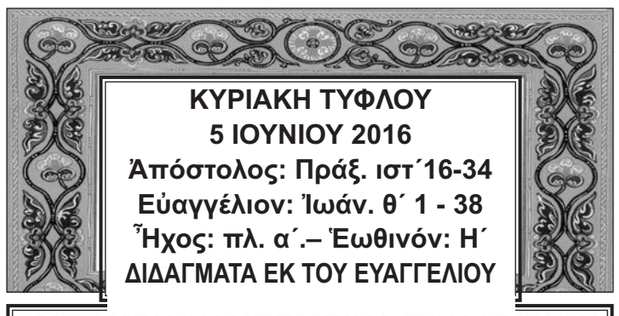

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΥΦΛΟΥ
5 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄16-34
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. θ΄ 1 - 38
Ἦχος: πλ. α΄.– Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«ΥΠΟΜΕΝΩΝ ΥΠΕΜΕΙΝΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΣΧΕ ΜΟΙ»

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται στὴν προσέγγισι καὶ τὴν συνάντησι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸν ἐκ γενετῆς τυφλό, πού, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας, γεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθοῦν στὴν περίπτωσί του τὰ ἀγαθὰ καὶ φιλάνθρωπα ἔργα τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ. Ἀκολούθησε ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, ἡ πλάσις καὶ δημιουργία ἀπὸ τὸν πηλόν, τὴ λάστιχ, τῶν ἀνύπαρκτων ὀφθαλμῶν του καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ θείου Ἰατροῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ πορευθῆ στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ γιὰ νὰ νιφθῆ, μετὰ ἀπὸ τὴν θαυμαστὴ αὐτὴ ἐπέμβασι τοῦ Θεανθρώπου.

Τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ θαῦμα προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀπορία τῶν γειτόνων καὶ ἄλλων συνανθρώπων του. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ζητιᾶνος πρώην τυφλός, ἄλλοι ὅτι ἦταν ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον. Ὁ ἴδιος ὁμολογοῦσε ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν καὶ ἐξιστόρησε τὸ θαῦμα, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ λεγόταν Ἰησοῦς.

Ὁδηγήθηκε στοὺς Φαρισαίους ὁ ἄλλοτε τυφλός. Ἀνακρίνεται καὶ ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ τὸ πῶς ἀνέβλεψε. Καὶ ὅταν τοὺς περιέγραψε τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονὸς τοῦ εἶπαν ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸν γιάτρεψε δὲν εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, διότι τὸν ἐθεράπευσε τὸ Σάββατο, ποὺ εἶναι ἡμέρα θρησκευτικῆς ἀργίας. Ἄλλοι δὲν τὸ δέχονταν αὐτό, γιατὶ δὲν ἦταν δυνατὸν ἕνας ἁμαρτωλὸς καὶ ξένος πρὸς τὸν Θεὸ ἄνθρωπος νὰ κάνει τέτοια θαυμαστὰ σημεῖα. Καὶ ἐπικρατοῦσε διάστασις καὶ διχογνωμία μεταξύ τους.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ ἐρωτοῦν πάλι τὸν πρώην τυφλὸ γιὰ τὸ ποιὰ γνώμη ἔχει γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ποὺ τὸν γιάτρεψε καὶ ἀπάντησε ὅτι εἶναι προφήτης. Ἔχοντας δὲ οἱ Ἰουδαῖοι ἀμφιβολία γιὰ τὸ ἄν ἦταν προηγουμένως τυφλὸς καὶ ἀνέβλεψε, κάλεσαν τοὺς γονεῖς του γιὰ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσουν, αὐτοὶ καὶ τὸ παραδέχθηκαν ὅτι ἦταν ὁ γυιός τους, ποὺ γεννήθηκε τυφλός, ἀλλὰ μίλησαν ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ τοὺς παρέπεμψαν στὸν ἴδιο τὸν θεραπευθέντα τυφλό, γιὰ νὰ δώσῃ περαιτέρω πληροφορίες καὶ ἐξηγήσεις. Κι᾽ αὐτὸ τὸ ἔκαναν ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς κάνουν ἀποσυνάγωγους.

Οἱ Φαρισαῖοι, ἔπειτα καὶ ἀπὸ τὶς πληροφορίες τῶν γονέων του δὲν ἡσύχασαν, ἀλλὰ ξανακάλεσαν καὶ ξαναανέκριναν τὸν πρώην τυφλό, συμβουλεύοντάς τον νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα, γιατὶ κατὰ τὴν γνώμη τους ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἁμαρτωλός ὡς δῆθεν παραβάτης τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Καὶ πῆραν ἀπὸ τὸν ἄλλοτε τυφλὸ τὴν φωτισμένη ἀπάντησι: Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει καὶ δὲν ἀπαντᾶ στὰ αἰτήματα τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ σ᾽ ἐκείνους μόνο ποὺ εἶναι θεοσεβεῖς καὶ τηρητὲς τοῦ θείου θελήματος. Καὶ ὅτι ἕνα τέτοιο θαῦμα εἶναι πρωτόγνωρο καὶ θὰ ἦταν ἀκατόρθωτο χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν χαρακτήρισα, ἄνθρωπο βουτηγμένο στὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ἐξεδίωξαν βίαια. Ὁ φιλάνθρωπος, ὅμως, Κύριος καὶ Θεός μας τὸν συνάντησε ξανὰ καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν πιστεύῃ στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς τὸν διεβεβαίωσε ὅτι εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸν ἐθεράπευσε, εἶπε τὰ συγκινητικὰ ἐκεῖνα λόγια: πιστεύω Κύριε. Καὶ τὸν προσκύνησε.

Ὁ μέγας καὶ θεῖος Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν πολλὴ καὶ ἄμετρη φιλανθρωπία Του, «Αὐτὸς εἶδε τὸν τυφλόν, οὐχ᾽ ὁ τυφλὸς αὐτῷ προσῆλθε», αὐτὸς δηλ. εἶδε καὶ πλησίασε τὸν τυφλὸ καὶ ὄχι ὁ τυφλὸς τὸν Χριστό, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος προσθέτει ὅτι (ὁ Ἰησοῦς) «κάνει αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ σημεῖο ποὺ δὲν ἦταν τὸ τυχὸν θαῦμα, ἀλλὰ τότε γιὰ πρώτη φορὰ συνέβαινε». Καὶ ὁ ἑρμηνευτὴς Ζιγαβηνὸς προσεπιλέγει: «Εἶναι μέγιστο θαῦμα, ποὺ δὲν εἶχε γίνει ποτὲ μέχρι τότε. Γιατὶ καὶ ἄλλοι τυφλοὶ ἀνέβλεψαν. Τυφλὸς ὅμως ἐκ γενετῆς κανένας μέχρι τότε δὲν θεραπεύθηκε».

Ὅσον ἀφορᾶ στὸν λόγο τοῦ Θείου Διδασκάλου ὅτι ἡ ἐκ γενετῆς τύφλωσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἔγινε γιὰ νὰ φανερωθοῦν μὲ τὴν ὑπερθαύμαστη θεραπεία τῶν ματιῶν του τὰ ἔργα ποὺ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ ἐργάζεται λέγει σχετικὰ ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνός· «Γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐδῶ νὰ ἀναβλέψῃ ὡς πρὸς τὴν ψυχή του». Καὶ ὁ Ἱερὸς Θεοφύλακτος κάνει τὴν ἀκόλουθη ρητορικὴ ἐρώτησι: «... Ἀδικήθηκε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν στέρησι τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ...; Ποιὰ ἀδικία ἀδικήθηκε, ὦ ἄνθρωπε; Στερήθηκε τὸ φῶς τῶν ματιῶν του λέγει. Καὶ ποιὰ βλάβη προέκυψε ἀπὸ τὴν στέρησι τοῦ αἰσθητοῦ φωτός; Ἀντίθετα μᾶλλον ἔχει εὐεργετηθῆ. Γιατὶ μαζὶ μὲ τὴν σωματικὴ ὅρασι φωτίσθηκε καὶ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ὥστε γιὰ τὸ καλό του συνέβη ἡ τύφλωσις, ἀφοῦ μὲ τὴν θαυματουργικὴ θεραπεία του ἐγνώρισε καλὰ τὸν ἀληθινὸ Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τὸν Χριστό». Καὶ ὁ Χρυσορρήμων ἅγιος Ἰωάννης, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, συμπληρωματικὰ γράφει: «Ὅπως, λοιπόν, τὰ κακὰ δὲν εἶναι κακά, αὐτὰ ποὺ μᾶς συμβαίνουν στὴν παροῦσα ζωή, ἔτσι οὔτε τὰ ἀγαθὰ εἶναι ἀγαθά, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία μόνη εἶναι τὸ κακό, ἡ δὲ τύφλωσις δὲν εἶναι κακό».

Ὡς κατακλεῖδα θὰ παραθέσουμε τὴν μεταστροφὴ τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ἡ ὁποία ἦταν καρπὸς τῆς ὑπομονῆς, ἐπιμονῆς καὶ προσευχῆς τῆς μητέρας του, τῆς Ἁγίας Μόνικας ἀπὸ τὸ βιβλίο «Χαρίσματα καὶ Χαρισματοῦχοι», Ἱ. Μ. Παρακλήτου.

«Γέρασε ἡ Μόνικα στὴ σχολὴ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἀντὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, βάλθηκε ἡ ἴδια νὰ τὸν κυνηγᾷ σὲ στερὲς καὶ θάλασσες. Ἐγκαταλείπει τὴν Ἀφρικὴ καὶ ἔρχεται στὰ Μεδιόλανα (Μιλᾶνο) γιὰ τὴν τελικὴ ἐπίθεση.

Στὰ Μεδιόλανα ζεῖ τὸ γλυκοχάραμα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀσώτου. Ἡ μία χαρὰ διαδέχεται ἡν ἄλλη: Ὁ Αὐγουστῖνος ἀηδίασε τοὺς μανιχαίους καὶ τοὺς ἐγκατέλειψε. Μὲ βαθιὰ συγκίνηση τὸν βλέπει νὰ συχνάζῃ στὰ κηρύγματα τοῦ ἁγίου ἐπισκόπου Ἀμβροσίου καὶ νὰ μιλᾶ γι᾽αὐτὸν μὲ σεβασμὸ καὶ ἐκτίμηση.

Ὁ Αὐγουστῖνος παλεύει. Τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας χαλάρωσαν, ἀλλὰ ἀκόμη δὲν ἔσπασαν.

Τέλος νικᾶ ἡ μητέρα του, ὁ ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς καὶ τῶν δακρύων, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἐκείνη ποὺ νίκησε τὸν ἀτίθασο σύζυγο καὶ τὴ δύστροπη πεθερ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

18ον
Δημόσια Ὑγεία

Στὸ ἄρθρο 129, τοῦ 10ου (Χ) Τίτλου τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μὲ τὸν τίτλο «Δημόσια Ὑγεία» ὁριοθετήθηκαν μὲ σαφήνεια οἱ προθέσεις τῶν ἐμπνευστῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ (καὶ) στὸν τομέα τῆς βιοηθικῆς.

Μὲ πρόσχημα τὴν Δημόσια Ὑγεία, οἱ ἰθύνοντες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως εἰσήγαγαν στὴν ζωὴ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ἔννοιες ἀλλὰ καὶ ἠθικὰ διλήμματα σὲ θέματα, ποὺ μέχρι τότε δὲν προξενοῦσαν διλήμματα, ἀλλὰ ἦσαν ξεκάθαρα καὶ κοινῶς ἀποδεκτά.

«1. Ἡ Κοινότητα συμβάλλει στὴν ἐξασφάλιση ὑψηλοῦ ἐπιπέδου προστασίας τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου, ἐνθαρρύνοντας τὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν καί, ἂν αὐτὸ ἀπαιτεῖται, ὑποστηρίζοντας τὴ δράση τους.

Ἡ δράση τῆς Κοινότητας ἀφορᾶ τὴν πρόληψη τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ἰδίως τῶν μεγάλων πληγῶν τῆς ἀνθρωπότητας, συμπεριλαμβανομένης τῆς τοξικομανίας, εὐνοώντας τὴ διερεύνηση τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν τρόπων μετάδοσής τους καθὼς καὶ τὴν ἐνημέρωση καὶ τὴ διαπαιδαγώγηση στὸν τομέα τῆς ὑγείας.

Οἱ ἀπαιτήσεις στὸν τομέα τῆς προστασίας τῆς ὑγείας ἀποτελοῦν συνιστῶσα τῶν ἄλλων πολιτικῶν τῆς Κοινότητας.

2. Τὰ κράτη μέλη συντονίζουν μεταξύ τους, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Ἐπιτροπή, τὶς πολιτικὲς καὶ τὰ προγράμματά τους στοὺς τομεῖς ποὺ ἀναφέρονται στὴν παράγραφο 1. Ἡ Ἐπιτροπὴ μπορεῖ νὰ ἀναλαμβάνει, σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὰ κράτη μέλη, κάθε χρήσιμη πρωτοβουλία γιὰ τὴν προώθηση τὸν συντονισμοῦ αὐτοῦ.

3. Ἡ Κοινότητα καὶ τὰ κράτη μέλη εὐνοοῦν τὴ συνεργασία μὲ τὶς τρίτες χῶρες καὶ τοὺς ἁρμόδιους διεθνεῖς ὀργανισμοὺς σὲ θέματα δημόσιας ὑγείας.

4. Γιὰ νὰ συμβάλει στὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὸ Συμβούλιο:

➢ ἀποφασίζοντας μὲ τὴ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189Β καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν, θεσπίζει δράσεις ἐνθάρρυνσης, **χωρὶς νὰ ἐναρμονίζει τὶς νομοθετικὲς καὶ κανονιστικὲς διατάξεις τῶν κρατῶν μελῶν,**

➢ ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, διατυπώνει συστάσεις».

Πίσω ἀπὸ τὴν "ἐντυπωσιακὴ" διατύπωση «ἡ Κοινότητα συμβάλλει στὴν ἐξασφάλιση ὑψηλοῦ ἐπιπέδου προστασίας τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου» κρύβεται ἕνα πολὺ καλὰ ὀργανωμένο σχέδιο, ποὺ ἔχει ἀλλοιώσει τὸ ἦθος τῶν Εὐρωπαίων.

Ἐνδεικτικὰ θὰ ἀναφερθοῦμε στὰ δύο πιὸ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα, **τῶν ἐκτρώσεων καὶ τῶν μεταμοσχεύσεων,** γιατί εἶναι, ἂν μὴ τί ἄλλο, ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρά.

Πρὶν ἀπὸ κάποια χρόνια ἦταν ἀδιανόητη, τουλάχιστον στὴν Πατρίδα μας, ἡ ἐν ψυχρῷ δολοφονία ἑνὸς ἀνυπεράσπιστου μικροῦ παιδιοῦ, ἀκόμα καὶ στὴν ἐμβρυακή του ἡλικία, ἀφοῦ προστατεύονταν νομικὰ ἀκόμη καὶ τὰ κληρονομικά του δικαιώματα!

Σήμερα, μὲ τὴν μεταλλαγμένη ἠθικὴ τῶν "πολιτισμένων" Εὐρωπαίων, ἀφοῦ μετωνομάσθηκε ἡ ἐν ψυχρῷ δολοφονία σὲ "διακοπὴ τῆς κυήσεως", ὄχι μόνο δὲν θεωρεῖται πιὰ ἐγκληματικὴ πράξη, ἀλλὰ καὶ ἀνταμείβει τοὺς δολοφόνους γονεῖς μὲ τὸ νὰ τοὺς προσφέρει «ἐξασφάλιση ὑψηλοῦ ἐπιπέδου προστασίας τῆς ὑγείας τους»! Αὐτό, ποὺ μένει ἀναπάντητο εἶναι τὸ πῶς μπορεῖ νὰ ἀπολογηθεῖ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἠθικὴ μετὰ τὴν ἐξόντωση τῆς ζωῆς τοῦ ἀθῴου θύματος;

Μὲ τὴν υἱοθέτηση τοῦ ἀμοραλισμοῦ ὡς ἠθικῆς, φθάσαμε στὸ θλιβερὸ πρωτεῖο τῆς Ἑλλάδος μας: **Νὰ καταλαμβάνει τὴν πρώτη θέση σὲ πανευρωπαϊκὸ ἐπίπεδο σὲ ὅτι ἀφορᾷ στὶς ἐκτρώσεις!** Τὰ σταπιστικὰ στοιχεῖα τοῦ 2015 εἶναι πολὺ ἀπογοητευτικά, μὲ **τὸ 22% (σχεδὸν μία στὶς τέσσερις) τῶν Ἑλληνίδων νὰ δηλώνει ὅτι ἔχει κάνει τουλάχιστον μία ἔκτρωση.** Ἀπὸ αὐτές, τὸ 10% κατέφυγε σὲ αὐτὴ τὴν ἐνέργεια κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία. Συγκεκριμένα, **40.000 ἐκτρώσεις τὸν χρόνο στὴν Ἑλλάδα πραγματοποιοῦνται ἀπὸ κορίτσια ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν,** ἐνῷ σύμφωνα μὲ ἔρευνα τοῦ Ἀρεταίειου Νοσοκομείου, ἕνα στὰ τέσσερα κορίτσια ἡλικίας 14 ἕως 17 ἐτῶν ἔχει κάνει ἔκτρωση, μὲ τὶς μισὲς ἔφηβες, ποὺ κάνουν ἔκτρωση, νὰ μὴ ἔχουν ἐνημερώσει οὔτε τὴ μητέρα τους. **Συνολικὰ στὴν Ἑλλάδα γίνονται 250.000 ἐκτρώσεις, ἀριθμὸς ὑπερδιπλάσιος τῶν γεννήσεων!**

Ἕνα ἄλλο μεγάλο θέμα, ποὺ ἔχει ἀλλοιώσει πλήρως τὴν ἠθικὴ τῆς σύγχρονης ἰατρικῆς, εἶναι **τὸ ζήτημα τῶν μεταμοσχεύσεων.** Στὴν Πατρίδα μας σχετικὰ μὲ τὶς μεταμοσχεύσεις ἰστῶν καὶ ὀργάνων ἰσχύει ὁ νόμος 3984/2011, ποὺ εἶναι ἐπιβεβλημένος ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση στὰ πλαίσια τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht.

Ἐπίσης, ἡ Ἑλλάδα ἔχει ὑπογράψει καὶ τὸ Πρόσθετο Πρωτόκολλο γιὰ τὶς Μεταμοσχεύσεις τῆς Σύμβασης τοῦ Oviedo[1], ποὺ ὑπεγράφη στὸ Στρασβοῦργο στὶς 24 Ἰανουαρίου 2002, χωρίς, ὡστόσο, νὰ τὸ ἔχει ἐνσωματώσει ἀκόμα στὴν νομοθεσία. Τέλος, ἡ Κοινοτικὴ Ὁδηγία 2004/23 ρυθμίζει τὰ πρότυπα ποιότητας καὶ ἀσφάλειας σχετικὰ μὲ τὴν δωρεά, τὴν προμήθεια, τὸν ἔλεγχο, τὴν ἐπεξεργασία, τὴν συντήρηση, τὴν ἀποθήκευση καὶ τὴν διανομὴ ἀνθρώπινων ἰστῶν καὶ κυττάρων. Ἡ ὁδηγία αὐτὴ ἐνσωματώθηκε στὴν Ἑλληνικὴ νομοθεσία μὲ τὸ Προεδρικὸ Διάταγμα ὑπ' ἀριθμ. 26/24.3.2008.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι πὼς (καὶ) τὸ ζήτημα τῶν μεταμοσχεύσεων δὲν πρωτοεμφανίσθηκε στὴν Εὐρώπη τὸ 1997 στὴν Σύμβαση τοῦ Oviedo, ἀλλὰ σὲ αὐτές, ποὺ ἀποτέλεσαν τὴν βάση γιὰ τὴν ὑπογραφή της, δηλαδή:

➢ τῆς Παγκοσμίου Διακηρύξεως τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν τῆς **10ης Δεκεμβρίου 1948,**

➢ τῆς Συμβάσεως γιὰ τὴν Προστασία τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ Βασικῶν (θεμελιωδῶν) Ἐλευθεριῶν τῆς **4ης Νοεμβρίου 1950**,

➢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινωνικῆς Χάρτα τῆς **18ης Ὀκτωβρίου 1961,**

➢ τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως γιὰ τὰ Ἀστικὰ καὶ Πολιτικὰ Δικαιώματα καὶ τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως γιὰ τὰ Οἰκονομικά, Κοινωνικὰ καὶ Πολιτιστικὰ Δικαιώματα τῆς **16ης Δεκεμβρίου 1966**,

➢ τῆς Συμβάσεως γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἀτόμου σὲ σχέση μὲ τὴν Αὐτόματη Ἐπεξεργασία Προσωπικῶν Δεδομένων τῆς **28ης Ἰανουαρίου 1981**, καὶ

➢ τῆς Συμβάσεως γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ τῆς **20ῆς Νοεμβρίου 1989**.

Στὰ θέματα τῆς βιοηθικῆς θὰ συγκαταλέγεται σὲ μερικὰ χρόνια καὶ τὸ **ζήτημα τῆς εὐθανασίας** ἤ, ὅπως συνηθίζουν νὰ τὸ ὀνομάζουν οἱ Εὐρωπαῖοι, τῆς «**ὑποβοηθούμενης αὐτοκτονίας**». Ἤδη ἀπὸ τὸ 2002, ἀρχικὰ ἡ Ὁλλανδία καὶ κατόπιν τὸ Βέλγιο, νομιμοποίησαν τὴν εὐθανασία στὶς περιπτώσεις ἀνιάτων ἀσθενειῶν, **ἰσχυριζόμενοι πὼς παρέχουν θάνατο μὲ "ἀξιοπρέπεια" στοὺς νοσοῦντες!**

Ὅπως εἶναι ἐμφανές, οἱ ἐμπνευστὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ἀκολουθοῦν πιστὰ ἕνα σχέδιο, ποὺ ἔχει ξεκινήσει ἐδῶ καὶ πάρα πολλὰ χρόνια. Μὲ καλὰ σχεδιασμένα βήματα ἡ μία Συνθήκη διαδέχεται τὴν ἄλλη καὶ ὅλες μαζὶ ἔχουν δημιουργήσει τὴν σημερινὴ τραγικὴ κατάσταση σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι πὼς **ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση δὲν εἶναι μία οἰκονομικὴ ἕνωση!**

Μ. Β.

1. Ὁ πλήρης τίτλος της εἶναι «Σύμβαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀτόμου σὲ σχέση μὲ τὶς ἐφαρμογὲς τῆς βιολογίας καὶ τῆς ἰατρικῆς: Σύμβαση γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καὶ τὴ Βιοϊατρικὴ» καὶ ὑπεγράφη στὸ Oviedo, πρωτεύουσα τοῦ Προγκιπάτου τῆς Asturias, στὴ βόρεια Ἰσπανία, στὶς 4 Ἀπριλίου τοῦ 1997.

Ἐπιστολὴ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Δοχειαρίου Ἁγίου Ὄρους Γέροντος Γρηγορίου

Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Πάτμου Ἀρχιμ. Κύριλλον διὰ τὴν εἴδησιν τῆς παραχωρήσεως Ἱ. Ναοῦ εἰς παπικούς, ἀπέστειλεν ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Δοχειαρίου Γέρων Γρηγόριος. Παραδέτομεν τὴν ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἅγιε Καθηγούμενε καὶ πατριαρχικὲ Ἔξαρχε τῆς παλαιφάτου Μονῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ νοῦς μου παραμένει ἀκόμη στὴν ἀγρυπνία τοῦ Θεολόγου καὶ τὴν Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικό τῆς Μονῆς ἀπαρασάλευτος. Σοῦ γράφω αὐτὸ τὸ μικρὸ γράμμα, γιὰ νὰ ἐκφράσω τὴν θλίψη μου καὶ τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου ποὺ ἐπιμένει ὁ ἀρχιεπίσκοπός μας νὰ ἔχουν οἱ καθολικοὶ ἐκκλησία στὴν Πάτμο, χωρὶς νὰ ὑπάρχει πλήρωμα μὲ τὴν παπικὴ ὁμολογία. Ἀλλοίμονο, ἂν ὅπου λούονται οἱ Φράγκοι, ἐπιτρέπουμε νὰ πηγνύουν καὶ ἱερά.

Τὸ δοῦλο Γένος, παρὰ τὶς δυσκολίες ποὺ συνάντησε, δὲν ἐπέτρεπε νὰ κτίζωνται ἱερὰ ἑτεροδόξων. Καὶ ὅπου κατάφεραν καὶ ἔστησαν ἱερά, εἶναι σήμερα μία μεγάλη πληγὴ γιὰ τὴν περιοχὴ ἐκείνη. Ἡ πατούσα τοῦ πάπα εἶναι πολὺ μεγάλη. Σᾶς παρακαλῶ μὴ ἐπιτρέψετε οὔτε τὸ δάκτυλο τοῦ μικροῦ του ποδιοῦ νὰ πατήση ὁ πάπας στὴν Πάτμο.

Κρατῆστε...τὴν ὁμολογία τοῦ Θεολόγου, τοῦ ὁσίου Χριστοδούλου καὶ πάντων τῶν ἀπ΄ αἰῶνος Ἁγίων καὶ κεκοιμημένων πατέρων τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Θεολόγου. Ὄχι στὴν Πάτμο τὸ μνημόσυνο τοῦ πάπα σὲ ναό, ὅποιος καὶ νὰ εἶναι αὐτός.

Δῶστε μία μαρτυρία σὲ ὅλη τὴν Ὀρθοδοξία ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ σεσαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν δέχεται τὸν αἱρεσιάρχη τῆς Δυτικῆς σπείρας –γιατί εἶναι δύσκολο νὰ τὴν ποῦμε Ἐκκλησία.

Κι ἕνα ἄλλο πλήγωσε τὴν καρδιά μου, ποὺ ἀνοίξατε πόρτα ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ Καθίσματος τοῦ ἱεροῦ Σπηλαίου, γιὰ νὰ διευκολύνεται ὁ κόσμος. Δύο σπήλαια ἔχουμε στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία: τὸ σπήλαιο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ στὴ Βηθλεὲμ καὶ τὸ σπήλαιο τοῦ Θεολόγου στὴν Πάτμο.

Ὅταν κατεβαίναμε τὶς σκάλες, ὅλοι ζούσαμε μὲ τὸ συναίσθημα ὅτι πᾶμε σὲ Σπήλαιο. Τώρα, μπαίνοντας ἐκεῖ ἀπὸ τὴν κάτω πόρτα, ὅλοι θὰ αἰσθάνωνται ὅτι μπαίνουν μέσα σὲ μία τρύπα τῆς γῆς. Δὲν πειράζει ἂν κάποιοι ἀδυνατοῦν νὰ κατέβουν τὰ ψηλὰ σκαλοπάτια. Κανενὸς ἡ σωτηρία δὲν διακυβεύεται, ἂν δὲν προσκυνήση τὸ σπήλαιο τοῦ Θεολόγου. Συμμαζέψτε τὸν τουρισμὸ ἀπὸ τὰ ἱερὰ καθιδρύματα, γιατί στὸ τέλος δὲν θὰ μείνη μοναχὸς οὔτε γιὰ νὰ ἀνάβη τὰ καντήλια τοῦ Θεολόγου.

Μὲ πικρία σοῦ τὸ γράφω καὶ μὴ μὲ παραξηγήσης, διότι ἐγὼ αἰσθάνομαι Πάτμιος μοναχός, δὲν αἰσθάνομαι Ἀγιορείτης, καὶ ὅ,τι πῆρα ἀπὸ τὸν λατρινὸ μοναχισμὸ τὸ κρατῶ ἀκόμη καὶ τὸ ἔχω σημαιάκι.

Ὁ καθηγούμενος
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου
Γέρων Γρηγόριος
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί».

Ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης καλεῖ εἰς συστράτευσιν διὰ τῶν τέκνων του

Ὁ Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ὀρθοδόξων Λαϊκῶν «Ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Καντιώτης» ἐξέδωσε τήν 16/5/16 τό ἀκόλουθον Δελτίον Τύπου, συγχαίρων τήν διακήρυξιν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ:

Χριστὸς Ἀνέστη

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε…» (Ὠδὴ γ΄ τοῦ ὄρθρου)

Λυπήθηκε ὁ Ἀναστάς Κύριος τὸ ἐξουθενωμένο καὶ ἀπροστάτευτο ποίμνιό Του καὶ ἄνθισε στὶς ψυχὲς του λαμπριάτικα ἀγριολούλουδα ἀπ΄τὸν Ἅθωνα!

Γιατί δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ ἄνθη καὶ εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ πρὸσφατη διακήρυξη τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων νὰ ὑψώσουν πνευματικὸ ἀνάχωμα ἀπέναντι στὴν ἐξάπλωση τῆς χολέρας τοῦ οἰκουμενισμοῦ, μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Ἐξήνθησε ἡ ἔρημος λοιπὸν ἀπὸ τὰ λόγια τῶν Ἁγίων, τῶν Διδασκάλων, τῶν Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν ποὺ τώρα πλέον ξαναῆρθε ὁ καιρὸς νὰ γίνουν βίωμα καὶ πράξη.

Ἐμεῖς, τὸ πλήρωμα τῶν λαϊκῶν τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας δηλώνουμε ὅτι θὰ συμπορευτοῦμε καὶ θὰ διακονήσουμε αὐτὸν τὸν θεάρεστο ἀγῶνα τῶν ἀγιορειτῶν Πατέρων, μὲ τὴν εὐχὴ νὰ λάμψουν ὡς σύγχρονοι λαμπαδοφόροι τῶν παλαιῶν καὶ ἐνδόξων ἀγώνων τῆς πνευματικῆς καστροπολιτείας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Καλοῦμε ὅλους τούς ἐνσυνείδητους πιστούς. τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους Συλλόγους καὶ διαχειριστὲς ὀρθοδόξων sites/blogs σὲ συστράτευση ἀπὲναντι στὴν οἰκουμενιστικὴ παναιρετικὴ λαίλαπα καὶ τοὺς προβατόσχημούς της λύκους ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὸν ᾅδη.

Ἂς συμπαραταχθοῦμε μὲ τοὺς ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, ὅπως οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες μᾶς δίδαξαν. Ἂς συσπειρωθοῦμε στὶς πνευματικὲς θερμοπύλες τοῦ κράτους τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ σωθοῦμε καὶ νὰ στηρίξουμε καὶ τοὺς ἀσθενεστέρους, γιατί ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «Ἀκόμα καὶ ἂν ὅλα τὰ κατορθώσουμε, τὸν πλησίον ἂν δὲν ὀφελήσουμε δὲν θὰ μποῦμε στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἀμήν.

Ὁ Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ὀρθοδόξων Λαϊκῶν
«Ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Καντιώτης»
Ὁ πρόεδρος
Ἰω.Ρίζος
(rzsster@gmail.com)

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΣ

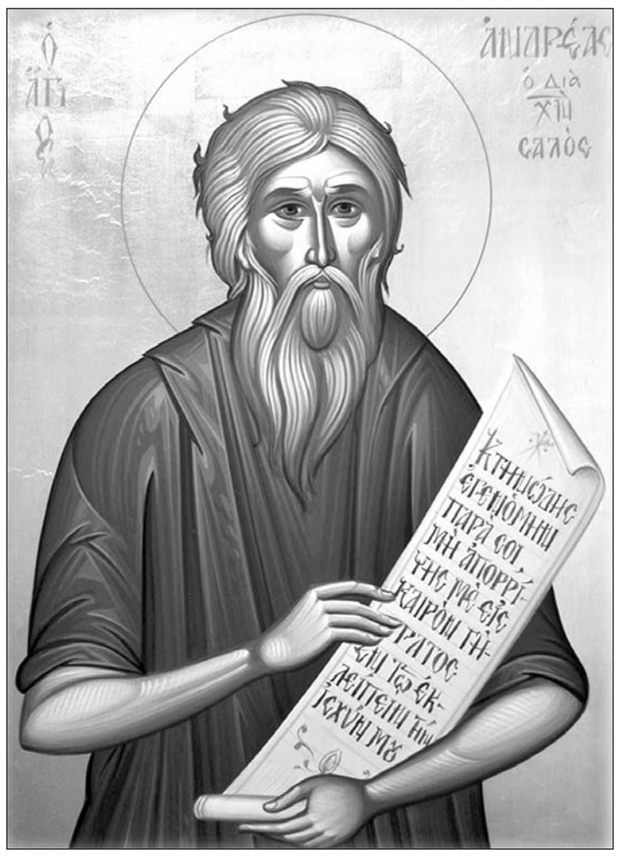

Τὴν 28ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ.

Βασανισμένοι διὰ τὸν Χριστόν

Τοῦ ***κ. Βασιλείου Χ. Στεργιούλη,*** *Θεολόγου*

Ὁ κλῆρος τῶν χριστιανῶν εἶναι ὁ διωγμὸς καὶ τὸ μαρτύριο. Τὸ προεῖπε τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Χριστοῦ: «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». (Ἰω. 12,20).

Διώκονται ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τρεῖς αἰῶνες κράτησαν οἱ σκληροὶ διωγμοὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Στὴ διάρκειά τους ἔχυσαν τὸ αἷμα ἑνδεκα ἑκατομμύρια χριστιανοί.

Ἀλλὰ καὶ στοὺς κατοπινοὺς αἰῶνες δὲν ἔλειψαν οἱ διωγμοί, οἱ φυλακίσεις, οἱ ἐξορίες, τὰ παντοειδῆ μαρτύρια τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ὅλες τὶς ἀντίθεες δυνάμεις.

Φρικτοὶ καὶ ἀποτρόπαιοι ἦταν οἱ διωγμοὶ τῶν χριστιανῶν καὶ στὴν μακρὰ περίοδο τῆς ὀθωμανοκρατίας, ποὺ ἀκολούθησε τὴν πτώση τοῦ Βυζαντίου. Ὅσοι μαρτύρησαν τότε ὀνομάσθηκαν Νεομάρτυρες.

Καὶ σήμερα, στὸν 21ο αἰώνα, οἱ χριστιανοὶ δὲν γνωρίζουν ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία. Διώκονται ἀνελέητα σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Λέγεται πὼς τὸ 75% τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν στὸν κόσμο ἀφορᾶ χριστιανούς. Σὲ 150.000 ὑπολογίζονται οἱ χριστιανοὶ ποὺ σκοτώνονται κάθε χρόνο γιὰ τὸ «ἔγκλημά» τους νὰ πιστεύουν στὸ Χριστό. Τὸ Γαλλικὸ περιοδικὸ Figaro τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 2010 ἦταν ἀφιερωμένο στὸ Χριστιανισμό, ὡς τὴν πλέον διωκόμενη θρησκεία στὸν κόσμο.

Οἱ πιὸ μεγάλες διώξεις τῶν χριστιανῶν παρατηροῦνται στὶς μουσουλμανικὲς χῶρες. Ἀπὸ τὶς δέκα χῶρες ποὺ διώκουν χριστιανούς, οἱ ἐννιὰ εἶναι μουσουλμανικές. Ἀκολουθοῦν οἱ διώξεις στὶς Ἰνδουϊστικὲς χῶρες. Καὶ μετὰ σὲ ἄλλες χῶρες.

Συμφώνως πρὸς τὸ περιοδικὸ «Ἱεραποστολικὸς Ταχυδρόμος»: Στὴ Συρία ξεκληρίζονται οἱ Χριστιανοί. Οἱ τζαμαὰρ (ὁμάδες ἑξτρεμιστῶν) τοὺς δολοφονοῦν.

Στὴ Λιβύη ἐκτοπίζονται οἱ χριστιανοί, σὲ σημεῖο ποὺ τὸ 75% τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ νὰ ἔχει ἐγκαταλείψει τὴ χώρα.

Στὸ Ἰρὰκ τὸ 9/10 τῶν χριστιανῶν ἐγκατέλειψαν τὴ χώρα. Πῆραν τὸ δρόμο τῆς προσφυγιᾶς. Κι ὅσοι παραμένουν, ζοῦν μὲ τὸ φόβο τῶν ἀπαγωγῶν καὶ τῶν φόνων.

Στὸ Ἰράν οἱ 500.000 χριστιανοὶ ὑφίστανται διακρίσεις σὲ βάρος τους. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωση τοῦ Γιοσὲφ Νανταρχάνι, ποὺ τὸ 2012 καταδικάστηκε σὲ θάνατο, ἐπειδὴ ἔγινε χριστιανός!

Στὸ Πακιστάν μὲ τὸ νόμο «περὶ βλασφημίας» τοῦ 1986 μποροῦν νὰ κατηγοροῦν τοὺς χριστιανοὺς γιὰ προσβολὴ τοῦ Ἰσλάμ, χωρὶς νὰ παρουσιάζουν κἂν μάρτυρες καὶ ἀποδείξεις! Οἱ πιέσεις ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα 700 περίπου χριστιανὲς κοπέλες νὰ προσχωροῦν κάθε χρόνο ἀναγκαστικὰ στὸ Ἰσάμ.

Στὸ Ἀφγανιστάν θεωρεῖται ἔγκλημα ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ.

Στὴν Ἀλγερία ὁ πρόσφατος νόμος «περὶ βλασφημίας» αὔξησε τὸν ἀριθμὸ τῶν κρυπτοχριστιανῶν καὶ μείωσε τὸν ἀριθμὸ τῶν χριστιανῶν σὲ 11.000.

Στὸ Νότιο Σουδάν οἱ χριστιανοὶ πέφτουν θύματα τοῦ…δουλεμπορίου.

Στὴ Νιγηρία τὰ 27 ἑκατομμύρια χριστιανῶν ἐξοντώνονται καθημερινὰ ἀπὸ ὁμάδες ἑξτρεμιστῶν.

Στὴ Σομαλία οἱ πέντε χιλιάδες περίπου χριστιανοὶ (τὸ 19% τοῦ πληθυσμοῦ) ἀντιμετωπίζουν τὶς προθέσεις τῶν ἑξτρεμιστῶν νὰ τοὺς ἐξαφανίσουν τελείως.

Στὴ Ζανζιβάρη (τμῆμα τῆς Τανζανίας), οἱ χριστιανοὶ ἀναγκάζονται βιαίως σὲ ἐξισλαμισμό. Δὲν ἔχουν δικαίωμα στὴν ἐργασία, δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωση τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Χριστιανὸς καταδικάστηκε σὲ φυλάκιση ὀκτὼ μηνῶν, ἐπειδὴ ἀνακάλυψαν στὸ σπίτι του τὴν Ἁγία Γραφή.

Στὴν Ἀραβικὴ χερσόνησο ὁ Χριστιανισμὸς ἀπαγορεύεται. Ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία ἔρχεται τρίτη στοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν χριστιανῶν.

Καὶ στὶς χῶρες τῆς Νότιας καὶ Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας καὶ Ἄπω Ἀνατολῆς διώκονται οἱ χριστιανοί.

Ἡ Βόρεια Κορέα θεωρεῖ τοὺς χριστιανοὺς ἐπικίνδυνους γιὰ τὸ πολίτευμα. Ἑβδομήντα χιλιάδες περίπου χριστιανοὶ κρατοῦνται σὲ στρατόπεδα ἐργασίας. Καὶ ὑφίστανται φρικτὰ μαρτύρια καὶ ἐκτελέσεις.

Στὶς Μαλδίβες, στὸ Μπαγκλαντές, στὴν Ἰνδονησία δὲν τιμωροῦνται τὰ ἐγκλήματα τῶν μουσουλμάνων κατὰ τῆς περιουσίας τῶν χριστιανῶν.

Στὶς Φιλιππίνες 120.000 χριστιανοὶ ἔχασαν κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία τὴ ζωή τους ἀπὸ μουσουλμανικὲς τρομοκρατικὲς ὀργανώσεις, ἐνῷ 500.000 ἐγκατέλειψαν τὴ χώρα. Ἔγιναν πρόσφυγες.

Στὴν Κίνα οἱ χριστιανοὶ λατρεύουν τὸ Θεὸ σὲ κατακόμβες, γιατί ἀλλοῦ κινδυνεύουν νὰ ξυλοκοπηθοῦν καὶ νὰ φυλακιστοῦν.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ στὸ Βιετνάμ.

Στὴν Ἰνδία ἑξτρεμιστικοὶ ὀργανισμοὶ Ἰνδουϊστῶν ταλαιπωροῦν τὰ 23-24 ἑκατομμύρια Χριστιανῶν. Στὴν Orissa Ἰνδουϊστὲς ἑξτρεμιστὲς ἐξεγέρθηκαν, γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς χριστιανούς. Πολλοὺς τραυμάτισαν καὶ θανάτωσαν. Κάηκαν 4.000 σπίτια χριστιανῶν καὶ 400 χριστιανικὲς ἐκκλησίες.

Στὴν Τουρκία οἱ χριστιανοὶ κινδυνεύουν ἀπὸ φανατικοὺς μουσουλμάνους. Τρεῖς χριστιανοὶ ἐσφάγησαν μέσα σὲ χριστιανικὸ ἐκδοτικὸ οἶκο. Οἱ χριστιανοὶ στὴν Τουρκία σήμερα εἶναι λιγότεροι ἀπὸ τὸ 1%, ἐνῷ τὸ 1900 ἦταν τὸ 20% τοῦ πληθυσμοῦ. Καὶ στόχος τῆς χώρας εἶναι ἡ ἰσλαμοποίηση τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης κατὰ τὶς δηλώσεις Τουργκοὶτ Ὀζὰλ καὶ Ταγὶπ Ἐρντογάν!

Ὅλα αὐτὰ καταδεικνύουν πόσο δυσχερὴς εἶναι ἡ θέση τῶν χριστιανῶν σήμερα. Στὸν 21ο αἰώνα. Ὑφίστανται καὶ σήμερα ἐξαιτίας τῆς πίστης τους στὸ Χριστὸ κοινωνικοὺς ἀποκλεισμούς, διώξεις καὶ θανατώσεις. Βασανίζονται γιὰ τὸ Χριστό, ὅπως καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί.

Δὲν παρατίθενται τὰ στοιχεῖα αὐτά, γιὰ νὰ προκαλέσουν ὀργή, μῖσος καὶ ἐκδίκηση κατὰ τῶν διωκτῶν. Γιατί δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πνεῦμα ἀγάπης καὶ θυσίας πρὸς ὅλους. Ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Παρατίθενται πρὸς ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας.

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Καπανδρίτι
Τηλ. 22950.56080,
6946.004 136

Νεανικά Ζητήματα

Γιὰ νὰ ζήσουμε πρέπει νά… μὴ ξεχάσουμε!

2ον

Στὸ προηγούμενο, καλοί μου φίλοι, προσδιορίσαμε μὲ ὅση ἀκρίβεια μπορούσαμε τί εἶναι ἡ παράδοση. Καὶ καταλήξαμε σὲ τοῦτο τὸ πολὺ σημαντικό. Πὼς **ἡ παράδοση, προπάντων, εἶναι φρόνημα, κατ

Ἡ Συνοδικότης εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καί διαποτίζῃ τό ἱερό Συνοδικό Σῶμα, σκιρτοῦν καί ἀγάλλονται τά ἐπίγεια καί τά ἐπουράνια, ἡ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα καί ἐπί γῆς στρατευομένη Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἐπικρατεῖ καί θριαμβεύει τό *«ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον θέλημα»*[2] τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Τρισαγίου Θεοῦ˙ τό Πανάγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο φωτίζει, στηρίζει καί ἁγιάζει τούς πιστούς *«ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας»* [3] *καί «ὁμόνοια γίνεται τῶν πιστῶν θεοβράβευτος»*[4].

Τό πανεύσομο ἄνθος τῆς Συνοδικότητας, τό ἀνεκτίμητο αὐτό θεῖο δῶρο καί συνάμα ὁ ἠδύτατος Ἁγιοπνευματικός καρπός, τό εὑρίσκουμε στήν εὐλογημένη ἐκείνη πρωτοχριστιανική, τήν Ἀποστολική ἐποχή. Οἱ ἕνδεκα Ἀπόστολοι καί οἱ πρῶτοι χριστιανοί, κατά προτροπήν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἐπρότειναν ὡς ὑποψηφίους δύο γιά τήν συμπλήρωσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 12 Ἀποστόλων, μετά τήν προδοσία τοῦ Ἰούδα, τόν Ἰωσήφ πού ἐκαλεῖτο Βαρσαββᾶς καί ἔλαβε τό προσωνύμιο Ἰοῦστος, καί τόν Ματθία. Διαβάζουμε στό πρῶτο κεφάλαιο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: *«Καί προσευξάμενοι εἶπον˙ σύ Κύριε, καρδιογνῶστα πάντων, ἀνάδειξον*

Ὁ Καθηγητὴς Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος (1887-1969)

ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα… Καί ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καί ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπί Ματθίαν, καί συγκατεψηφίσθη μετά τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων». [5] *«Κλῆρον ὀνομάζει ὅλη τήν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί φανερώνει τήν Θεία ἐκλογή »* (Οἰκουμένιος). *«Γιατί αὐτό εἶναι ὁ κλῆρος, ὄχι ὅποιον θέλει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτόν πού δίνει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ»* (Θεοφύλακτος). Καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος σχολιάζοντας τήν φράσι *«καί προσευξάμενοι εἶπον˙ σύ Κύριε, καρδιογνῶστα πάντων, ἀνάδειξον …» λέγει τά ἑξῆς. «Ἀπό κοινοῦ προσεύχονται ὅλοι…Σύ Κύριε ἀνάδειξε τόν ἐκλεκτό σου, ὄχι ἐμεῖς …». «Εὐκαίρως τόν ἀποκαλοῦν καρδιογνώστη, γιατί ἀπό Ἐκεῖνον ἔπρεπε νά προκριθῇ, ὄχι ἀπό τούς ἑξωτερικούς…. Δέν θεωροῦσαν ἀκόμη ἀξίους τούς ἑαυτούς των νά ἐκλέξουν (τόν νέο Ἀπόστολο), γι'αὐτό καί ζητοῦν νά μάθουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέ κάποιο σημεῖο»*.[6]

Τό 48 μ.Χ., ὡς ἐλέχθη, συνήχθη ἡ Ἀποστολική Σύνοδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα γιά τήν διευθέτησι πνευματικῶν ζητημάτων, ὅπως ἦταν τό θέμα τῆς Ἰουδαϊκῆς περιτομῆς, τήν ὁποία ἤθελαν ὡρισμένοι νά ἐπιβάλουν καί στούς ἐξ ἐθνῶν Χριστιανούς. Θαυμάζει κανείς τήν Συνοδικότητα τῆς ἀνεπανάληπτης ἐκείνης Ἀποστολικῆς ἐποχῆς, διαβάζοντας στό βιβλίο τῶν Πράξεων τά ἀκόλουθα: «*Τότε ἔδοξε τοῖς Ἀποστόλοις καί τοῖς πρεσβυτέροις σύν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν...»* [7] *«ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας...»* [8]καί πιό κάτω *«ἔδοξε γάρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν...»*.[9]

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος σ'αὐτή τήν χρυσῆ Ἀποστολική περίοδο, γράφει τά ἀκόλουθα (τά παραθέτουμε σέ ἁπλῆ γλῶσσα): *«Πρόσεξε τί συνέβαινε στά χρόνια τῶν Ἀποστόλων. Ἐλαμβάνετο ὑπ'ὄψιν ἡ γνώμη ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἔτσι πρέπει νά διοικῆται ἡ Ἐκκλησία, σάν ἕνα σπίτι, σάν ἕνα σῶμα»*.[10]

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ ΕΚΠΑ Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος ἔγραψε τά ἑξῆς περισπούδαστα γιά τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό Συνοδικό της σύστημα:

«*Τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας διεμορφώθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἅμα τῇ ἱδρύσει αὐτῆς καί δή κατά διάφορον τρόπον εἰς τά διάφορα τμήματα αὐτῆς, Ἀνατολήν καί Δύσιν, καί κατά τάς διαφόρους ἐποχάς. Οὕτως ἐν μέν τῇ Ἀνατολῇ ἀνεπτύχθη τό δημοκρατικόν πολίτευμα, καθ΄ὅ τήν Ἐκκλησίαν διοικεῖ οὐχί εἷς, ἀλλ΄ ἡ ὁλότης τῶν Ἐπισκόπων, κατά ἴσα πρός ἀλλήλους δικαιώματα, πλήν τῆς ἁπλῆς τιμητικῆς διακρίσεως τοῦ πρώτου, ἐν δέ τῇ Δύσει τό μοναρχικόν, καθ΄ὅ, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ὑποθετικοῦ πρωτείου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί τοῦ ἀπαιτητοῦ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, οὗτος διοικεῖ τήν Ἐκκλησίαν κατ΄αὐστηρόν καί ἀποκλειστικῶς μοναρχικόν σύστημα, ἐπί ἀνατροπῇ τῆς ὑπό τοῦ Χριστοῦ τεθείσης καί ὑπό τῶν Ἀποστόλων ἀναπτυχθείσης δημοκρατικῆς ἀρχῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ.*

Εἰς τάς διαφόρους ἔπειτα προτεσταντικάς ἐκκλησίας, ἐπί τῇ βάσει τῆς καταργήσεως τῆς ἀξίας τῆς παραδόσεως καί τῆς καθιερώσεως, κατά πλήρη παρανόησιν τῆς ἐννοίας του, τοῦ «βασιλείου ἱερατεύματος», ἀνεπτύχθησαν διάφορα συστήματα πολιτεύματος βάσιν ἔχοντα τήν λαϊκοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας, διά τῆς καταργήσεως τοῦ θείῳ δικαίῳ κατεστημένου ἐν αὐτῇ κλήρου, ὡς τῆς διοικούσης ἐν αὐτῇ τάξεως.

Οὕτως ἡ Ἐκκλησία ἐν Ἀνατολῇ, ἀναπτυχθεῖσα διοικητικῶς ἐπί τῇ βάσει τῆς δημοκρατικῆς ἀρχῆς, καθιέρωσε ὡς διοικητικόν αὐτῆς σύστημα τό συνοδικόν, βασιζόμενον ἐπί τοῦ περιφήμου χωρίου τῶν Πράξεων ιε' 22 «ἔδοξε τοῖς Ἀποστόλοις καί τοῖς πρεσβυτέροις σύν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ», - δι΄οὗ παρέχεται τό δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας καί τῷ λαϊκῷ ἀκόμη στοιχείῳ, διετηρήθη δέ ζηλοτύπως μέχρι σήμερον.Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἑνῶ τό κυρίως διοικοῦν ταύτην σῶμα εἶναι τό σῶμα κληρικῶν καί δή τό τῶν Ἐπισκόπων, δέν ἀποκλείεται τό λαϊκόν σῶμα ἐκ τῆς διοικήσεως, διά τῆς καί ἐκ μέρους του δι΄ἐκλογῆς ἀναδείξεως τῶν κληρικῶν, καί διά τῆς ἀπαραιτήτου του συνεργασίας εἰς τόν σχηματισμόν τῆς «συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», τῆς ὑπερτάντης ταύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐθεντίας. Ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἡ ἀνωτάτη διοικητική βαθμίς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας καί διοικήσεως εἶναι ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ συγκροτουμένη κυρίως ἐκ τῆς ὁλότητος τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων καί τῆς ὁποίας αἱ ἀποφάσεις ὁριστικῶς γινόμεναι ὑπό τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκταί, ἀποτελοῦν τήν ὑψίστην ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ αὐθεντίαν».[11]

Ποῖα εἶναι τά γνωρίσματα τῆς Συνοδικότητος καί ἡ πρακτική ἐφαρμογή της εἰς τήν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν

Ὅταν λειτουργῆ θεάρεστα καί θεοφώτιστα τό Συνοδικό σύστημα, τότε πνέει ἡ αὔρα τοῦ Παρακλήτου στίς συνεδριάσεις καί τίς ἀποφάσεις τοῦ Ἱεροῦ Συνοδικοῦ Σώματος˙ *«οὗ δέ τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»*[12] . Ἐπικρατεῖ ὁ ἀπόλυτος σεβασμός στό Θεῖο Νόμο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, στίς Ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, στούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας καί γενικότερα στήν Ἱερή Ἐκκλησιαστική μας Παράδοσι. Ὑπάρχει ὁ ἐπιβαλλόμενος σεβασμός στήν Ἀνώτατη αὐτή Ἐκκλησιαστική Ἀρχή, τόν ἱερό θεσμό καί τίς Συνοδικές Ἀποφάσεις. Ὅλα τά Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνδέονται *«τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης»*[13], ὡς οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ἀπονέμεται ὁ ἀλληλοσεβασμός. Ἀκόμη ὑπάρχει ἡ συναίσθησις τῶν ὑψηλῶν καί βαρέων εὐθυνῶν τῆς Συνοδικῆς Διακονίας καί ὁ ἔνθεος ζῆλος τῆς ἀνταποκρίσεως στά πολυεπίπεδα ἱεροσυνοδικά καθήκοντα καί τίς προκλήσεις καί ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, ἀπό πνευματικῆς σκοπιᾶς.

Ὁ 34ος Ἀποστολικός Κανόνας θέτει τίς ἀσφαλεῖς βάσεις τῆς Συνοδικότητας, διακελεύοντας τά ἑξῆς: *«Τούς Ἐπισκόπους ἑκάστου Ἔθνους, εἰδέναι χρή τόν ἐν αὐτοῖς πρῶτον (Προκαθήμενον), καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλήν, καί μηδέν τι πράττειν περιττόν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης˙ μόνα δέ πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπιβάλλει, καί ταῖς ὑπ'αὐτήν χώραις. Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος(ὁ Πρῶτος) ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τι. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔσται, καί δοξασθήσεται ὁ Θεός, διά Κυρίου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα»*[14].

Στήν Ἑλλαδική μας Ἐκκλησία οἱ 12 Μόνιμες Συνοδικές Ἐπιτροπές (ἐμπνευστής των ἦταν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμος ὁ Α') καί οἱ 15 Ἐιδικές Συνοδικές Ἐπιτροπές, κινούμενες ἀπό τό πνεῦμα τῆς Συνοδικότητας, ἠμποροῦν νά ἀγκαλιάσουν ὅλο τό φάσμα τῶν πνευματικῶν, ποιμαντικῶν, κοινωνικῶν καί φιλανθρωπικῶν δραστηριοτήτων, συνεπικουρούμενες τό ἔργον τῆς Δ.Ι.Σ. καί τῆς Ι.Σ.Ι.

Στίς συνεδριάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν κυριαρχῆ τό πνεῦμα τῆς Συνοδικότητας, τό Ἀποστολικό˙ *«ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν»* καί τό Ἱερο-κανονικό˙ *«ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι»*, γίνονται μέ τήν Χάριν τοῦ Κυρίου μας θαύματα. Οἱ Ἀρχιερατικές ἐκλογές, ὅταν διενεργοῦνται θείᾳ νεύσει, θεοκινήτως, ἀμερολήπτως καί ἀξιοκρατικῶς, χωρίς κάποια ἐπιβολή ἤ πίεσι, τότε θριαμβεύει ἡ Συνοδικότητα. Ἀλλά καί στίς αἴθουσες τῶν ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ὅταν ἀφήνονται ἀνεπηρέαστοι καί ἀδέσμευτοι οἱ Συνοδικοί καί λοιποί ἐκκλησιαστικοί λειτουργοί, τότε καί ἐδῶ κατισχύει τό Συνοδικό σύστημα, ἡ ἀριστη ἀρχή τῆς Συνοδικότητας˙ *«ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων κρατείτω»*[15]. Ὑπεράνω ὅλων, ὅμως, ἀπαιτεῖται ἡ ἀρχή τῆς Συνοδικότητας, ὅταν σέ μία Ἱερά Σύνοδο, ὅπως εἶναι ἡ μελετωμένη νά συνέλθη τόν προσεχῆ Ἰούνιο «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος», ἀντιμετωπίζονται σοβαρά ἐκκλησιολογικά – δογματικά καί ἱεροκανονικά θέματα, ὁπότε ἀπαιτεῖται ἀπόλυτος σεβασμός καί προσήλωσις στήν Ἀγιογραφική, Ἀγιοπατερική, δογματική καί κανονική διδασκαλία καί Παράδοσι τῆς Ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας.

Τά ἄχρι τοῦδε γνωστά δεδομένα τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου», πού θά συνέλθη στήν Κρήτη, δέν διαφαίνονται νά προοιωνίζουν, οὔτε νά ἐγγυῶνται τά βασικά καί ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς Συνοδικότητας, εἰς τά ὁποῖα ἀναφερθήκαμε. Ὁ ἀποκλεισμός τῆς πλειονότητος τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων,ὕστερα ἀπό τήν ἀπόφασι τῶν Προκαθημένων τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (πού συνεπάγεται στέρησιν ἀπαραγράπτου καί ἀναφαιρέτου δικαιώματος, τό ὁποῖο ἔχει ὁ κάθε Ἐπίσκοπος «Θείῳ καί ἀνθρωπίνῳ δικαίῳ»). Ὁ διά Προσυνοδικῶν Διασκέψεων καί Ἐπιτροπῶν καθορισμός ὄχι μόνον τῶν θεμάτων, ἀλλά καί τῶν ἐπ'αὐτῶν θεολογικῶν καί ἐκκλησιολογικῶν τοποθετήσεων ὑπό μόνων τῶν ἐκπροσώπων ἑκάστης Ὀρθοδόξου Τοπικῆς Ἐκκλησίας, δίχα Ἀποφάσεως καί εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεώς των ὑπό τοῦ Κυριάρχου Σώματος τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ μία ψῆφος ἑκάστης Ὀρθοδόξου κατά τόπους Ἐκκλησίας ὑπό μόνων τῶν Προκαθημένων καί ἡ προκαθορισθεῖσα ὁμοφωνία, πού παραπέμπει σέ δυτικά πρότυπα οἰκείων «συνόδων» καί ἐπιτροπῶν. Ὁ πρό τῆς συγκλήσεως τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» (μία ἑβδομάδα ἐνωρίτερα) προκαθορισμός δι'ἐκπροσώπων τοῦ μηνύματος τῆς ἐν θέματι Συνόδου πρός τόν σύγχρονο κόσμο. Ἡ ἐπίσπευσις τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐκκλησιαστικότητος σέ ἀπεσχισμένες χριστιανικές κοινότητες ἑτεροδόξων καί κακοδόξων, αἱρετικῶν καί θιασωτῶν τῆς «μεταπατερικῆς» (γράφε ἀντιπατερικῆς) θεολογίας, χωρίς τήν μοναδική ἀποκλειστική προϋπόθεσι τῆς ἐν ἀληθεῖ μετανοίᾳ εἰλικρινοῦς ἐπιστροφῆς τῶν ὡς ἄνω αἱρετικῶν καί πεπλανημένων εἰς τούς κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διά προσβλητικῶν χαρακτηρισμῶν , ἀπειλῶν, ἐκβιασμῶν καί μειωτικῶν ἐπιθετικῶν ἐκφράσεων, ἄνευ θεολογικῶν καί ἐκκλησιολογικῶν ἐπιχειρημάτων, ἐπιχείρησις ἀπαξιώσεως τῶν εὐόρκως καί ἐν φόβῳ Θεοῦ ἀγωνιζομένων ὑπέρ τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθείσης Θείας Ἀληθείας καί ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καί κληρονομίας. Καί τέλος ἡ ἐν σπουδῇ, «στανικῷ τῷ τρόπῳ» καί πάσῃ θυσίᾳ προώθησις τῶν οἰκουμενιστικῶν στόχων καί σχεδίων τῆς ἐκκλησιαστικοποιήσεως τῶν ἀνεκκλησιάστων καί κανονικῶς ἀκοινωνήτων, ἀντίκεινται προφανῶς εἰς τό ἀκραιφνές πνεῦμα τῆς Ἁγίας Συνοδικότητος τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Μιᾶς καί Μόνης Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εἴθε τό Πανάγιον Πνεῦμα, τό φωτίζον καί στηρίζον καί ἁγιάζον τούς πιστούς καί τήν Ἁγίαν ἡμῶν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, νά καταυγάσῃ *«νοῦν, ψυχήν καί καρδίαν»* ἀπάντων τῶν Μακ. Προκαθημένων καί τῶν Μελῶν τῆς συγκληθησομένης Μεγάλης Συνόδου καί νά ἀποτρέψῃ πᾶσαν διαίρεσιν καί πάντα διχασμόν, πᾶσαν νεωτερικήν διδασκαλίαν καί ἑτεροδιδασκαλίαν, καί ἀντί τούτων νά ἐπικρατήσῃ ἡ ὑγιαίνουσα καί ἀκραιφνῶς Ὀρθόδοξος Ἁγιοπατερική διδασκαλία καί Παράδοσις. Ἀμήν

Σημειώσεις:

1. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου (†) Καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Οἱ Ἱεροί Κανόνες, Ἔκδ. Τρίτη ,1997,Ἀποστολική Διακονία, σελ.20.

2. Ρωμ. ιβ΄2.

3. Πεντηκοστάριον, Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς, γ΄ἰδιόμελο τῶν Ἑσπερίων.

4. Πρβλ.Τριῴδιον , Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας, γ΄προσόμοιο τῶν Αἴνων.

5. Πράξ. α΄, 24-26.

6. Π.Ν.Τρεμπέλα (†), Ὑπόμνημα εἰς τάς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Ἀδελφ. Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ», σελ. 72-73.

7. Πράξ. ιε΄, 22.

8. Πράξ. ιε΄, 25.

9. Πράξ. ιε΄, 28.

10. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ε.Π.Ε 19,488.

11. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου (†) Καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Οἱ Ἱεροί Κανόνες, τμῆμα Α΄Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, σελ. 19-20.

12. Β΄Κορ.γ'17.

13. Τριῴδιον, Κανών Ὄρθρου Μεγ.Πέμπτης, ᾠδή ε΄, εἱρμός ε' σελ.877, ἐκδ.Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι 1994.

14. Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καί Ἀγαπίου Ἱερομονάχου, Πηδάλιον τῆς Νοητῆς Νηός τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, Κανών ΛΔ' Ἁγ.Ἀποστόλων, ἐκδ.Β' ἐν Ἀθήναις 1841, σελ.21.

15. Ἔνθ' ἀνωτ.Κανών ΣΤ΄, Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου, σελ. 72.

Ὁ ψευδο-Κιέβου ἀσκεῖ πιέσεις

Μετὰ τὴν πρόσφατον συνάντησιν Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Προέδρου τῆς Οὐκρανίας, ὅπου ἐξητήθη ἡ ἀναγνώρισις τοῦ «Πατριαρχείου Κιέβου», ὁ ψευδο-Πατριάρχης προέβη εἰς δηλώσεις, ὅπου φαίνεται πὼς ἐργάζεται πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δῆθεν Αὐτοκεφάλου του. Συμφώνως πρὸς τὸ ekklisiaonline τῆς 26ης Μαρτίου 2016:

«Παρὰ τὸ γεγονὸς πὼς οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸ Σαμπεζὺ καταδίκασαν τὸ σχίσμα του καὶ ἀναγνώρισαν ὡς μόνη κανονικὴ Ἐκκλησία στὴν Οὐκρανία τὴν ὑπαγόμενη στὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας Μητρόπολη Κιέβου καὶ τὸν Μητροπολίτη Ὀνούφριο, ὁ "Πατριάρχης Κιέβου" Φιλάρετος συνεχίζει νὰ προκαλεῖ... Σὲ πρόσφατη συνέντευξή του γιὰ τὸ κανάλι "24", ὁ αὐτοαποκαλούμενος «Πατριάρχης» τῆς σχισματικῆς "οὐκρανικῆς" Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶπε: "Δὲν χρειαζόμαστε τὴν (κανονικὴ) ἀναγνώριση, χρειαζόμαστε τὴν ἀναγνώριση τῆς αὐτοκεφαλίας". Ἀντὶ νὰ προσπαθήσει γιὰ τὴν ἐπανάληψη τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μὲ τὸν ὑπόλοιπο ὀρθόδοξο κόσμο ὁ Φιλάρετος ἐπιμένει μόνο στὴν ματαιοδοξία του».

Ἡ Ἅλωσις τῆς Πόλεως! Ἡ Κερκόπορτα γίνεται μοιραία!

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Γ. Μπράνη,*** *Σ.Σ. – Δημοσιογράφου – Νομικοῦ*

29η Μαΐου 1543. Ἡ Πόλη, τὸ καύχημα τῆς Ἀνατολῆς, τὸ Κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, περιέρχεται στὰ χέρια ἀλλοθρήσκων καὶ ἀλλοφύλων, τῶν Ὀθωμανῶν Τούρκων. Ἡ Κερκόπορτα γίνεται μοιραία !

Τὰ βαρβαρικὰ ἀσιατικὰ στίφη βρίσκονται ἐμπρὸς στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ. Ἐκεῖ βρίσκεται καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μωάμεθ Β΄ - καὶ οἱ γενίτσαροί του. Ἐκεῖ βρίσκεται καὶ ὁ Κωνσταντῖνος – ὁ αὐτοκράτορας, ὁ Παλαιολόγος ὁ 11ος – ἀλλὰ ὡς αὐτοκράτορας στρατιώτης, ὡς βασιλιὰς πολεμιστής. Βρίσκεται ἐκεῖ, ἐπίσης, καὶ ὁ Ἰωάννης Ἰουστινιάνης.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ ἡ «ἀετοφόρος» σημαία, τὸ σύμβολο τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους κυματίζει στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ. Ὁ Αὐτοκράτορας ἀπευθύνει τὸ ἑξῆς Διάγγελμα:

«Συστρατιῶται καὶ ἀδελφοί.

Ἡμῶν ἐστὶν ἡ νίκη.

Ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν πολεμεῖ»

Καὶ πρὶν ὁλοκληρώσει τὸ Διάγγελμά του, ὁ Ἰωάννης Ἰουστινιάνης τραυματίζεται. Ὁ γεγονὸς αὐτὸ προκαλεῖ σύγχυση καὶ ἀναστάτωση. Ὅμως, οἱ ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων ἀποκρούονται.

Τί συνέβη, ὅμως; Μία ὑπόγεια πόρτα, ἡ Κερκόπορτα, προφανῶς, λόγῳ ἀπροσεξίας, ἔμεινε ἀνοιχτή. Καὶ ἡ πόρτα αὐτή, ἡ Κερκόπορτα, γίνεται μοιραία !!! Τὴν ἀνακαλύπτουν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἀπ' αὐτὴν εἰσορμοῦν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων Πολεμιστῶν. Ὁ Αὐτοκράτορας καὶ οἱ συμπολεμιστὲς του πολεμοῦν μὲ ἀπαράμιλλο ἡρωισμό, ἀνδρεία καὶ γενναιότητα !!! Ὁ Αὐτοκράτορας πολεμάει ὡς ἄλλος Λεωνίδας καὶ οἱ συμπολεμιστές του ὡς ἄλλοι Σπαρτιᾶτες !!!

Ὁ Αὐτοκράτορας ἔμεινε στὶς ἐπάλξεις καὶ δὲν παρέδωσε τὰ κλειδιὰ τῆς Πόλης στὸν ἐχθρό. Δὲν πρόδωσε τὴν Ἱστορία !!! Ἐπανέλαβε τό: «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» τοῦ Λεωνίδα τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του τρόπο: «Δὲν ἔχω», ἀπάντησε στὸ Μωάμεθ, «τὸ δικαίωμα οὔτε ἄλλος Ἕλληνας τὸ ἔχει, νὰ σοῦ παραδώσω τὴν Πόλη. Θὰ τὴν ὑπερασπιστοῦμε μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός μας».

Πολέμησε ὁ ἴδιος καὶ οἱ συμπολεμιστὲς του τόσο γενναίως, ἡρωικῶς καὶ ἀνδρείως, ὥστε ἔσπασαν οἱ ρομφαῖες τους. Ἀπέσφαξαν πολλοὺς τῶν πολεμίων καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσε ποταμηδόν. Ὁ Βασιλιὰς ἔπεσε νεκρὸς ἐμπρὸς στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ. Ἔπεσε ὁ Βασιλιὰς καὶ πλῆθος συμπολεμιστῶν του.

Ἔπεσαν ἡρωικῶς, ἀνδρείως καὶ γενναίως μαχόμενοι !!! Ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδας. Ὑπὲρ τῆς Ἱστορίας. Ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν. Ὑπὲρ τῶν αἰωνίων καὶ ἀκατάληπτων ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Ἡ Πόλη ἀλώθηκε. Ἔπεσε ! Ἔπεσε τὸ Βυζάντιο ! … Οἱ «ἀετοφόρες» σημαῖες ἔπαυσαν πλέον νὰ κυματίζουν στὰ τείχη καὶ τοὺς πύργους. Τώρα κυματίζει ἡ ἡμισέληνος ! Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἡ Πόλη ἔζησε τὸ φόνο, τὴ σφαγή, τὴ θηριωδία, τὴ σκληρότητα, τὴν αἰχμαλωσία, τὴ βαρβαρότητα τοῦ κατακτητῆ. Εἶδε: «θέαμα δεινὸν καὶ ἐλεεινὸν καὶ πέρα πάσης τραγῳδίας». «Πέρα πάσης συλλήψεως καὶ φαντασίας».

Ἡ Ἁγία Σοφία, τὸ καύχημα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ περικαλλής, ὁ ἱστορικὸς καὶ περίλαμπρος Ναός, ὑπέστη ὅλη τὴ μανία τοῦ ἀλλόθρησκου κατακτητῆ. Ἔλαβαν χώρα σκηνὲς ἐξαιρετικὰ τραγικὲς ! Ἄμαχοι, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, αἰχμαλωτίζονταν. Τὰ κλάματα καὶ τὰ δάκρυα τῶν μητέρων καὶ οἱ φωνὲς τῶν νηπίων ἔφταναν ἕως τὸν οὐρανὸ ! Κατακαΐνε τὶς ἅγιες εἰκόνες. Μολύνουν τὶς ἅγιες τράπεζες. Καταστρέφουν τὰ τίμια καὶ ἱερὰ σκεύη. Ἁρπάζουν, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, πολύτιμα καὶ βαρύτιμα ἀντικείμενα.

Ἡ Κωνσταντινούπολη, ὕστερα ἀπὸ δύο ἀλώσεις καὶ εἴκοσι πολιορκίες, χάνεται. Χάνεται ὁλόκληρο τὸ Βυζάντιο, τὸ Βυζάντιο τῶν 1.129 ἐτῶν. Χάνεται ἡ πολιτειακὴ καὶ πολιτικὴ του ἐξουσία. Χάνεται ἡ ἐθνική του ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία. Χάνεται ἡ δόξα του καὶ ἡ τιμή του. Σβήνουν τὰ φῶτα του, ποὺ φώτιζαν τὴν Οἰκουμένη ὅλη !!!

Ἡ Κωνσταντινούπολη ἦταν τὸ προπύργιο τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ !!! Κατήγαγε θριάμβους τόσους, ὅσους καμία ἄλλη πόλη στὸν κόσμο. Ἡ Πόλη, ἡ ἔνδοξη καὶ ἡ πανένδοξη, ἀλώθηκε. Ἀλώθηκε ὁλόκληρο τὸ Βυζάντιο!

Τὸ Βυζάντιο ὑπῆρξε πολυδραστήριο !!! Ἀνέπτυξε ἕνα ἀξιόλογο πολιτισμό !!! Μοναδικὴ ἦταν, κατὰ τὸ Μεσαίωνα, ἡ προσφορά του στὰ Γράμματα, στὶς Τέχνες, στὴν Νομοθεσία !!!

Διεξήγαγε κατὰ τῶν βάρβαρων λαῶν τῆς Ἀσίας, πολλοὺς πολέμους κι' αὐτὸ ἀπέβη ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Εὐρώπης. Κατέστη δυνατὸ νὰ ὁλοκληρώσει τὶς ἀρχὲς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου.

Ἐπίσης. Ἡ πτώση τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ἀπέβη ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ τῆς Δύσης. Διότι προσήλκυσε πλῆθος διανοητῶν. Πλῆθος ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος!!!

Γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, ὅμως

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Λοιπὸν οἱ κληρικοί μας ἀδυνατοῦσι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὀξυτάτην κρίσιν τοῦ παρόντος ἀγῶνος ν' ἀναχαιτίσωσι τὰ αἰσχρὰ αὐτῶν πάθη, νὰ μετριάσωσι τὴν ὀργήν των καὶ νὰ περιστείλωσιν, ἔστω κατ' ἐλάχιστον, τὴν ροπήν των πρὸς τὴν κτηνωδίαν. Ἐμπρός, ὦ Μῶμμε, γενοῦ ὑπὸ τὴν ἐκδικητικήν μου γραφίδα συρίζον μαστίγιον, καὶ σύ, ὦ ἀγανάκτησίς μου, ἔσο ὁ κόπανος, ὁ ἀφίνων ἴχνη ἐπὶ τῆς σαρκός… Εἰς τὰ γόνατα, ὦ ὑποκριταί, εἰς τὰ γόνατα ὦ οὐτιδανοὶ καὶ βρωμεροὶ κληρικοί! Οὐδὲν ἔλεος ὑπὲρ τῶν διαφθορέων τῆς νεότητος, οὐδὲν ἔλεος ὑπὲρ ἀνάνδρων, καταστρεφόντων μικρὰ παιδία! Ἐκβάλατε τὰ ράσα σας ἀχρεῖοι! Θὰ πλήξω δυνατὰ καὶ ραγδαίως τοὺς βδελυροὺς σοδομίτας… τοὺς ἀπατεῶνας, τοὺς ἐπινοοῦντας θαύματα, τοὺς διεφθαρμένους, εἴτε ἀπλοῖ εἶναι οὗτοι, εἴτε ἀνώτατοι ποντίφηκες τιαροφόροι.

Εἰσερχόμενος εἶτα εἰς τὸ θέμα του [ὁ Leo Taxil, ὅπως προείπαμε] **ἀναγράφει ἀποφθεγματικῶς: «Πᾶς θρῆσκος εἶναι ἐξ ἀνάγκης βλάξ» …».**

Ὑπογραμμίζουμε δέ, ὅτι ὅλα τὰ παραπάνω (καὶ τὰ ἀκόμη χειρότερα), τὰ ἔγραψε ὁ Leo Taxil, ὅταν ἦταν Μασόνος, ΠΡΙΝ ἀποστατήσει καὶ γίνει ἐχθρὸς τοῦ Τεκτονισμοῦ μὲ νεώτερη συγγραφή του. Τὰ ἔγραψε τὸ 1879 σὲ βιβλίο του, μὲ τὸ σχοινοτενῆ τίτλο «C' est nous qui fouettons ces vieux polis sons». (πηγή: Τεκτονικὸ περιοδικὸ ΑΘΗΝΑ, 1893, τεῦχος Ἰουνίου, σελ. 90-91).

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ πόλεμος μεταξὺ Παπισμοῦ-Μασονίας καὶ τὰ αἴτιά του, οἱ σταυροφορίες κατὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἡ ἀπάνθρωπη ἀποικιοκρατία ἦταν ὁ πραγματικὸς μεσαίωνας, στὴν Εὐρώπη, ὡς ὑποπροϊὸν τῆς φραγκοκρατίας, τῆς ψευδεπίγραφης Ἀναγέννησης, καὶ τοῦ ἑν συνεχείᾳ ἀλλόκοτου εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ. Τὴν ἴδια περίοδο στὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴ» ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία παρὰ τὴν ὀθωμανικὴ κατοχὴ διατηροῦσε - καὶ ἀνανέωνε ἐν πολλοῖς - τὴν ὑψηλή της πνευματικότητα, κυρίως στὰ μοναστήρια μας καὶ στὴ συνείδηση τῶν πιστῶν χριστιανῶν.

Μασονικαὶ ἐκφράσεις κατὰ τοῦ Πάπα βαρύταται…

Διαβάζουμε:

«…Τῷ 1425 οἱ Τέκτονες προεγράφησαν καὶ κατηργήθησαν αἱ Στοαί των δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου καὶ τῷ 1561 ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ.

Τῷ 1757 τὸ δικαστήριον τῶν Παρισίων κατεδίκασε τὴν σύστασιν τῶν Στοῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ κατέλυσε τὰς ὑφισταμένας.

Τὴν αὐτὴν τύχην ὑπέστησαν ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐν Ρωσίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἐγένοντο οὐχὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτῶν τούτων τῶν κυβερνήσεων ἢ λαϊκῶν ἐξεγέρσεων ὡς συνέβησαν πρὸ ἐτῶν αἱ ἐν Ἑλλάδι [στὴν Πάτρα], **ἀλλὰ τῇ σατανικῇ ἐπιβολῇ τοῦ ἐπὶ τοῦ αἱμοβαφοῦς Παπικοῦ θρόνου καθημένου ἀνθρωπομόρφου τέρατος, τοῦ ἔχοντος τὴν Τιαροφόρον κεφαλήν του ἐν Οὐατικανῷ** [Βατικανό], **τὴν δὲ ἐωσφορικὴν οὐράν του εἰς ᾅδου πέταυρον…»[1] (Τεκτ. περ. Ἀθηνᾶ, 1893, τεῦχος Ἰανουαρίου, σελ. 11).**

Διαβάζουμε ἐπίσης:

«…Ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἥρπασε ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Πάπα τὴν ἀγχόνην καὶ τὴν μάστιγα, καὶ ἔκλεισεν ἑρμητικῶς τὰς κατακόμβας ἐν ταῖς ὁποίαις ἐτελοῦντο τὰ φρικωδέστερα ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἐγκλήματα, ὅστις [ὁ Τεκτονισμός], **τέλος, κατέρριψεν αὐτὸν** [τὸν Πάπα-παπισμὸ] **ἐκ τοῦ ὕψους τῆς καθέδρας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ Ποντίφικος ἔκλινον τὴν κεφαλὴν Βασιλεῖς καὶ Αὐτοκράτορες, θεωροῦντες ὑψίστην τιμὴν νὰ ἐγγίσωσι τὰ χείλη των ἐπὶ τοῦ ἁγίου ποδὸς του…»** (Ἀθηνᾶ, Αὔγουστος 1893, σελ. 115).

Ἄλλα:

- «[Οἱ Μασόνοι] **κατέρριψαν τὰ δύο ἐκεῖνα αἰώνια τέρατα, τὸ θρησκευτικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τὸ πολιτικὸν τῆς μοναρχίας…»** (Τεκτ. περ. Πυθαγόρας 1882, τεῦχος 1, σελ. 13).

- «Ποῦ ἀλλοῦ κατεκρημνίσθη ἡ κενοδοξία τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλίας, εἰμὴ ἐν ταῖς στοαῖς τῶν Τεκτόνων…» (Πυθαγόρας 1885, τεῦχος 8-12, σελ. 239).

Ἡ Μασονία ἐπιζητεῖ – ἀτύπως - «συμμαχίαν» ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν…

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα ἡ «ταυτότητα» τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶχε πλέον ἀποκαλυφθεῖ, ἦταν γνωστή. Μᾶς τὴν ἀπεκάλυπτε ὁ Μασόνος[2] καὶ **«Μέγας Μάγος»[3]** PAPUS, σὲ λίγες γραμμές, ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀπανταχοῦ τῆς ὑφηλίου γνωστὴ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΜΑΣΟΝΙΑ [εἶναι] καββαλιστικὴ ἑταιρία (…)

Οἱ Μασόνοι εἶχον τοὺς ΝΑΪΤΑΣ διὰ πρότυπα, τοὺς ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΥΣ διὰ πατέρας καὶ τοὺς ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΑΣ καὶ ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΣ διὰ προγόνους. Τὸ δόγμα των εἶναι τὸ τοῦ Ζωροάστρου καὶ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου… Εἶναι οἱ συνεχισταὶ τῆς ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗΣ ΣΧΟΛΗΣ, κληρονόμοι πασῶν τῶν ἀρχαίων μυήσεων. Εἶναι οἱ θεματοφύλακες τῶν μυστικῶν τῆς Ἀποκαλύψεως [καμπαλιστικῶς, ἀριθμοσοφικῶς ἑρμηνευόμενης] **καὶ τοῦ Σεφὲρ-α-Ζοχὰρ ἤτοι τοῦ βιβλίου τῆς Αἴγλης, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κυριώτερον μνημεῖον τῆς ἰουδαϊκῆς παραδόσεως…»** (πηγή: PAPUS (Docteur G. ENCAUSS) Φιλοσοφία καὶ θεωρία τῆς Μασονίας, Τί συμβολίζει Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΧΙΡΑΜ ἐν τῇ Μασονίᾳ, κατὰ μετάφρασιν καὶ μετὰ σημειώσεων Μιχ. Θ. Γεράκη, «ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ», Ἀλεξάνδρεια, 1933, σελ. 5)[4].

Πέραν αὐτῶν καὶ ἐπιπλέον, «καπάκι», κατὰ τοῦ Παπισμοῦ - ὡς ἐκκλησίας πλέον - ἔρχεται ὁ **«ὕμνος στὸ Σατανᾶ»** ποὺ «ἐποίησε» ἕνας Μασόνος στὴν ἴδια τὴν Ἰταλία καὶ κατὰ πρόσωπο τοῦ Πάπα, τοῦ ἔτσι κι ἀλλιῶς «ἀρχηγοῦ» τῆς (δυτικῆς) «ἐκκλησίας»·

Ἰδοὺ ὀλίγα ἀπὸ τὸ δυσσεβὲς ἐκεῖνο στιχούργημα:

«Ἄς πιοῦμε γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς σκέψης τῶν ἀνθρώπων ἐκδικήτρα, ποὺ γκρέμισε τῶν διάδοχων τοῦ Πέτρου τὴν ψευδολόγο φύτρα…»[5].

Παρ' ὅλα αὐτά, κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη (περὶ τὸ τέλος τοῦ ΙΘ αἰώνα), ἐνῷ ἡ Μασονία εἶναι σὲ ὅλο τὸν κόσμο πανίσχυρη, μὲ πλῆθος βασιλιάδων καὶ ἄλλων ὑψηλῶν προσώπων ὡς μέλη της, ἀλλὰ καὶ ὁ Παπισμὸς νὰ κρατᾶ τὴν σχετικὴ ἰσχύ του, ἔρχονται δυνατὰ στὸ προσκήνιο οἱ ὑλιστικὲς θεωρίες τοῦ ΙΘ αἰώνα, οἱ «σοσιαλισμοί», ὁ πλήρης ἀθεϊσμὸς τοῦ κυριότερου Σώματος τῆς γαλλικῆς Μασονίας διαχεόμενος σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, τὰ εἰρηνιστικὰ κινήματα λόγῳ τῶν τότε ἀγρίων πολέμων… Τὸ «Σύστημα» ἔτσι σείεται, κινδυνεύει… Οἱ ἄνεμοι, βλέπετε, ποὺ πρὶν ἀπὸ χρόνια συνεχῶς ἐξαπέλυε ὁ Τεκτονισμός, γίνονται τώρα ἀσυμμάζευτες θύελλες. (Ἀναρχισμός, ἐπαναστάσεις στὴ Ρωσία κ.λπ.).

Ἐμφανίζονται ἐπιτηδείως οἱ θεοσοφιστικὲς θεωρίες περὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου ὡς ἐποχῆς ἑνότητος πάντων, ὅλα ἐτοῦτα ἔτσι, μαζὶ ὠθοῦν τοὺς «νηφάλιους» ἐκ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Μασονίας νὰ σκεφθοῦν τὴ μείωση τῆς σκληρότητος τοῦ μεταξύ τους πολέμου καὶ παύουν οἱ κατὰ τῶν Τεκτόνων παπικὲς βοῦλες (τὸ 1884). Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ ἄλλοι λόγοι…

Ἐπιθυμώντας ὡστόσο ὁ Τεκτονισμὸς νὰ ἔχει τὸ ἐπάνω χέρι ἔναντι τῆς παπικῆς αὐθεντίας (καὶ αὐθαιρεσίας) ἐπιζητεῖ – ἀτύπως - κάποια ἀνοίγματα γιὰ «συμμαχίες».

Μὲ ποιούς;

Μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐναντίον «κοινοῦ ἐχθροῦ», τοῦ Παπισμοῦ… Εἶχε βέβαια ἀπὸ καιρὸ προηγηθεῖ ἡ γνωστή, σκληρὴ ρήση **παπα-Κοσμᾶ** τοῦ Αἰτωλοῦ κατὰ τοῦ Πάπα, καὶ ἐνομίζετο ἔτσι ἐκ μέρους τῶν Τεκτόνων ὅτι ὑπῆρχε – ἐνδεχομένως - κατάλληλο κλῖμα καὶ ἔδαφος μιᾶς τέτοιας (ἀλλόκοτης) συμμαχίας.

Ὀλίγα στοιχεῖα αὐτῆς τῆς προσπαθείας…

Σὲ παλαιὸ τεκτονικὸ ἔντυπο διαβάζουμε τὰ ἀκόλουθα ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος τῆς «συμμαχίας» Μασονίας καὶ Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ Παπισμοῦ:

«Ποιὰ τὰ ὠφελήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἀποφέρει ἡ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ συνεργασία πᾶς ὁ παρακολουθῶν τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐνεργείας τοῦ Παπισμοῦ δύναται νὰ ὑπολογίσει. Ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία (…) ἔχει καθῆκον νὰ ἀμυνθεῖ ὑπὲρ δικαιωμάτων της ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ, ὅστις ὑπὸ τὸ ράσον κρύπτει τὴν μάχαιραν, καὶ ὅστις παρεκκλίνας τῆς ὁδοῦ τοῦ Εὐαγγελίου τολμᾶ ἐπιθέσεις καὶ προσηλυτισμοὺς κατὰ χριστιανῶν ὀρθοδόξων… Ὄργανον ἀμύνης ἔχουσα [ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία!] **τὸν Τεκτονισμόν, δύναται νὰ ἀντεπεξέλθει τελεσφόρως κατὰ τῆς τοιαύτης ἐπιβουλῆς καὶ ν' ἀνακόψει τὸ ρεῦμα τῆς ἀπειλούσης νὰ κατακλίσῃ τὴν Ἀνατολὴν προπαγανδιστικῆς τοῦ Παπισμοῦ δολιότητος…».**

Καὶ ἡ Μασονία, τείνουσα ἐντονώτερα χεῖρα «βοηθείας» πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ, συνεχίζει γράφουσα τὰ ἑξῆς σπουδαῖα, τὰ ὁποῖα μακάρι νὰ ἔγραφε ΚΑΙ σήμερα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐκ τῶν οἰκουμενιστῶν σημερινοὺς ἱεράρχες μας, ὁ Τεκτονισμός:

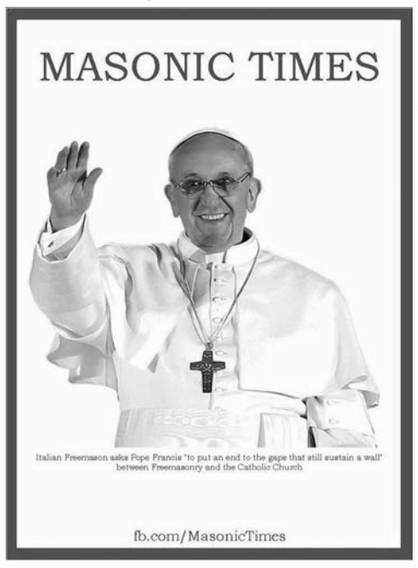

Ὁ κ. Φραγκίσκος εἰς ἐξώφυλλον τεκτονικοῦ περιοδικοῦ

«…Τί ἔρχονται νὰ κάμωσι τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν ἀποστόλων τοῦ Παπισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ καὶ διασπείροντα ὡς λυσσαλέοι λύκοι, ζητοῦντες λείαν ὅπου γωνία γῆς ἑλληνικῆς, ὅπου ὑπάρχει ὀρθόδοξος χριστιανισμός;

Ἔρχονται νὰ διδάξουν τοὺς ἀνατολικοὺς λαούς, ὅτι πρέπει ν' ἀσπασθῶσι τὸν Παπισμὸν καὶ ἀφήσωσιν ὡς τί ράκος ἄχρηστον τὴν Ὀρθοδοξίαν; Μήπως οἱ ἐν Ρώμῃ καρδινάλιοι πιστεύουσιν ὅτι ἐν τῷ Βατικανῷ ὑπάρχει τὸ μονοπώλιον τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς χρηστότητος, κατέχουσι δὲ ἄλλην τινὰ μυστικὴν διδασκαλίαν, ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς, τὴν ὁποίαν στέλλουσι τοὺς ρασοφόρους τοῦ Πάπα νὰ διαδώσουν; Ἂς μὴ ἀπατῶνται, ἡ νέα διδασκαλία αὕτη [τοῦ Παπισμοῦ] **μᾶς εἶναι γνωστὴ πρὸ πολλοῦ, διότι δὲν εἶναι ἄλλη ἤ ἡ τοῦ διαβόλου, ἡ στρεβλοῦσα τὸ πνεῦμα…**

…Ἐκ τούτων λοιπὸν πάντων καταφαίνεται ἀριδήλως, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Παπισμοῦ βαθύτερος καὶ σατανικότερος τυγχάνει. Θέλει νὰ ἁρπάσῃ καὶ γλῶσσαν καὶ θρησκείαν καὶ ἐθνισμὸν καὶ τὰ πάντα…».

Καὶ συνεχίζουμε νὰ διαβάζουμε τοὺς τεκτονικοὺς ἐκείνους λόγους ὡς ἀκολούθως:

«…Ἐκμεταλλευόμενος δὲ [ὁ Παπισμὸς] **τὴν δουλείαν εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πλεῖστον τοῦ ἑλληνισμοῦ διατελεῖ** [τὸ 1893 ὅταν ἐγράφοντο αὐτὰ -ἀλλὰ καὶ παλαιότερα], **προσπαθεῖ νὰ πραγματοποιήσει τὰ καταχθόνια σχέδιά του καὶ νὰ φέρει εἰς πέρας τὸ τερατῶδες ὄνειρό του, νὰ ἴδῃ δηλ. τὴν Ἀνατολὴν πᾶσαν, ἀσπαίρουσαν ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του, ἀπὸ τοῦ ὕψους δὲ τῆς Καθέδρας Αὐτῆς τὴν Ἁγιότητά του ποιμένουσαν τοὺς ἀνατολικοὺς λαούς** [ὁ Πάπας]**…»** (Πηγή: Τεκτ. περ. Ἀθηνᾶ, 1893, σελ. 131 καὶ ἑξῆς).

Ἰδοὺ τώρα (ἡ ἐκ τῶν ἔσω) Μεγάλη Τεκτονικὴ ἀποκάλυψις ποὺ ἐνδιαφέρει τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς…

Γνωρίζουσα καλὰ καὶ ἐκ τῶν ἔσω ἡ Μασονία τὰ τοῦ Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ τεκταινόμενα παγκοσμίως, μᾶς προσφέρει τὴν ὡς ἑξῆς διαφωτιστικὴ σχετικῶς ἀποκάλυψη. Ἰδοὺ αὐτή:

«…Τὸ εἰρηνοπολιτικὸν σωτήριον κήρυγμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπέκρυπτε τὴν καθαίρεσιν τῆς Ὀρθοδοξίας…»! (Τεκτονικὸ περιοδικὸ Πυθαγόρας, ἔτος 1930, τεῦχος 1, σελ. 17).

Ἐν προκειμένῳ λοιπὸν διερωτώμεθα:

-Θὰ μποροῦσε σήμερα νὰ ἐπαναληφθεῖ, νὰ ἐπαναδιατυπωθεῖ τὸ ἴδιο αὐτὸ «μυστικὸ» γιὰ τὰ συμβαίνοντα σχετικῶς κατὰ τὶς ἡμέρες μας διεθνῆ οἰκουμενιστικὰ γεγονότα; Νὰ ἐπαναληφθεῖ δηλαδὴ αὐτὸ ἀπὸ φορῶντες ράσα ἤ ὄχι Μασόνους;

Ἐάν, ναί, τότε πρὸς τί ὑφίσταται τὸ (ἐπισημότατο) Τεκτονικὸ Τυπικὸ τῶν **Ὑπέρτατων Πριγκίπων τοῦ βασιλικοῦ μυστικοῦ,** τὸ προάγον τὸν Συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμό; Τὸ ὁποῖον εἶναι οἰονεὶ ὁ «καταστατικὸς χάρτης» παντὸς οἰκουμενιστῆ, λαϊκοῦ ἤ καὶ κληρικοῦ, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ του;

Μήπως ὅμως ἡ νέα «Σταυροφορία» καὶ οἱ οἰκουμενιστικὲς παροτρύνσεις, οἱ ὁποῖες περιλαμβάνονται εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ Τεκτονικὸ Τυπικό, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἂν ὁλοκληρωθοῦν θὰ ἐπιφέρουν (ἤ σκοπεῖται νὰ ἐπιφέρουν;) τὴν «κατεδάφιση» τῆς αὐθεντίας, τῆς μοναδικότητος τῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας μας;

(Στὸ ἑπόμενο φύλλο, Οἱ εἰς τὶς παρυφὲς τῆς Β΄ Βατικανικῆς Συνόδου Μυστικὲς Συναντήσεις Παπικῶν καὶ Τεκτόνων γιὰ τὸ «παύσατε πῦρ» μεταξύ τους).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. «Πέταυρον»= ἡ ἐλαστικὴ σανίδα, στὴν ὁποία ἐπιδεικνύονται «χοροπηδῶντες» οἱ ἀκροβάτες (Λεξικά). **2. «Μασόνος»:** Στὸ Τεκτ. Δελτ. 1959, τεῦχος 39, σελ. 597. **3. «Μέγας Μάγος»:** Στὸ Τεκτ. Περ. Πυθαγόρας, 1911, τεῦχος 3-4, σελ. 120. **4.**Τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ βιβλίο ἀφιερώνει ὁ μεταφραστής του **«Τῷ φιλτάτῳ μοι φίλῳ ἐνδοξοτάτῳ δόκτορι Δημοσθ. Α. Βερατῷ, μεγάλῳ ἱεροφάντῃ - Ὑπάτῳ Ταξιάρχῃ καὶ Μεγάλῳ Διδασκάλῳ τῶν Ἡνωμένων Δογμάτων, Μέμφιδος καὶ Μισραΐμ- Προέδρῳ τοῦ Τάγματος τῶν Μαρτινιστῶν ἐν Αἰγύπτῳ».** 5. Στὰ τεκτ. περ., τεκτ. δελ. 1971, σελ. 169 καὶ Ὁ Διαβήτης ἔτους 2005, τεῦχος 16, σελ. 31.

Ἔκκλησις ἐνισχύσεως τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος

Πολλὲς Ἐνορίες καὶ Ἱεραποστολικοὶ Σύλλογοι διοργανώνουν ἱερὰ προσκυνήματα στοὺς Ἁγίους Τόπους. Οἱ προσκυνητὲς λαμβάνουν μεγάλη εὐλογία καὶ ἐπιστρέφουν ἀλλαγμένοι ἐσωτερικά, διὰ τῆς μετανοίας, τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς θείας κοινωνίας τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ἰδιατέρως τῆς μεγάλης ἀποφάσεως, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου ζωῆς μὲ ὀδηγὸ καὶ ὁδοδείκτη τὸν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα Θεάνθρωπον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Πρὶν λίγους μῆνες ἤμουν καὶ ἐγὼ ἕνας προσκυνητὴς τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ ἐπιστρέφοντας ἀναλογίστηκα τὴ σπουδαιότητα αὐτῶν τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων καὶ τὶς θυσίες τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, γιὰ νὰ κρατηθῆ ἀκέραιος αὐτὸς ὁ πνευματικὸς θησαυρός.

Διεπίστωσα τὸν ζῆλο, τὴν πίστη, τὴν ἀφοσίωση, τὴν ἀποφασιστικότητα τῶν Πατέρων τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη μέχρι τὸν τελευταῖο Μοναχὸ - φύλακα, γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία, τὴν συντήρηση, τὴν προστασία καὶ τὴν κατοχύρωση τῶν δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Πατέρων στὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα.

Σκέφτομαι πόσα ὀφείλουμε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνιδιοτελεῖς, ἀκάματους ἀνθρώπους σάν Ἐκκλησία καί σάν Ἔθνος.

Ἡ δυσκολία τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος νὰ ἀνταποκριθῆ στὶς τεράστιες ὑποχρεώσεις λόγω τῆς μεγάλης λειψανδρίας δὲν περιγράφεται μὲ λόγια.

Μοναστήρια καὶ προσκυνήματα ποὺ ἄλλοτε ἔσφυζαν ἀπὸ μοναχούς, κατοικοῦνται τώρα ἀπὸ ἕνα μονάχα κληρικὸ ποὺ ἔχει ὑποχρέωση νὰ τελῆ τὶς ἀκολουθίες, νὰ συντηρῆ καὶ νὰ φυλάη τὸ κτίριο μὲ κίνδυνο πολλὲς φορὲς τῆς ζωῆς του, χωρὶς ἕνα ἀδελφὸ συμμοναστὴ ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἄνθρωπο ν' ἀνταλλάξῃ δύο λόγια στὴ μητρική του γλώσσα, γιὰ ἐνθάρρυνση καὶ παρηγορία. Κι ὅμως, παρὰ τὶς ἀντίξοες συνθῆκες, κανένας δὲν λιποτακτεῖ, οὔτε ἐγκαταλείπει τὸ ἱερὸ καθίδρυμα.

Ὅλοι ἐμεῖς ποὺ γευθήκαμε τὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν Πατέρων καὶ ζήσαμε τὴν «καλὴν ἀλλοίωσιν» διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ συμμετοχῆς στὰ ἄχραντα μυστήρια νομίζω ὅτι ἔχουμε ὑποχρέωση πρὸς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα. Χρειάζονται τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλική μας ὑποστήριξη.

Πληροφορήθηκα ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τριάντα Ἀρμένιοι ξυλοκόπησαν τρεῖς Ὀρθοδόξους Μοναχοὺς - φύλακες. Οἱ Ὀρθόδοξοι προσπάθησαν νὰ μὴ χάσουν κανένα ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικά μας δικαιώματα, διότι ἡ πικρή μας πεῖρα λέει πώς ὅποιος ἱερὸς χῶρος χαθῆ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἀποκτηθῆ ξανά.

Ταπεινὰ κάνω ἔκκληση πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους μας, τοὺς πνευματικούς, τοὺς ἱερεῖς νὰ προσεύχωνται γιὰ τὰ ἱερὰ προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων, γιὰ νὰ ἐπανδρωθοῦν μὲ ἔμψυχο ὑλικό. Ἄνθρωποι ἀποφασισμένοι νὰ ἀφιερωθοῦν ὁλοκληρωτικὰ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ, νὰ γίνουν συμπαραστάτες, συνεχιστὲς καὶ διάδοχοι τῶν ἤδη ἐκεῖ διακονούντων πατέρων. Ἔτσι τ' ἀρπαχτικὰ χέρια, ποὺ ἐπιβουλεύονται τὰ ἱερὰ προσκυνήματα, θὰ ἐμποδιστοῦν στὴν πραγματοποίηση τῶν ἀνοσίων σκοπῶν τους κι ἐμεῖς δὲν θὰ φανοῦμε ἐπιλήσμονες τῶν ὑποχρεώσεών μας ἐγκαταλείποντες μὲ ἀσύγγνωστη ἀμέλεια μία τέτοια παρακαταθήκη, ποὺ μὲ χίλιους κόπους μᾶς κληροδότησαν οἱ πατέρες μας.

Προστατεύει ὁ Κύριός μας τὰ ἱερὰ προσκυνήματα. Ὅμως οἱ ὑποχρεώσεις μας γιὰ προσευχὴ καὶ ὑλικὴ βοήθεια εἶναι πολὺ μεγάλες.

Παναγιώτης Τσιγαρίδης,
Διόνυσος Ἀττικῆς

Μία βόμβα μᾶς ἀπειλεῖ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κτου Ἱερόθεος προτείνει ἡ φράση αὐτὴ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ τὴν φράση, "Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει ὅτι ταυτίζονται τὰ χαρισματικὰ μὲ τὰ κανονικὰ ὅριά της, καθὼς ἐπίσης γνωρίζει ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι Χριστιανικαὶ Ὁμολογίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπεκόπησαν ἐξ αὐτῆς καὶ δὲν εὑρίσκονται ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς". Ἡ προτεινόμενη ἀλλαγὴ εἶναι ἀναγκαία, ἀλλὰ ἡ ἀποδοχή της ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μου μᾶλλον ἀδύνατη. Βεβαίως ὑπάρχει πάντα ἐλπίδα, καὶ προσευχόμαστε γι' αὐτό.

Δυστυχῶς οἱ οἰκουμενιστές, ἐπίσημα καὶ ἔμπρακτα συμπροσευχόμενοι, κατὰ παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μὲ μὴ Ὀρθοδόξους ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπόσταση μὴ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, παράλληλα μὲ τὴ δική μας, τὴν μόνην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς πιστεύομε "εἰς Μίαν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν", ἐνῷ αὐτοὶ πιστεύουν σὲ πολλὲς "ἀδελφὲς Ἐκκλησίες". Ἄρα δὲν πρεσβεύουν τὴν ἀληθινὴ πίστη, δηλ. εἶναι αἱρετικοί. Ἐπίσης αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ βάπτισμα εἶναι κάτι μαγικό, ὥστε ὅποιος καὶ νὰ τὸ τελῆ, εἴτε εὐρίσκεται ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι "ἔγκυρο", ἐφ' ὅσον ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐμεῖς πιστεύομε σ' ἕνα βάπτισμα, ποὺ τελεῖται στὴν Μία Ἁγία Ἐκκλησία ἀπὸ πιστὰ καὶ διατεταγμένα μέλη της. Τὸ λέμε αὐτὸ ἐπειδὴ στὴν πράξη ἡ Ἀρχιεπισκοπή μας (τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκω) δηλώνει ἀπερίφραστα ὅτι σὲ περίπτωση ἀνάγκης εἶναι πραγματικὸ βάπτισμα τὸ ἀεροβάπτισμα, ἀκόμα καὶ ὅταν ἐπιτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἄθεο γιατρὸ ἢ νοσοκόμα.

Ἤδη ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1920, πρὶν ἀπὸ σχεδὸν 100 χρόνια, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο πρωταγωνιστεῖ στὴν οἰκουμενικὴ κίνηση καὶ ἔμπρακτα παραδέχεται ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μέρος τῆς παγκόσμιας Ἐκκλησίας κι ὅτι εἶναι ἰσότιμη τῶν αἱρέσεων, ὁμολογιῶν καὶ κοινοτήτων ποὺ τὸ ἀποτελοῦν. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ τῶν περισσοτέρων τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (αἱρέσεων). Σ' αὐτὸ ὁ Πατριάρχης ὤφειλε νὰ μιμηθῆ τὴν "ἀδελφή" του παπικὴ "Ἐκκλησία" ποὺ εἶναι πιὸ συνεπὴς ἀπέναντι τοῦ πιστεύω της, δηλαδὴ τῆς αὐτοσυνειδησίας ποὺ ἔχει ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔτσι δὲν μετέχει ὡς μέλος τοῦ ΠΣΕ, ἀλλὰ μόνο ὡς παρατηρήτρια.

Οἱ οἰκουμενιστὲς προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἑνώσουν μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, μὲ τοὺς Ἀντιχαλκιδονίους Μονοφυσίτες, καὶ ἄλλ

Η CIA ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ΑκΜΣ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία διαμορφώνεται ἀπὸ ἀνάλογες μεθόδους καὶ ἀναλύσεις ποὺ θεωροῦν τὴν Ὀρθοδοξία ἐντὸς τῆς σύγχρονης πραγματικότητας τῆς παγκόσμιας θρησκευτικῆς διαφορετικότητας.

Δευτερευόντως, προσεγγίζω τὸ θέμα ὡς ἕνα πρόσωπο ποὺ συμμετέχει στὰ δημόσια πράγματα, καὶ εἰδικότερα στὴν Ἀμερικανικὴ διπλωματία. Φυσικὰ ὁμιλῶ σήμερα ὡς ἰδιώτης (θέλω νὰ εἶμαι ξεκάθαρη καὶ κατηγορηματικὴ ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο), πάντως οἱ παρατηρήσεις μου ὀφείλονται στὴ γνώση ποὺ μοῦ προσπορίζει ἡ ὑπηρεσία μου στὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Διεθνῶν Θρησκευτικῶν Ἐλευθεριῶν (USCIRF), ἕνα ἐννεαμελὲς σῶμα, τὸ ὁποῖο ἀναφέρει στὸν πρόεδρο, ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν καὶ στὰ μέλη τῆς Γερουσίας, στὸ πῶς ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ δύναται νὰ προωθήσει τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία στὸ κόσμο. Ὡς ὁ πρῶτος ὀρθόδοξος χριστιανὸς ὅπου ὑπηρετεῖ σ᾽αὐτὴ τὴν ἐπιτροπή, ἔχω καταλήξει ὅτι οἱ συζητήσεις περὶ τὸ ἐφικτὸν τῆς πραγματοποιήσεως, καὶ περὶ τῶν στόχων τῆς ΑκΜΣ συχνὰ παραβλέπουν τοὺς τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους μία ἑνωμένη, ὅμως καὶ ποικίλη[3] παγκόσμια Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μπορεῖ ἀποτελεσματικώτερα ν᾽ἀπαντήσει στὸ δρᾶμα τῆς καταπάτησης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῶν σχετιζομένων μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἐλευθερία, εἰδικότερα, μάλιστα ὅπου ὑπάρχουν ἄμεσες ἀρνητικὲς συνέπειες στὰ δικαιώματα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν".

Ἔχοντας πεῖ αὐτὰ, ἡ ἐξέταση τῆς Δρ. Πρ. συναρθρώνεται ἀκολούθως σὲ τρία βασικά, ὅπως λέει, ἐρωτήματα ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀναγκαιότητα μιᾶς ΑκΜΣ:

Α΄. Γιατί νὰ γίνει;

Β΄. Γιατί δὲν ἔχει γίνει ἀκόμη;

Γ΄. Πῶς θὰ ἐπιτευχθεῖ;

Α΄. Γιατί νά γίνη

Γιὰ ν᾽ἀπαντήσει στὸ πρῶτο ἐρώτημα ἡ Δρ. Πρ. ἀναπτύσσει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἰδέα περὶ μοναδικότητας (uniqueness) τῆς παρούσης ἱστορικῆς συγκυρίας, χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει:

"Εἰδικότερα, ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία, ζοῦμε σὲ θεμελιωδῶς διαφορετικοὺς καιροὺς καὶ πρωτόγνωρες συνθῆκες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἕως τώρα ἔζησε ἡ Ἐκκλησία".

καὶ θέτει δύο σημεῖα ὑποστηρικτικὰ τῆς ἀνωτέρω θέσεως.

Πρῶτον, ἡ ἀνθρωπότητα διαθέτει τὴν ἱκανότητα νὰ καταστρέψει ὅλη τὴ κτίση τοῦ Θεοῦ ἀφ᾽ἑνός, ἀφ᾽ἑτέρου δέ, ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ δημιουργηθεῖ ἀνθρώπινη ζωὴ μὲ τρόπο ὁλοσδιόλου ξεχωριστὸ ἀπὸ τὴ πράξη τοῦ ἔρωτα(!). Αὐτὰ τὰ δύο τοποθετοῦν τὴν Ἐκκλησία σὲ ἀπορία ἐνώπιον ἑνὸς διωνύμου " ἰσχύος καὶ ὕβρεως ", ἀφάνταστου ἕως τώρα στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἢ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ἑπομένως ἡ ἀπουσία μιᾶς ΑκΜΣ διαμορφώνει μία κατάσταση, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νὰ σταθμίσει τὰ καινούργια δεδομένα καὶ νὰ προσευχηθεῖ(!), ἀκόμη λιγότερο δὲ νὰ ἀσκήσει τὴν ἀρμόζουσα ποιμαντικὴ μέριμνα ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔτσι νὰ βοηθήσει τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς σὲ ζητήματα ὅπως: Πόλεμος(!), Περιβαλλοντικὴ Προστασία(!) καὶ Βιοηθικὴ, εἰδικότερα δὲ γιὰ τὸ τελευταῖο, ζητήματα ὅπως: ἀνθρώπινη σύλληψη, ἔκτρωση, εὐθανασία, κλωνοποίηση, γενετικὰ μεταλλαγμένα τρόφιμα, καὶ ἔρευνα στὸ ἀνθρώπινο γονιδίωμα. Καὶ καταλήγει στὸ ἑξῆς καίριο γιὰ τὴν εἰσήγησή της σημεῖο:

" Ἡ ἀνωτέρω λίστα θεμάτων, ὑπογραμμίζει τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς ὅτι ***οὔτε οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας στὴν παροῦσα τους μορφή, οὔτε τὸ σύνολο σῶμα τῆς Ἁγίας Παράδοσης, κατανοούμενο ὡς ἀμετάβλητο, δύνανται νὰ προσφέρουν ἐπαρκεῖς ἀπαντήσεις*** *στὴν πρωτόγνωρη δημιουργικὴ καὶ καταστροφικὴ πραγματικότητα(sic) τῆς παρούσης ἱστορικῆς στιγμῆς. Ἡ ΑκΜΣ ὡς ἔκφραση τῆς ζώσας παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τὸ ὧν οὐκ ἄνευ ὄλο γιὰ τὴν Ἐκκλησία στὴν προσπάθεια* ***νὰ ἔρθει σὲ συμφωνία*** *καὶ νὰ μετασχηματίσει τὴν παροῦσα ἱστορικὴ πραγματικότητα. "*

Προχωρώντας στὸ δεύτερο σημεῖο ἀναφέρει ἐπὶ λέξει:

"Ἡ ἀνάγκη γιὰ μία ΑκΜΣ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἱστορικὰ πρωτόγνωρη κατάσταση τοῦ παγκόσμιου θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ. "

Ἀπὸ τοῦτο γίνεται σαφὲς ὅτι στὴ ματιά της ἡ σύνοδος σχετίζεται ἄμεσα καὶ οὐσιαστικὰ μὲ τὸν "θρησκευτικὸ πλουραλισμό" δηλαδὴ μὲ τὸν οἰκουμενισμό, ἀφοῦ ἀνέκαθεν ὑπῆρχαν πολλὲς θρησκεῖες ποὺ μάλιστα συμβίωναν εἰρηνικά. Θέλοντας ὅμως νὰ δώσει τὸ στίγμα της, στὸ πῶς ἐννοεῖ αὐτὸν τὸν πλουραλισμό, λέει χαρακτηριστικά:

"Ο πλουραλισμὸς τῆς σύγχρονης θρησκευτικῆς πραγματικότητας σὲ συνάρτηση μὲ τὴν ***παγκοσμιοποίηση τῆς θρησκείας****, ἐπαναδιαμορφώνουν τόσο τὸ χῶρο(;) ὅσο καὶ τὴν ἐσωτερικὴ διαφορετικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν ἐπέκταση, ἀνάπτυξη καὶ μετασχηματισμὸ τῶν ὀρθόδοξων πληθυσμῶν στὰ ἐδάφη τῆς ἱστορικῆς τους καταγωγῆς τόσο ἐντὸς ὅσο καὶ ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν".*

Τὸ πρίσμα μέσω τοῦ ὁποίου περιγράφονται τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἐκτίμηση τῆς εἰσηγήτριας ὅτι στὴν παροῦσα φάση πλουραλισμοῦ ὑπάρχει ἡ τάση ἐντὸς τῆς Ὀρθοδοξίας γιὰ κατακερματισμὸ ἀντὶ γιὰ ἑνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ(!). Τί ἐννοεῖ; Μήπως ὅτι, γιὰ παράδειγμα στὶς ΗΠΑ, ὑπάρχουν ὅλες αὐτὲς οἱ ὀρθόδοξες δικαιοδοσίες, ἡ κάθε μία μὲ τὴ σύνοδό της καὶ ὄχι μία, ὅπως θὰ ἔπρεπε, σύνοδος; Μᾶς ξεκαθαρίζει ὅτι δὲν ἀναφέρεται σ᾽αὐτό, ἀλλά:

"Γιὰ τοὺς δικούς μας σκοποὺς ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὴν Ἀμερική, τὸ ζήτημα τοῦ θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ, καὶ

Ἡ κ. Ἐλισάβετ Προδρόμου εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν διεθνῆ θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν

ἡ συνοδεύουσα πρόκληση καὶ δυνατότητα γιὰ ἑνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ εἶναι ἐκ τῶν ἀπολύτως κατεπειγόντων κινήτρων γιὰ τὴν ΑκΜΣ. ***Μία τέτοια σύνοδος πρέπει νὰ βοηθήσει τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς, ὥστε νὰ κατανοήσουν, νὰ συμβιβαστοῦν καὶ ἐνεργὰ νὰ συμμετάσχουν στὴ διαμόρφωση τῆς πραγματικότητας τῆς παγκόσμιας θρησκευτικῆς ἑτερότητας****".*

Τὸ κείμενο νομίζουμε ὅτι μιλάει ἀπὸ μόνο του... Ἀνακεφαλαιώνοντας τὶς θέσεις της, ἐπαναδιατυπώνει τὸ οὐσιῶδες γι᾽αὐτὴν σημεῖο, ὅτι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σημερινῆς πραγματικότητας καὶ τῶν προκλήσεών της, ριζικὰ διαφορετικῶν, ὅπως λέει, ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ πρώτους αἰῶνες ὕπαρξης τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς ὁποίους ἔλαβαν χώρα καὶ οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι,

*"...****οἱ κανόνες εἶναι ἀνεπαρκεῖς, ἀκριβέστερα ἐλλιπεῖς καὶ ἔχουν ἀνάγκη διόρθωσης καὶ ἐπαύξησης****".*

Β΄. Γιατί δέν ἔχει γίνει ἀκόμη;

Ἀναφορικὰ μὲ τὸ δεύτερο ἐρώτημα, τὸ γιατί δὲν ἔχει συγκληθεῖ ἡ ΑκΜΣ, ἀπαντᾶ συναρθρώνοντάς το σὲ τρία ἐμπόδια-σημεῖα μὲ τὰ δύο πρῶτα νὰ εἶναι καὶ τὰ σημαντικότερα, εἰδικὰ μάλιστα τὸ δεύτερο.

Ὡς πρῶτο ἀναφέρει τὸ ζήτημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πρωτείου, καὶ τὸ ὁποῖο τὸ κατονομάζει ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς κύριους λόγους γιὰ τὴ σύγκληση τῆς ΑκΜΣ. Στὴν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος ἐντάσσει ἐμφατικὰ καὶ τὴν ἀντιπαράθεση ἰσχύος μεταξὺ Κωνσταντινούπολης καὶ Μόσχας. Γίνεται σαφὲς ὅτι δίνει ἰδιαίτερο βάρος στὴν περὶ τοῦ πρωτείου συζήτηση, καὶ ἂν καὶ πολὺ προσεκτικὴ στὶς διατυπώσεις της, σὲ μία κρίσιμη παράγραφο ἀναφορικὰ μὲ τὶς πρωτοβουλίες τῆς Κωνσταντινούπολης στὴν ἐπίλυση ἐνδορθόδοξων ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων, καταθέτει τὴν ἄποψή της, καταγράφοντας ὡς "ἔκφραση ἀναγνώρισης" ἀπὸ τὶς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ὡς πρώτου).

Ἐρχόμαστε ὅμως τώρα στὸ κρισιμότερο τμῆμα τῆς ὅλης ἔκθεσης τῶν ἀπόψεών της, σ᾽αὐτὸ ποὺ καταγράφει ὡς δεύτερο ἐμπόδιο καὶ ποὺ τὸ ὀνομάζει " νομικισμό " (legalism), καὶ νὰ πῶς τὸ περιγράφει μὲ τὰ δικά της λόγια:

*"Τὸ δεύτερο ἐμπόδιο ἔχει νὰ κάνει μὲ αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ "****νομικισμός****" (legalism), ἢ τὴ τάση πρὸς μία ἀνιστορικὴ θέση, ἡ ὁποία συνιστᾶ τὴν ἀντίθεση πρὸς τὴν ἔννοια τῆς Ζώσας Παράδοσης. Θεωρῶ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο* ***μακρὰν σοβαρότερο*** *ἀπὸ αὐτὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πρωτείου/αὐθεντίας, καθότι ἐκφράζει μία νοοτροπία ποὺ διαπερνᾶ τόσο τὸν κλῆρο (δηλαδὴ ἱεράρχες, ἱερεῖς καὶ μοναχούς) ὅσο καὶ τοὺς λαϊκοὺς στὴν Ἐκκλησία καὶ εἶναι* ***τελείως ξένη πρὸς τὴν ὀρθὴ ἀνάγνωση τῆς Ὀρθόδοξης θεολογίας****. Εἰδικότερα, ἡ ἀπροθυμία ν᾽ἀναγνωρισθεῖ ἡ* ***ἱστορικότητα*** *τῆς Ἁγίας Παράδοσης καὶ νὰ κατανοηθεῖ ὡς Ζῶσα, ἔχει ὁδηγήσει σὲ μία νομικιστικοῦ τύπου, συνολικὴ σύλληψη τῆς Ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας καὶ θεολογίας. Αὐτὴ ἡ προοπτικὴ συνήθως ἐκφράζεται μέσῳ* ***ἁπλουστευτικῶν ἀπόψεων****, ὅπως ὅτι οἱ κανόνες εἶναι αἰώνιοι, ἢ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη θεολογία ὡς ὅλον, ἐφαρμόζεται σὲ ὅλες τὶς ἱστορικὲς συνθῆκες. Σύμφωνα μ᾽αὐτὴ τὴν λογική, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη σύγκλησης τῆς ΑκΜΣ, καθότι οἱ ἀπαντήσεις στὰ σύγχρονα προβλήματα ἤδη ἐμπεριέχονται στὴ πληρότητα τῆς Ἁγίας Παράδοσης. Ἡ πλέον δογματικὴ ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ εἶναι ὅτι, οἱ κανόνες δὲν εἶναι «ἀνοικτοί» σὲ* ***ἐπανερμηνεία****,* ***ἀναθεώρηση****,* ***προσθῆκες****, ἢ* ***ἀπόρριψη»****.*

Βάσει αὐτῶν τῶν θέσεων καταλήγει:

"Αὐτὴ ἡ ἀναγωγὴ τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας σὲ τυποποιημένα προϊόντα, ἀποπνέει τὸν τύπο ἐκεῖνο τοῦ ***νομικισμοῦ τῶν Φαρισαίων*** *ποὺ ὁδήγησε στὴ καταδίκη τοῦ Χριστοῦ ἢ πιὸ πρόσφατα, τὸ στεῖρο φονταμενταλισμὸ τοῦ Σαουδικοῦ* ***Οὐαχαμπιτισμοῦ*** *καὶ τοῦ «κατὰ γράμμα»* ***Καλβινισμοῦ****. "*

Ἡ παράθεση -κατ᾽ἀνάγκην- τῶν ἐκτεταμένων αὐτῶν τμημάτων τοῦ κειμένου τῆς εἰσήγησης, μᾶς φανερώνει ὅτι ἡ «ἐκλεκτή» ἐπιστημονικὴ συνεργάτις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δὲν εἶναι ἁπλὰ θιασώτης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ τῆς **πλέον ἐπιθετικῆς μορφῆς του**. Καὶ ἐνῶ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε ἐμεῖς τίποτε ὅσον ἀφορᾶ τὸ τμῆμα, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται γιὰ τοὺς κανόνες, τὸ κείμενο ἀλλωστε «φωνάζει» μόνο του, ἀξίζει ὅμως νὰ σχολιάσουμε τὰ συμπεράσματά της. Οἱ ὀρθόδοξοι λοιπὸν εἶναι φαρισαῖοι σταυρωτὲς τοῦ Χριστοῦ, οὐαχαμπίτες καὶ ἀκραῖοι καλβινιστές. Θὰ σταθοῦμε στὸ «οὐαχαμπίτες», διότι ἐδῶ πλέον τὰ πράγματα κρίνονται τουλάχιστον ἐπικίνδυνα. Οὐαχαμπίτες δὲν εἶναι μόνο οἱ σαουδάραβες ἀρρωστημένοι ἡγέτες τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπ᾽αὐτῶν χρηματοδοτούμενοι, ἐξοπλιζόμενοι, παντοιοτρόπως ὑποστηριζόμενοι καὶ μὲ τὴν γενναία συνεισφορὰ τῆς Δύσης τῶν κροκοδειλίων δακρύων, σφαγεῖς τῆς Ἀλ-Κάϊντα καὶ τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους (κατ᾽ἀρχὰς παρακλαδιοῦ τῆς Ἀλ-Κάϊντα). Μὲ αὐτοὺς ταυτίζεται ἡ παραδοσιακὴ ὀρθοδοξία Ἐπισκόπων, Κληρικῶν, μοναχῶν, καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ πιστοῦ λαοῦ! Ἡ ἐμμονὴ στὴν ἀγιοπατερικὴ παράδοση ταυτίζεται ἔτσι μὲ τὴ βούληση τῶν οὐαχαμπιτῶν, γιὰ ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους διὰ τῆς βίας, ἐφαρμογῆς τῆς ἰσλαμικῆς σαρία (=νόμου) καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση χαλιφάτου τῆς πλέον ἀκραίας μορφῆς! Ἂς μὴ διαφεύγει ὅτι κατ᾽οὐσίαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ταυτίζονται ἱεροὶ κανόνες καὶ σαρία !

Ἡ πρόκληση τῆς Νέας Τάξης ἐδῶ εἶναι τῶν πλέον ὑψηλῶν τόνων, ἀληθινὰ ἀνατριχιαστικὴ καὶ ἐν ταυτῷ δηλωτική, μὲ τρόπο ἀπροκάλυπτο, τῶν ἀληθινῶν προθέσεων τῶν νεοταξιτῶν οἰκουμενιστῶν: τῆς πλήρους δαιμονοποίησης τῶν ὀρθοδόξων μὲ ἐπακόλουθο, τὸν ἀπηνὴ διωγμό τους. Τὰ σημεῖα ποὺ μόλις περιγράψαμε ἀποτελοῦν τὴ κορύφωση μὰ καὶ τὴν οὐσία τῆς ὅλης εἰσήγησης.

Ὡς τρίτο ἐμπόδιο θεωρεῖ ἡ Δρ. Πρ. τὴ διαμάχη περὶ τοῦ χαρακτήρα τοῦ περιεχομένου τῆς ΑκΜΣ καὶ ἐνῶ δὲν λέει τίποτε στὸν ἐλάχιστο χῶρο ποὺ ἀφιερώνει γι᾽αὐτὸ τὸ «ἐμπόδιο», κάνει μία πολὺ περίεργη παρατήρηση ἀναφερόμενη στὸ ζήτημα τῆς ἑνότητος τῶν ὀρθοδόξων στὶς ΗΠΑ, λέει λοιπόν:

"Πάντως, ἡ ἐξέταση τοῦ προβλήματος τῆς ἑνότητος δὲν δύναται νὰ ἀποσπασθεῖ ἀπὸ τὸ εὐρύτερο ἐρώτημα τῆς «μετατόπισης βάρους» τῆς οἰκουμενικῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς τόπους καταγωγῆς της, τὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Εὐρώπη, σ᾽ὅλες τὶς πέντε ἠπείρους, καὶ ἰδιαίτερα ὑπὸ τὸ φῶς ***τῆς παγκόσμιας Ἀμερικανικῆς ἡγεμονίας*** *μετὰ τὸ Ψυχρὸ Πόλεμο, στὶς ΗΠΑ".*

Ἐδῶ φανερώνεται στὰ λεγόμενα τῆς Δρ. Πρ. ἐμφατικὰ ἡ γεωπολιτικὴ σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὸν παγκόσμιο χωροφύλακα, ὅπως θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους οἱ ΗΠΑ, ἡ ΑκΜΣ καὶ συνακόλουθα ὁ ἔλεγχος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Καταλήγοντας καὶ μὴ ἔχοντας νὰ πεῖ τίποτε ὡς πρὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ΑκΜΣ, ἁπλὰ καταλογραφεῖ μόλις στὴ τελευταία πρόταση θέματα ποὺ θεωρεῖ ὅτι ὀφείλουν νὰ συζητηθοῦν: γάμος, διαζύγιο, παρθενία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τοῦ κλήρου: ἐπισκοπικό, ἱερατικό, διακονικό, καθὼς καὶ συμμετοχὴ-συνάντηση μὲ τὸν θρησκευτικὸ πλουραλισμό (εὐαγγελισμός, προσηλυτισμός, ἱεραποστολή), τέλος καὶ ἡ βιοηθική.

Γ΄. Πῶς θά ἐπιτευχθῆ;

Ἔχοντας καταγράψει καὶ τὸ τελευταῖο ἐμπόδιο, προχωρεῖ στὸ τρίτο καὶ τελευταῖο ἐρώτημα, τοῦ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθεῖ τελικὰ ἡ σύγκλιση τῆς ΑκΜΣ, καὶ τὸ ἀπαντᾶ προτείνοντας τρία σημεῖα. Στὸ πρῶτο,

"(θεωρῶ) σημαντικὸ νὰ ἐκφρασθεῖ ὑποστήριξη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη νὰ συγκαλέσει τὴν ΑκΜΣ. Λαϊκοί, κληρικοὶ καὶ ἱεράρχες ἀπὸ ὅλο τὸν Ὀρθόδοξο κόσμο πρέπει νὰ ὑποστηρίξουν αὐτὸ τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖο ἐναργῶς ἀναγνωρίζει τὸ ἐκκλησιαστικὸ κῦρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. "

Εἶναι σαφὴς ἡ θέση της ποὺ ἐδῶ ἐπαναδιατυπώνει ἐμφατικὰ, ὄχι ἁπλῶς ὑποστηρίζοντας τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀλλὰ ἀναγορεύοντάς το ὡς τὸν μόνο ἁρμόδιο παράγοντα σύγκλησης τῆς ΑκΜΣ. Κάνει ὅμως ἐντύπωση ὅτι ἐνῶ γιὰ τὸ κῦρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἶπτε αὐτὰ ποὺ εἶπτε, παρὰ ταῦτα ἀποδέχεται σιωπηρὰ καὶ ἀσυζητητὶ, τοὺς σχετικοὺς κανόνες ποὺ διαλαμβάνουν τὰ προνόμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀποδίδοντας ἔτσι κῦρος αἰώνιο στὶς σχετικὲς ἀποφάσεις, παραβλέποντας τὸ δυναμικὸ χαρακτῆρα τῶν σχετικῶν κανόνων ποὺ ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ποὺ εἰσάγει ὁ ιζ΄ κανὼν τῆς δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ λη΄ τῆς πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ λέει ὅτι: *" ... τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἡ τάξις ἀκολουθείτω ".* Ἀκριβῶς βάσει αὐτοῦ τοῦ ἀξιώματος, ἀπονεμήθηκαν ἄλλωστε καὶ τὰ σχετικὰ προνόμια στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, γιὰ νὰ εἶναι (τότε) βασιλεύουσα Πόλις ἡ Κωνσταντινούπολη.

Ὡς δεύτερο σημεῖο προτάσσει τὸν ἐπανακαθορισμὸ αὐτῆς ταύτης τῆς ἔννοιας τῆς συνόδου:

"... ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐπανακαθορίσουμε ἕνα τέτοιο γεγονὸς στὸ ὀρθὸ του πλαίσιο: εἰδικότερα τὸ γεγονὸς τῆς Συνόδου εἶναι ἁπλῶς μέρος -ἂν καὶ κρίσιμου χαρακτήρα- τῆς ὅλης διαδικασίας, στὴν ὁποία ὑπόκειται ἡ Ὀρθοδοξία, τῆς συνεχοῦς ***προσαρμογῆς*** *, συνάντησης καὶ μετασχηματισμοῦ τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο ζοῦμε. Ἐὰν δὲν εἴμαστε ἕτοιμοι, μέσῳ μιᾶς ὡριμης πνευματικῆς ἀνάπτυξης καὶ τῆς ἀντίστοιχης θεσμικῆς ἱκανότητας βασισμένης στὴν εἰλικρινῆ* ***αὐτοκριτικὴ*** *καὶ βελτίωση, τὰ ἀποτελέσματα καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς ΑκΜΣ θὰ εἶναι μὲ* ***χονδροειδῆ*** *τρόπο ἀτελῆ".*

Ἤδη γνωρίζουμε ὅτι ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ἔδαφος ἀνάπτυξης τοῦ οἰκουμενιστικοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος προετοίμασε τὴν ΑκΜΣ καὶ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ ὑπάρξουν καὶ οἱ ὅποιες ἀποφάσεις. Ἐπισημαίνουμε ἰδιαιτέρως τὰ σημεῖα, ὅπου ὁμιλοῦν περὶ προσαρμογῆς καὶ αὐτοκριτικῆς. Σ᾽αὐτὰ τὰ σημεῖα ἐδράζεται κυρίως ἡ προσπάθεια τῶν ἡμέτερων οἰκουμενιστῶν γιὰ σύγκλιση μὲ τοὺς αἱρετικούς, κυρίως μὲ τοὺς παπικούς.

Τέλος ὡς τρίτο σημεῖο ἀναφέρεται ἡ ἀνάγκη υἱοθέτησης ὅλων τῶν ἀνωτέρω στὴ συνείδηση τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἡ ἐμπέδωση δηλαδὴ τῶν ἀρχῶν καὶ μεθόδων τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πιστῶν. Ἰδιαιτέρως τονίζεται ἡ ἀνάγκη μεγαλύτερης συμμετοχῆς (προτεσταντικοῦ τύπου) τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο θὰ κατορθωθεῖ μὲ τὴν αὔξηση καὶ βελτίωση τῆς παιδείας του (προφανῶς στὰ διδάγματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ).

Ἔχοντας ὁλοκληρώσει τὴν παρουσίαση τῶν θέσεων τῆς Δρ. Πρ. ἀξίζει νὰ προσθέσουμε, κατόπιν καὶ σχετικῆς ἐπισήμανσης ἐκ μέρους ἀγιορειτῶν πατέρων, κάτι ποὺ ἴσως διαφεύγει στοὺς πολλοὺς· τὸ γεγονὸς τῆς κλήσης ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως δύο γυναικῶν φανερώνει κάτι ἀκόμη ἀπὸ τὴν «ἀτζέντα» τῆς ΑκΜΣ: πέρα ἀπὸ τὸ πρωτοφανὲς τῆς παρουσίας τους σὲ μία σύνοδο, ὅπου de facto ἀκυρώνεται πλειὰς Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ρητῶς ἀπαγορεύουν τὸ «διδασκαλικὸν» γιὰ τὶς γυναῖκες (οἱ δύο τους μετέχουν ὡς μέλη τῆς ἐπιστημονικῆς-συμβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ συνόλου ἓξι θέσεων!), ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἄνδρες ἐπίσκοποι κυριολεκτικὰ ἐξοβελίζονται, ἐπιχειρεῖται ἡ εἰσαγωγὴ τῆς πλέον ἐπιθετικῆς νεοταξικῆς ἀτζέντας, αὐτῆς τῆς «πολιτικῆς φύλου» (gender politics). Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ σπάσει ὁ -δῆθεν- ἀνδροκρατικὸς πατερναλισμὸς τῆς ξεπερασμένης πιὰ παράδοσης, μὲ τὴν ἀνάδειξη γυναικῶν σὲ καίριες θέσεις ἀρχικὰ, κάτι ποὺ τελικὰ θὰ ὁδηγήσει σὲ ἐξελίξεις ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας «ἱερωσύνης».

Ἐπίλογος

Ἔχοντας καταγράψει τὸ σύνολο τῶν ἐπίμαχων θέσεων τῆς Δρ. Πρ. πιστεύουμε νὰ ἔχει γίνει κατανοητὸς μὲ τὸν πλέον ξεκάθαρο τρόπο καὶ ὁ λόγος παρουσίας της στὴν ΑκΜΣ. Ἡ ἰδιαίτερη σχέση της μὲ τὰ πολιτικὰ πράγματα τῶν ΗΠΑ ἀναμφίβολα τὴν τοποθετεῖ σὲ θέση **ἐπιτρόπου** ἐκ μέρους τῆς ὑπερδύναμης ἐντὸς τῆς ΑκΜΣ. Ἡ ἀναφορά της στὰ ἐπιμέρους ζητήματα, τὰ ὁποῖα καὶ συνθέτουν τὸ οὐσιαστικὸ περιεχόμενο, μὲ ἄλλα λόγια τὸ σκληρὸ πυρῆνα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀφήνοντας στοὺς «θεολόγους» τὴν λεπτομερῆ ἐπεξεργασία τους, κάνει σαφὲς ἀφ᾽ἑνὸς τὴ προτεραιότητα ποὺ δίνεται ἐκ μέρους τῶν ΗΠΑ στὴν ΑκΜΣ, ἀφ᾽ἑτέρου δὲ τὴν προσπάθεια ἐκ τῶν ἔσω, ἐλέγχου τῶν ἀποτελεσμάτων της καὶ συνακόλουθα **τοῦ ἐλέγχου τῆς Ὀρθοδοξίας**. Φρονοῦμε ὅτι ἡ διασύνδεση ἐξωγενῶν, ἀμιγῶς πολιτικῶν καὶ μὲ χαρακτηριστικὴ σήμανση νεοταξικῶν παραγόντων, στὸ πρόσωπο τῆς Δρ. Πρ. μὲ τοὺς οἰκουμενιστικοὺς παράγοντες τοῦ Φαναρίου δὲν προμηνύει τίποτε τὸ θετικὸ γιὰ τὴν φιλτάτη Ὀρθοδοξία μας.

Σημειώσεις:

1. γιὰ τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα βλ. ἐνδεικτικὰ: http://genderrightsandreligion.csrc.asu.edu/people/elizabeth-prodromou

https://berkleycenter.georgetown.edu/people/elizabeth-prodromou

http://fletcher.tufts.edu/Fletcher_Directory/Directory/Faculty%20Profile?personkey=2BCDB8E4-7D92-4067-B4A5-8153CA29FD8A

2. G. Matsoukas (ed), *Orthodox Christianity at the Crossroad: A Great Council of the Church – When and Why?* (Bloomington, Indiana, 2009)· νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ βιβλίο βρίσκεται στὴ λίστα ἐπιλεγμένης βιβλιογραφίας γιὰ τὴν ΑκΜΣ, στὸ site ποὺ λειτουργεῖ ὡς Γραφεῖο Τύπου (Press Office) τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου γιὰ τὴν σύνοδο: https://www.orthodoxcouncil.org/bibliography

3. ἐννοεῖ τὴν ὕπαρξη τῶν διαφόρων ξεχωριστῶν τοπικῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Μεγάλη Σύνοδος καὶ ἡ Β΄ Βατικανή Σύνοδος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὁμολογιῶν μέ τά δόγματα τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας», κατά παρόμοιο τρόπο καί ἡ Μεγάλη Σύνοδος συγκαλεῖται μέ σκοπό τήν ἀναπροσαρμ

Λόγοι παραιτήσεως τοῦ Σεβ. Πειραιῶς

Εἰς ἐπίσημον πολυσέλιδον ἀνακοινωθὲν τῆς 20ῆς Μαΐου ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἐκθέτει ἀναλυτικῶς τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους παρητήθη ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὴν ἀνπιπροσωπίαν τῆς Μ. Συνόδου. *«Παρητήθην», ἀναφέρει, «προφορικῶς ἐνώπιον τῆς προλαβούσης Ἱεραρχίας γιὰ λόγους συνειδήσεως καὶ εἰδικώτερα, διότι διαφωνῶ καὶ διὰ τὴν θεματολογία τῆς Μ. Συνόδου καὶ διὰ τὴν διαδικασία»,* ἡ ὁποία, ὡς γράφει εἰς ἄλλον σημεῖον *«προσβάλλει τὸ Ἐπισκοπικὸν Ὑπούργημα καὶ μεταβάλλει τὴν Μ. Σύνοδο σὲ οὐσιαστικὰ διευρημένη Σύνοδο Προκαθημένων».* Μία Πανορθόδοξος Σύνοδος θὰ ἔδει: *«α) Νὰ ἀναγνωρίσει τὶς θεωρούμενες ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους δύο Συνόδους τοῦ ἑνάτου καὶ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ὡς Οἰκουμενικές, β) Νὰ ἐκλέξει, νὰ χειροτονήσει καὶ νὰ ἐνθρονίσει στὸ πάλαι ποτὲ περίτυστο Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης καὶ τῆς Δύσεως νέο Ὀρθόδοξο Πάπα Ρώμης, καὶ Ὀρθόδοξη Ἱεραρχία, γ) Νὰ ἀνιδρύσει Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες στὴν Εὐρώπη, Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Αὐστραλία, λύουσα ὁριστικῶς τὸ θέμα τῆς Διασπορᾶς, δ) Νὰ ἀκολουθήσει τὴν Πατερικὴ ὁδὸ μαχίμου ἐπανευαγγελισμοῦ τῆς Οἰκουμένης, μὲ τὴν δημιουργία δορυφορικῆς πλατφόρμας γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη μαρτυρία σὲ 100 γλῶσσες καὶ ε) Νὰ λύσει τὸ ἡμερολογιακὸ καὶ ἑορτολογικὸ μεῖζον θέμα».* Ἐπίσης τονίζει ὅτι τὸ ζήτημα τῆς «ὁμοφωνίας» εἶναι ἀντιπαραδοσιακὸν καὶ δημιουργεῖ πολλὰ ἐρωτήματα. Τὰς μεγαλυτέρας ἀντιρρήσεις ἐκφράζει διὰ τὸ κείμενον περὶ τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων καὶ συμπληρωματικῶς ἀναφέρει τὸν πολυσήμαντον πρόλογον «τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς Μητροπολίτου Θηβῶν (28-2-2000), στὸ βιβλίο τοῦ Μᾶρκο Ἀουρέλιο Ριβέλλι: *«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γενοκτονίας», ὅπου ἐκφράζει μὲ συγκινητικὸ τρόπο τὸν ἀποτροπιασμό του γιὰ τὴν δολοφονία 850.000 Σέρβων Ὀρθοδόξων μὲ ἠθικὸ αὐτουργὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ζάγκρεμπ καὶ μετέπειτα Καρδινάλιο Ἀλουΐσιο Στέπινατς».* Καταλήγει λέγων ἄνευ περιστροφῶν ὅτι *«δὲν θὰ συμμετάσχω στὸ «ἀνόσιο παίγνιο» τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»!*

ΔΙΕΤΕΣ ΙΕΡΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΓΕΡ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΜΠΙΛΑΛΗ

(1932– † 4. 6. 2014).

Τό ἱερό Μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ **Γέροντος ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ (Μπιλάλη),** Ἱδρυτοῦ τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Φίλων τῶν Πολυτέκνων» (Π.Ε.Φ.Ι.Π.) καί τοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης», θά τελεσθῆ τό **ΣΑΒΒΑΤΟ 4 Ἰουνίου,** 7:00΄–10:00΄ π.μ., στόν ἔναντι τῶν Γραφείων τῆς Π.Ε.Φ.Ι.Π. **Ἱερό Ναό Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁδ. Ἀκαδημίας,** Ἀθήνα.

Παρακαλοῦνται οἱ γνωρίζοντες τό Γέροντα, καθώς καί οἱ Φίλοι τῶν Πολυτέκνων καί οἱ Πολύτεκνοι νά παραστοῦν, γιά νά συμπροσευχηθοῦμε ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Οἱ Σύλλογοι
Π.Ε.Φ.Ι.Π. καί «Ἅγιος Νικόδημος»

Ἀπαγορεύσεις εἰς Ἀγιορείτας

Πρὸ δύο ἑβδομάδων ἐκυκλοφόρησε κείμενον, τὸ ὁποῖον ἐστρέφετο κατὰ Ἀγιορειτῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐνημερώνουν τὸ ποίμνιον διὰ τὴν Μ. Σύνοδον. Προφανῶς, αἱ σφοδραὶ ἀντιδράσεις Ἀγιορειτῶν, εἰς τὰς ὁποίας πρὸς μεγάλην λύπην τῶν πιστῶν, δὲν συμμετέχει ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ἔχουν ἐνοχλήσει τοὺς Οἰκουμενιστάς. Ὅμως, δύο ἀκόμη γεγονότα ἦλθον νὰ μᾶς θλίψουν καὶ νὰ μᾶς δημιουργήσουν ἱερὰν ἀγανάκτησιν. Πρόκειται διὰ δύο Μητροπολίτας, οἱ ὁποῖοι ἀπηγόρευσαν εἰς Ἀγιορείτας νὰ ἐξομολογήσουν καὶ νὰ κηρύξουν εἰς τὰς περιοχὰς των, ὡς ἂν νὰ εἶχον ὑπερπληρότητα ἐξομολόγων! Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ Σεβ. Σητείας, ὡρκισμένος Πατριαρχικός, εὑρίσκων ψεγάδια μόνον εἰς ὅσους ἀπὸ τὸν Ἅδω δέλουν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ποιμαντικήν, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη εἰς Ἀγιορείτην αὐτὴν τὴν διακονίαν. Ὁ δεύτερος ὁ Σεβ. Σύρου, ὡρκισμένος Οἰκουμενιστής. Δι' αὐτὸν παραδέτομεν τὸ ἀκόλουθον δημοσίευμα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ» τοῦ Δεκεμβρίου 2015:

«Τὸ ποιμαντικὸ ἀτόπημα τοῦ «ποιμενάρχου» κ. Δωροθέου πού δὲν ἐπιτρέπει στὸν ἀγιορείτη ἱερομόναχο νὰ ἐπισκέπεται τὴν Τῆνο γιὰ τὸ ἱερὸ Μυστήριο τῆς ἐξομολόγησης, ποιὸς θὰ τὸν δικάσει; Ποιὸς θὰ διαχειρισθεῖ τὴν ἀλαζονικὴ σιωπὴ τοῦ «ποιμενάρχου», ὁ ὁποῖος ἔγραψε στὰ παλαιά του ὑποδήματα τὸ εὐγενικὸ αἴτημα διακοσίων (200) ὑπογραφῶν ἀπὸ τὸ «ποίμνιό» του, πού ζητοῦσαν νὰ ἐπιτρέπει στὸν ἀγιορείτη πνευματικὸ νὰ ἐξομολογεῖ στὴν Τῆνο τοὺς πιστούς;».

Τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς ἔκλινε γόνυ!

Ἀνακοινωθὲν ἐξέδωσεν ἡ συνέλευσις τοῦ Τμ. Ποιμαντικῆς Θεσσαλονίκης διὰ τὴν Μ. Σύνοδον. Οἱ κ. Καθηγηταὶ ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἔχουν ἀναγνώσει οὔτε τὰ κείμενα οὔτε τὰς ἐνστάσεις κατὰ τῆς Συνόδου, ἁπλῶς γράφουν ὅ,τι τοὺς ὑπαγορεύει τὸ Φανάρι… Ἄλλωστε δύο ἐκ τῶν καθηγητῶν εἶναι Ἱεράρχαι τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου. Ἀποροῦμεν πῶς ἐδέχθησαν οἱ ὑπόλοιποι καθηγηταὶ νὰ γραφῆ ἡ φράσις ὅτι ὁ συνοδικὸς δεσμὸς ἔχει ἀτονήσει! Συμφώνως πρὸς τὰ thriskeftika.blogspot.gr τῆς 19ης Μαΐου 2016:

«Ἡ μετὰ ἀπὸ αἰῶνες ἐπαναλειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο... πληροῖ μὲ χαρὰ καὶ αἰσιοδοξία πάντας γιὰ τὴ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδοξίας… ἐπισημαίνουμε τὰ παρακάτω: 1. Μὲ τὴ σύγκληση τῆς Συνόδου ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐν πολλοῖς ἐπιτυγχάνεται ὑπέρβαση τῆς ἐσωστρέφειας… 2. Δίνεται τοιουτοτρόπως ἀπάντηση στὶς μομφὲς ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εὑρίσκεται σὲ ἀδυναμία νὰ λειτουργήσει πανορθοδόξως συνοδικὰ καὶ ὅτι ὁ Συνοδικὸς Θεσμός, ἡ θεμελιώδης αὐτὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀρχή, ἔχει, τρόπον τινά, κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες ἀτονήσει... 3… Ἐνώπιον τῶν νέων προκλήσεων, ποὺ δοκιμάζουν στὴν ἐποχή μας πολλαπλῶς τὸν ἐκκλησιαστικὸ λόγο, ἀναδεικνύεται ὡς ἀδήριτος ἀνάγκη νὰ ληφθοῦν ἀπὸ τὸ κατεξοχὴν πανορθόδοξο συνοδικὸ ὄργανο ὑπεύθυνες ἀποφάσεις. 4. Ἐπειδὴ πλέον τὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο ἔχει ἐξαπλωθεῖ στὶς ἡμέρες μας σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη, θὰ πρέπει νὰ ἐκφράζεται καὶ τὸ κατάλληλο ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον μὲ νέες καὶ πρόσφορες συνοδικὲς ἀποφάσεις… 5. Ἑπομένως, μὲ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο ἐγκαινιάζεται μία νέα ἀρχή, ἡ ὁποία ἐλπίζουμε καὶ εὐχόμεθα νὰ ἔχει συνέχεια...».

«Μιά τοῦ κλέφτη, δυό τοῦ κλέφτη»…

Ὁ κ. Π. Μπαλτάκος, πρώην στενὸς συνεργάτης τοῦ κ. Ἀντ. Σαμαρᾶ, εὑρίσκεται εἰς τό νέον κόμμα τοῦ κ. Καρατζαφέρη. Εἰς συνέντευξιν ποὺ παρεχώρησεν εἰς τὸν κ. Γ. Θεοχάρην ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κόμμα τους ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν προάσπισιν τῆς Ὀρθοδοξίας! Ἀφ' ἑνός μόνον ἀφελεῖς ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸ παρελδὸν τοῦ κ. Καρατζαφέρη πείδονται ἀπὸ αὐτάς τάς ἐξαγγελίας. Τὸ ἐθνικὸν συμφέρον ἦτο ἐκεῖνον ποὺ τόν ἔκανε νὰ συμφωνήση μὲ τὰ μνημόνια; Ἀφ' ἑτέρου ὁ ἴδιος ὀλίγον ἀργὰ δὲν «ἀπεχώρησε» ἀπὸ τὴν Ν. Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία ἐψήφισε καὶ τὸ «σύμφωνον»; Τὴν κατηγορεῖ σήμερον δικαίως ὅτι ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὅμως δέτει ὡς σκοπὸν τὴν συγκυβέρνησιν μὲ αὐτήν! Ὡς φημολογεῖται τὸ κόμμα αὐτὸ «ἐφευρέθη», διὰ νὰ ἀγρεύση τὰς ψήφους εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι συντάσσονται μὲ ἄλλην παράταξιν. Συμφώνως πρὸς τὸ vimaorthodoxias τῆς 17ης Μαΐου 2016:

«-Πῶς προέκυψε ἡ συνεργασία σας μὲ τὸν κ. Καρατζαφέρη; -...Τὰ διαπιστευτήριά του γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία τὰ ἔχει δώσει πρὸ πολλοῦ. Ἡ Νέα Δημοκρατία ἔχει μεταβληθεῖ πιὰ σὲ ἕνα δυτικοστραφὲς κεντρῶο μόρφωμα μὲ διασυνδέσεις μὴ Ὀρθόδοξες. Τὰ Ὀρθόδοξα χαρακτηριστικὰ ἔχουν ἐκλείψει, πλέον, ἀπὸ τὸ κόμμα αὐτό… - Τί τὸ καινούργιο πρεσβεύει τὸ κόμμα σας; -Δὲν πρεσβεύουμε ἀπολύτως ἤποτα καινούργιο…, ἡ διαφύλαξη τῆς Ὀρθόδοξης παράδοσής μας, ἡ ἀποφυγὴ τῆς πολιτισικῆς μας συγχώνευσης στὸ καθολικὸ-προτεσταντικὸ χωνευτήρι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, εἶναι οἱ προτεραιότητές μας. - Οἱ προσδοκίες σας ἀπὸ τὴ νέα κίνησή σας; -Ἐμεῖς θὰ καταβάλουμε κάθε δυνατὴ προσπάθεια ὥστε νὰ ἔχουμε στὴν Βουλὴ τέτοια ἐκπροσώπηση, ὥστε ἡ ΝΔ νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ συγκυβερνήσει μαζί μας…».

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΘΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΕΠΟΠΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

Κάποτε εἴμαστε πολίτες μιᾶς Αὐτοκρατορίας, ποὺ διαμόρφωνε τὴν πορεία τοῦ κόσμου. Σήμερα καταντήσαμε ἕνας μικρὸς καὶ φοβισμένος λαός. Τί ἔφταιξε καὶ τί μεσολάβησε ἀπὸ τότε μέχρι τώρα;

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνημερωθοῦμε καὶ νὰ προβληματισθοῦμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς προσκαλοῦμε τὴν Κυριακὴ 29 Μαΐου 2016, στὶς 7 μ.μ., στὴν αἴθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» (ὁδὸς Σίνα & Ὀκταβίου Μερλιὲ - στὸ παρκάκι πίσω ἀπὸ τὸ Ναό μας), ποὺ μὲ τόση εὐγένεια καὶ καλωσύνη μᾶς τὴν παραχωρεῖ τὸ «Πνευματικὸ Κέντρο Ρουμελιωτῶν». Σᾶς περιμένουμε ὅλους. Εἴσοδος ἐλευθέρα.

Ἡ Κυβέρνησις προσκυνεῖ τὸ Βατικανὸν καὶ ἀποστρέφεται τὴν Ὀρθοδοξίαν

Αἱ σχέσεις μὲ τὴν Ρώμην

Ὁ κ. Τσίπρας πρό τῆς ἐκλογῆς του διά πρώτην φοράν ὡς Πρωθυπουργὸς εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸν Πάπαν, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἀπογοήτευσιν οὔτε κἄν τοῦ ἔδωσε σημασίαν. Σήμερον ἡ Κυβέρνησίς του τρέχει ὀπίσω τοῦ Βατικανοῦ. Μετὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Λέσβον, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε προσωπικῶς ὁ Πρωθυπουργὸς ἀντὶ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τώρα ὁ Ὑφυπ. Ἐξωτερικῶν καὶ φερόμενος ὡς θρησκεύων συνηντήθη μὲ τὸν Ὑφυπ. Ἐξωτερικῶν τῆς «Ἁγίας» Ἕδρας! Προσεκύνησεν ἡ Εὐρώπη τὸν Πάπαν, τώρα προσκυνεῖ καὶ ἡ ὑποτιθεμένη ἀριστερὰ ἄδεος Κυβέρνησις τὸ Βατικανόν! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν τῆς 20ῆς Μαΐου 2016:

«Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν, κ. Γιάννης Ἀμανατίδης, συναντήθηκε, στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, μὲ τὸν Ὑφυπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Ἁγίας Ἕδρας, Mons. Antoine Camilleri... Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συζήτησης, ἀναζητήθηκαν τρόποι περαιτέρω διεύρυνσης τῆς διμεροῦς συνεργασίας, ἰδιαίτερα σὲ τομεῖς ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος. Οἱ δύο πλευρὲς συμφώνησαν ὅτι ἡ προσφυγικὴ /μεταναστευτικὴ κρίση θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπιστεῖ μὲ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης ἐπὶ τῇ βάσει παναθρώπινων ἀξιῶν καὶ μὲ σεβασμὸ στὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν προσφύγων. Στὸ ἴδιο πλαίσιο, ὁ κ. Ὑφυπουργὸς τόνισε τὴν σημασία τῆς πρόσφατης ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στὴ Λέσβο καὶ εὐχαρίστησε τὸν ὁμόλογό του γιὰ τὴν θερμὴ καὶ συνεχῆ ὑποστήριξη τῆς Ἁγίας Ἕδρας στὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση στὴν διαχείριση τῆς προσφυγικῆς/μεταναστευτικῆς κρίσης. Ἐπίσης, ὑπῆρξε ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων σχετικὰ μὲ τὶς τρέχουσες ἐξελίξεις στὴ Συρία καὶ ὑπομνήσθηκε ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπιτευχθεῖ μία διαρκῆ καὶ βιώσιμη πολιτικὴ λύση στὸν πόλεμο, ἡ ὁποία θὰ ἐνισχύει τὴν περιφερειακὴ σταθερότητα καὶ θὰ διασφαλίζει τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων στὴ Μέση Ἀνατολή. Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἁγίας Ἕδρας κάλεσε τὸν κ. Ἀμανατίδη, ὅπως ἐπισκεφθεῖ τὸ κράτος τοῦ Βατικανοῦ τὸ προσεχὲς διάστημα…».

Ὑπουργὸς ἀρνεῖται νὰ συναντηθῆ μέ Μητροπολίτας!

Τὴν ἰδίαν ὥραν ποὺ συντελεῖται αὐτὴ ἡ στροφὴ πρὸς τὰς ἐξουσίας τοῦ κόσμου τούτου Ὑπουργὸς ἀπαξιώνει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρνούμενος νὰ συναντηθῆ μὲ Μητροπολίτας ἀλλὰ καὶ μοναχούς. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γεωργίου Θεοχάρη εἰς τὸ Vimaorthodoxias.gr τῆς 12ης Μαΐου 2016:

«Ὁ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ. κ. Ἀριστείδης Μπαλτάς, δὲν δέχεται νὰ συναντήσει Μητροπολίτες ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀντιπροσωπίες Μοναχῶν. Ὅταν φτάνει ἡ ὥρα τῶν ραντεβοὺ δίνει ἐντολὴ στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του καὶ παραπέμπονται σὲ ὑπηρεσιακοὺς παράγοντες. Μητροπολίτες τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐξέφρασαν τὴν ἔκπληξή τους μὲ αὐτὴ τὴν ἀπρεπῆ στάση τοῦ Ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ, κομμάτι τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα καὶ κειμήλια μὲ ἑκατοντάδες Ἐκκλησιὲς ἐντός τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας. Μάλιστα, Ἱεράρχης τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδας ἂν καὶ ἐπέμενε νὰ τὸν δεῖ προσωπικὰ γιὰ ἕνα ζήτημα τῆς Μητροπόλεώς της... ἔφαγε πόρτα ἀπὸ τὸν κ. Μπαλτά, ποὺ μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχει τίποτε νὰ καυχηθεῖ γιὰ τὸ ἔργο του στὸ χαρτοφυλάκιο τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πανεπιστημιακὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Μετσόβιου Πολυτεχνείου, στὴν θεωρία τῶν ἐπιστημῶν κ. Ἀριστείδης Μπαλτάς, μπορεῖ νὰ εἶναι ἄθεος - ὅπως λέγεται στὸ ὑπουργεῖο -ἀλλὰ δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ἀπαξιώνει τὴν ἱστορία καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ σήμερα ἐπιδιώκουν νὰ τὴν προφυλάξουν ἀπὸ κάθε ἀπειλή καὶ ἐγκατάλειψη. Ὁ ἀνασχηματισμὸς ἔρχεται. Μήπως ἦρθε ἡ ὥρα ὁ κόφτης νὰ πετάξει τὸν… Μπαλτά;».

Εἰς τὸ περιθώριον ἡ Ἐκκλησία

Ὁ Ὑπ. Παιδείας ἀπεκάλυψεν ὅτι τὸ πολιτικὸν σχέδιον εἶναι ἡ διάζευξις τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἄλωσιν τοῦ σχολείου. Συμφώνως πρὸς συνέντευξιν τῆς ἐφημερίδος «Η ΕΠΟΧΗ» τῆς 16ης Μαΐου 2016:

«-Τί φοβᾶται ἡ Ἐκκλησία; -Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι κάτι ὁμοιογενές. Ἔχει πολλὲς ἀπόψεις, πολλὰ πρόσωπα, πολλὲς τάσεις... Τὸ σίγουρο εἶναι πώς, ὅπως κάθε θεσμός, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία θέλει νὰ περιχαρακώσει τὶς ἐξουσίες της. Τὸ ἐρώτημα εἶναι ἡ Πολιτεία, καὶ μάλιστα μία προοδευτικὴ κυβέρνηση, ὅπως εἶναι ἡ κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-Οἰκολόγοι Πράσινοι, ἡ ὁποία ἔχει μία προγραμματικὴ δέσμευση ποὺ ἀφορᾶ τὸν ἐπανακαθορισμὸ τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ κράτους, θέματα ποὺ δὲν περιλαμβάνονται ἀναγκαστικὰ στὸ πλαίσιο μιᾶς συνταγματικῆς ἀναθεώρησης, ἀλλὰ ἀφοροῦν τὴν καθημερινὴ λειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ κράτους, καὶ ἰδιαίτερα τὴν ἐκπαίδευση, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τὰ θέσει πρὸς συζήτηση καὶ νὰ μὴ τὰ ἐπιχειρήσει; Ὄχι μὲ ὅρους διχαστικούς, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε μὲ μία ἀποφασιστικότητα, διότι ἡ δημοκρατία καὶ ὁ διάλογος παύουν νὰ ἔχουν ἀξία, ἂν δὲν ὑπηρετοῦν ἕνα πολιτικὸ σχέδιο. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀμφισβητεῖται, ἀπὸ ὁρισμένους κύκλους, ἡ ἀποκλειστικὴ ἁρμοδιότητα τοῦ ὑπουργείου Παιδείας νὰ διαμορφώνει τὸ πρόγραμμα σπουδῶν στὰ σχολεῖα. Τὸ σχολεῖο εἶναι κοσμικὸ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μπαινοβγαίνουν στὰ σχολεῖα ἱεράρχες ποὺ θὰ βγάζουν λόγους ἐναντίον τοῦ Δαρβίνου. Ὅμως τὸ σχολεῖο δὲν λειτούργησε ποτὲ κοσμικά. Κάθε πρωὶ γίνεται προσευχή, στὶς αἴθουσες ὑπάρχουν χριστιανικὰ σύμβολα καὶ σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς τάξεις διδάσκεται ἡ ὀρθοδοξία... Τὸ ἂν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θὰ εἶναι Κατηχητικὸ ἢ ἂν θὰ εἶναι ἕνα μάθημα γνώσης τοῦ φαινομένου τοῦ θείου καὶ ὅλων τῶν θρησκειῶν, μὲ ἔμφαση στὴν ὀρθοδοξία, εἶναι ἀπόφαση τοῦ ὑπουργείου Παιδείας. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὶς θρησκεῖες, ὅταν ἀκόμα καὶ σήμερα γίνονται ἱεροὶ πόλεμοι ἢ ὅταν στὴ βάση θρησκευτικῶν ἐπικλήσεων δημιουργεῖται ἕνα κλίμα τρομοκρατίας; Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ὑπάρχει μία ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία συμμετοχικὴ γύρω ἀπὸ μεγάλα θέματα κοινωνικά, ὅπως τὰ ναρκωτικά, ὁ σεξουαλικὸς προσανατολισμός, τὸ μπούλινκ; Διαφορετικὰ δὲν γίνεται νὰ ἀνανεωθεῖ τὸ σχολεῖο σήμερα. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρη θὰ δεῖτε σοβαρὰ βήματα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση».

Ἄγνωστοι αἱ βουλαὶ τῆς Ἱεραρχίας

Παραδέτομεν τμήματα ἐκ τῶν ἀνακοινωθέντων τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας τῆς 24ης καὶ 25ης Μαΐου 2016:

«Τὴν 24ην Μαΐου στὴ πρώτη συνεδρία... διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Θεσσαλονίκης, Λήμνου, Μυτιλήνης καὶ Σύρου, οἱ ὁποῖοι ἀπουσίασαν αἰτιολογημένα. Ὁ Μακαριώτατος... ἐπεσήμανε ὅτι «...Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ κινηθοῦμε μέσα στὸ πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς κάθε διαφορετικὴ ἄποψη, ἔχοντας κυρίαρχη θέση τὴν γνώμην τῶν πλειόνων. Ἔχουμε χρέος νὰ καταλήξουμε σὲ συγκεκριμένες προτάσεις, ἔστω καὶ κατὰ πλειοψηφία, πρὸς διευκόλυνση τῆς πανορθοδόξου προπαρασκευαστικῆς γραμματείας ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποσαφήνισιν κάθε σκιᾶς, ἀμφιβολίας καὶ ἀπορίας... Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης εἶναι ἕνα ἱστορικὸ καὶ συνάμα καθοριστικὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός. Ἡ οἰκουμένη περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς τὴν μαρτυρία τῆς ἑνότητάς μας. Τὸ κοινὸν ποτήριον, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου μας, θὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ πάντοτε θὰ μᾶς ἑνώνει ἢ θὰ μᾶς χωρίζει. Δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ διαπραγματεύσεις σὲ δογματικὰ θέματα. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ καὶ εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ μαρτυρία Της, γιὰ τὴν σύγχρονη τοποθέτησή Της στὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας καθὼς καὶ γιὰ τὴν συνέχιση τοῦ ἁγιαστικοῦ ἔργου Της γιὰ τὴν σωτηρία ὅλων ἡμῶν. Δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ προσωπικὲς ἐπιδιώξεις καὶ ἐγωιστικὲς ἀντιεκκλησιαστικὲς διεκδικήσεις. Οἱ προκλήσεις τῶν καιρῶν θέλουν ἐμᾶς ἑνωμένους. Σχίσματα καὶ φατρίες εἶναι ἔργο τοῦ πονηροῦ ποὺ μᾶς θέλει μακριὰ ἀπὸ τὸ κοινὸ ποτήριο. Ἂς ἀφήσουμε τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ νὰ καλύψει τὰ δικά μας κενά, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι πολλά. Ἂς εἶναι μεγάλη καὶ δυνατὴ ἡ προσευχή μας, ἡ πίστη μας, ἡ ἐμπιστοσύνη μας στὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ πάνω ἀπὸ ὁποῖα χιλιετίες καθοδηγεῖ, παρὰ τὶς ἁμαρτίες μας, τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἐποχὲς ποὺ ζοῦμε προσφέρονται ὅσο ποτὲ γιὰ ἐγωισμοὺς καὶ φιλοδοξίες. Ἂς μὴ τὸ ἐπιτρέψουμε καὶ ἂς γίνει κεντρικὴ προσευχή μας ὁ Λόγος τοῦ Ἀρχαγγέλου, στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου!»

Ἀκολούθως... ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγηση του ὁ Σεβ. Ἠλείας, μὲ θέμα: «Ἐνημέρωσις ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, ἀφορωσῶν εἰς τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»...

Τὴν Τετάρτην, 25 Μαΐου 2016, στὴ δεύτερη ἡμέρα... διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Θεσσαλονίκης, Λήμνου, Μυτιλήνης, Λαρίσης καὶ Μεγάρων, οἱ ὁποῖοι ἀπουσίασαν αἰτιολογημένα... Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας... μελέτησε διεξοδικὰ τὶς προτάσεις τῆς Δ.Ι.Σ., μίαν πρὸς μίαν, καὶ προέβη σὲ περαιτέρω ἐπεξεργασία καὶ σὲ προσθῆκες. Ἡ τελικὴ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἀποσταλεῖ στὴ Διορθόδοξη Γραμματεία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ θὰ ὑποστηριχθεῖ ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο κατὰ τὶς συνεδριάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Τέλος, λόγῳ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ γεγονότος ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφάσισε νὰ ἐκδοθεῖ σχετικὸ κείμενο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἐνημερώνεται ὁ λαὸς περὶ τοῦ θέματος».

Φανάρι καὶ Βατικανὸν προσπαθοῦν νὰ εὕρουν εἰς ἀλλήλους καταφύγιον!

Ὅταν πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα ὁ Ο.Τ. ἔγραφεν